

Šentjurske

NOVICE

šentjurski lokalni časopis

letnik IX, št.9

24. september 2002

cena 300 SIT

www.sentjurskenovice.si

poština plačana pri pošti Celje

JESEN NA SLOMU

VULKANIZACIJA IN ROČNA AVTOPRALNICA MULEJ

Dejan Mulej, s.p., Ul. Tončke Čečeve 17, 3230 Šentjur, tel.: 03 749 17 10, 749 17 12, GSM: 041 630 652

BRIDGESTONE

Sava

PIRELLI

FULDA

GOOD YEAR

TOYO

MONTANA

DUNLOP

MICHELIN

LASSA

**SUPER AKCIJA
ZIMSKIH GUM!**

Možnost plačila na obroke, čeke!

Delovni čas
delovnik
8.00 - 18.00
sobota
8.00 - 13.00

Razvoz kurilnega olja

OMV ISTRABENZ

Naročilo osebno na bencinskem servisu Šentjur, ali po telefonu: 03/574-38-01

v prodajnem centru AKVONIJA

Petek Aleš

Zlatarstvo - galerija

DEL.ČAS
PON-PET
8 - 12
13 - 18
SOB
8 - 13

Cesta
Kozjanskega
odreda 13,
3230
Šentjur
tel.: 03 749 27 60

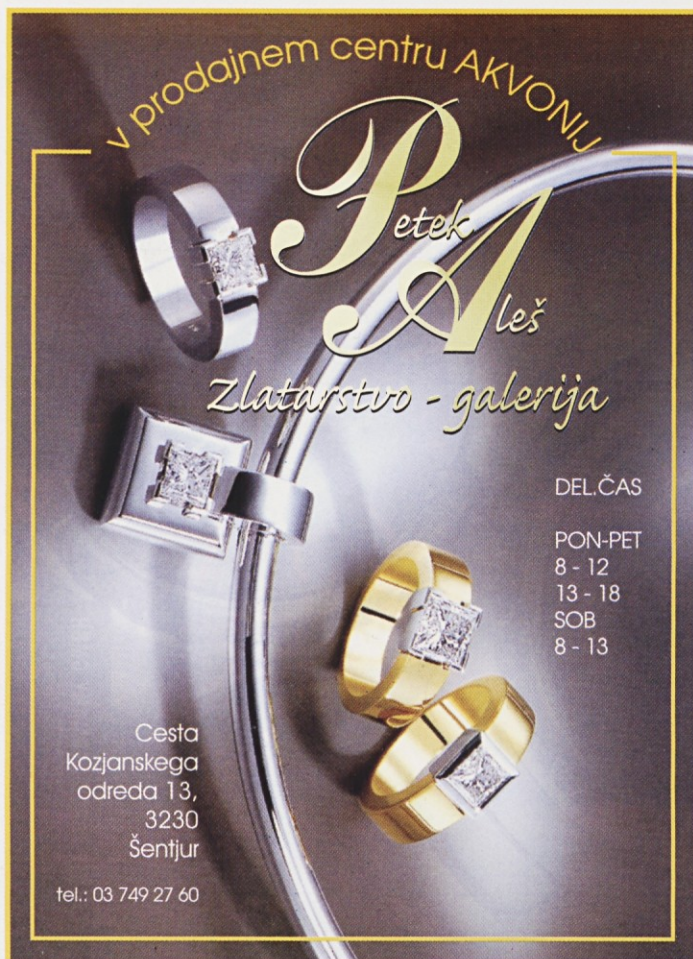

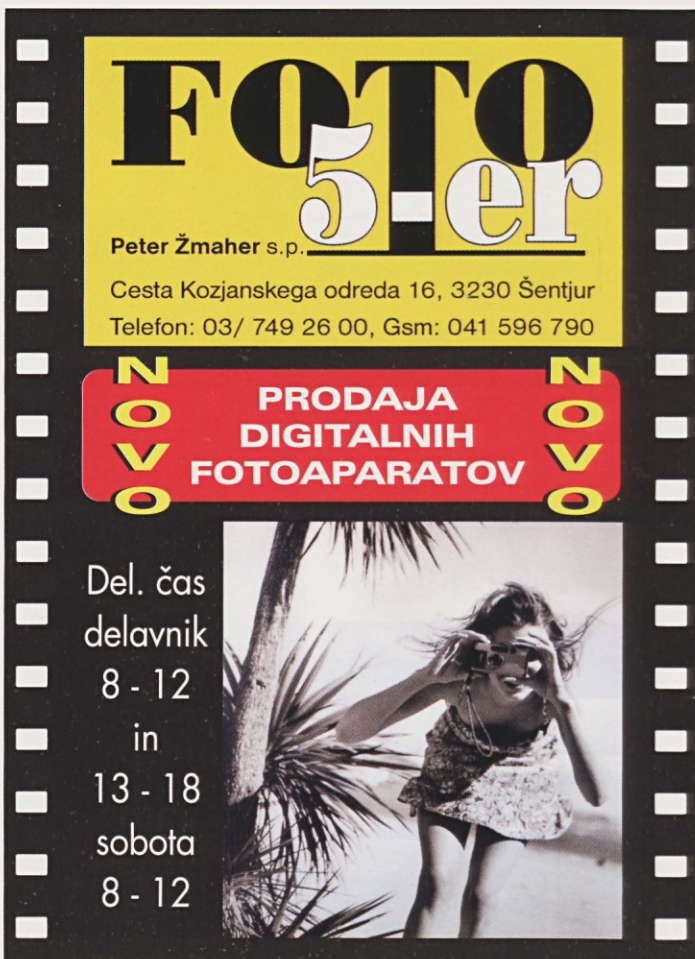
FOTO 5-er

Peter Žmaher s.p.

Cesta Kozjanskega odreda 16, 3230 Šentjur
Telefon: 03/ 749 26 00, Gsm: 041 596 790

NOVO PRODAJA DIGITALNIH FOTOAPARATOV NOVO

Del. čas
delavnik
8 - 12
in
13 - 18
sobota
8 - 12

TONJINKO

GRADNJE

Srečko Tonjko, s.p.
GSM: 041 713 888

Aleksander Lugarič
GSM: 041 714 977

- NOVOGRADNJE
- ADAPTACIJE
- ZAKLJUČNA DELA V GRADBENIŠTVU
- UREJANJE OKOLJA
- ŠKARPE...

Vi naročite - mi naredimo!

VSEBINA

Črkarska pravda v občinskem svetu	4
Kaj je že na volilnem menuju	7
Občinske plače so še vedno skrivnost	8
Praznik občine in mesta Šentjur	10
Komu zvoni v KS Slivnica	13
Šentjur na MOS	15
Ekološka kmetija na Planinci	17

Mesečnik Šentjurske novice izdaja:
Šentjurske novice, d.o.o., Šentjur,

Dušana Kvedra 11

Glavni in odgovorni urednik:

Franc Kovač

Lektoriranje:

Eva Kovač

Postavitve in oblikovanje:

Šentjurske novice

Tisk:

Grafika Gracer, Celje

8,5% DDV je vračunan v ceno.

Naslova uredništva:

Dušana Kvedra 11, 3230 Šentjur

Telefon:

03 574 15 00, 041 759 816

E-pošta:

sentjurske novice@siol.net

Spletna verzija

www.sentjurskenovice.si

Transakcijski račun:

Šentjurske novice
06000-0105036264

Naklada:

1100 kom

Časopis je vpisan v evidenco

javnih glasil, ki jo vodi Urad za informiranje,

pod zaporedno številko 1056

naslednja številka:

[torek]

29. oktober 2002

UVODNIK

Franc Kovač

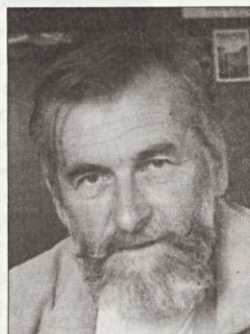
Ograje

Življenje je polno pomenljivih znamenj in simbolov, vsak pa jih najlažje najde na svojem področju, na tistem, za katerega je senzibiliziran. Če k »videnju« dodaja še pravo merico slabo obvladane domišljije in vse skupaj uspe učinkovito na ta ali drugačen način posredovati drugim, ustvari genialno spoznanje ali umetnino - ali pa za Vojnik zrelo zmedo. Meja med enim in drugim je pregovorno komaj zaznavna, pa še to je odvisno od tega, s katere strani človek vso zadevo opazuje.

Pri svojem novinarskem udejstvovanju, ki ga mnogi seveda dojemajo kot izrazito kvazinovinarstvo, sem se mnogokrat ujel v zanke lastne nekontroliranosti oziroma čustvene senzibiliziranosti na določene družbene pojave. Ter večinoma vse zapisal. Tisti na oni strani praga občinske stavbe, ki so bili največkrat predmet mojih izpadov, praviloma trdijo, da sem malo zmeden, mnogi bralci ŠN pa mi dajejo prav. Sam sem kajpada (še vedno) na svoji strani in se vztrajno smatram za povsem normalnega. Kar v prenesenem smislu pomeni, da izražam dvom v

normalnost onih na drugi strani občinskega praga.

Zadnji simbolni izziv in dvom v lastno normanost doživljam ob tako imenovani »nogometni ograji«. Tista prejšnja se mi je zdela grozljivo grda. Ker je zrasla s tihim soglasjem občinskih

veljakov, pa čeprav niso zanj prispevali niti fčka iz občinske blagajne, je vendarle pomenila njihovo osebno izkaznico. To je, da so brez občutka za lepo, da jih pri skrbi za dušo svojega kraja vodi zgolj pragmatični instinkt »zdrave kmečke pameti«. Po desetletju besnega množičnega prerekanja se je gospodom na občini le posvetilo, da ograja ljudem ni všeč in so jo sklenili podreti. Povsem slučajno tik pred volitvami? Iz občinske blagajne so vzeli dobrih 10 milijonov tolarjev in dobili smo novo ograjo. Ki je sicer drugačna, tudi prijaznejša in lepša, toda v svojem bistvu še vedno grozljivo podobna prejšnji. Kar pa sploh ni nič čudnega, saj jo je postavila ista »zdrava kmečka pamet«, ki pač ne pozna in ne dopušča drugačnih dimenzij, na drugi stani, če gledam izključno s svojega osebnega stališča, pa sem spet tudi jaz ostal enako zasvojen z odklonilnostjo do »njihove«

ograje. Kaj je tu resnično in pravilno, verjetno ne bi mogel pokazati niti referendum. Pokazala bo le prihodnost.

Zanimiv in hkrati podoben primer so tudi plače na občini. Same po sebi sploh niso zanimive, niti kot previsoke niti kot prenizke, zanimive so le zato, ker so skrite, ker so nekakšen simbol oblastne posebnosti, znamenje občinske zaprtosti in hkrati vzvišenosti nad občani. Zakaj jih skrivajo? Mar so res tako prepričani, da jih ne zaslužijo, da je njihova služba ljudstvu tako krepko preplačana? Očitno. Prav smešno je bilo, kako so občinarji pohiteli in po radiju obveščali javnost, da so v ŠN objavljeni podatki lažnivi. Pozor, ne napačni, lažnivi! Namesto, da bi povedali, kaj je z oceno njihovih plač narobe, so šli na nož. Avtorja je treba utišati, moralno diskreditirati, samo da bi ohranili svojo vzvišeno nedotakljivost. Že res, da jim zakon o varovanju osebnih podatkov - mimogrede, gre za rahlo nenavden zakon - dopušča takšno samozaverovanost, toda jim nikakor ne prepoveduje občanom prijaznejšega vedenja. Toda ne, občinarji se pač dobro spoznajo na ograje in ograde. Tudi tu so postavili eno, zelo podobno tisti okrog športnega parka. Da se ja ne bi videlo, kaj se dogaja na oni strani.

Lokalne volitve so pred vrati, karte se znova mešajo, zato seveda ni nič nenavadnega, da kot prepričan opozicionalec poskušam izzvati občinsko oblast, da pokaže svoj pravi obraz. Kajti prav gotovo občinska oblast ni le ljubeznivo in spretno besedovanje župana, ki smo mu priča na vsakem koraku. Vendar to počnem v mejah dovoljenega, gledano iz moralnega in pravnega stališča. Pri čemer sem kot »brezpravni« občan seveda krepko omejen, toda imam hkrati tudi veliko prednost pred oblastniki. Nasprotno pa so občinarji, za katere je formalno obvezna dosledna odprta služba ljudstvu, trdo nasledli že na najnedolžnejših čereh. Bontonskih in pravnih. Seveda spet gledano s perspektive navadnega občana. Jasnó je, da je obzorje občinske oblasti, ki že celo desetletje suvereno obvlada šentjursko sceno, povsem drugačno, do te mere samozavestno, da več ne more razumeti svojih podanikov. Morda sta nedolžni zadevi, kot sta nogmetna ograja in »afeta občinske plače«, dovolj prepričljivo pokazali, koliko je pravzaprav ura.

Brez okolišenja; prepričan sem, da bomo veliko naredili za svojo občansko skupnost, če jih bomo na volitvah postavili tja, kamor sodijo.

30. seja šentjurskega občinskega sveta

Črkarska pravda

Jubilejna seja trenutnega sklica Občinskega sveta Občine Šentjur, ki se je odvila v ponedeljek, 16. septembra, sicer ni imela toliko predvolilnih tonov kot je bilo pričakovati, a nenapetosti šesturni seansi vseeno ne moremo očitati.

Predsedujoči Občinskemu svetu, **Jurij Malovrh**, je na začetku napovedal, da bo 21. oktobra verjetno sklicana izredna seja zaradi sprejemanja prostorskih aktov. Pridal je še, da so bili črnograditelji izredno aktivni. Sledil je svečan trenutek, saj je po odstopu **Rudija Mestinskega** zaprisegla nova svetnica z Neodvisne liste, **Aleksandra Maček** s Prevorja. Tako ima Prevorje sedaj dva svetnika.

Popravek ali rebalans?

Župan je na dnevni red uvrstil *Odlok o popravku proračuna*. Svetnik **Robert Maruša** (SLS) je kot predsednik normativne komisije ugotovil, da je popravek neustrezen termin, ampak je to rebalans. Predlagal je umik odloka. **Jurij Malovrh** je umik zavračal s tezo, da je uporabil samo lepšo slovensko besedo. **Marko Diaci** (SMS) je podprl umik in dodal, da se na rebalans lahko dajo amandmaji, na popravek pa ne, v tem primeru pa jih niso mogli.

Jurij Malovrh je obrazložil, da je finančno ministrstvo izračunalo, da so lani občini za finančno izravnavo nakazali 12 mio SIT preveč, kar sedaj odvezajo, zato tudi popravek. Potem pa se je začelo: **Judita Methans Šarlah**, občinska finančnica, se je sklicevala na Slovar slovenskega knjižnega jezika in lepo slovenščino ter svetnike opomnila, da so lanskega decembra že enkrat sprejeli popravek proračuna. Zanimivo je tudi, da je v gradivu za sejo v stolpcih, kjer so navedene vsote, kar lepo pisalo rebalans...

Zašiljene iz občinskega sveta

»Odlok je izboljšana varianta plagiata« **Jurij Malovrh** o kakovosti odloka o koncesiji za čistilno napravo.

Diacija je skrbelo varovanje poslovnika in opozoril, da če se v svojih predlogih kakorkoli zmoti svetnik, je pobuda takoj zavržena. Razpravo je zaključil župan z besedami, da bo poskrbel, da bo v naslednjem mandatu pisalo rebalans in s tem impliciral, ponovno osvojitev županskega fotelja. Dnevni red je bil sprejet s 14 (za) : 6 (proti).

»Popravek« proračuna 2002

Popravljeni proračun bo težak 1903 mio SIT, kar je za 56 mio SIT več kot je bilo načrtovano.

Največje spremembe na strani prihodkov

Vodovodi: Zg. Selce (5,5 mio), Dolga gora (4 mio), Bukovje - Javorje - Slivnica (2,4 mio, indeks 600). 3 mio (ind. 110) več bo občina

kasirala od komunalnih prispevkov, 6 mio več se bo nakapljalo za investicije v zdravstvena doma v Šentjurju in na Planini, 9 mio več pa bo investirano v II. fazo drameljske kanalizacije, 0,5 mio v igrišče na Dolgi gori, 12 mio pa bo priteklo za ukinitve železniškega prehoda Zagaj.

Največje spremembe na strani odhodkov

LPC bo dobil 2,5 mio (ind. 600) dodatnih sredstev, sejnine bodo manjše za 1,1 mio (ind. 87), investicija v Ipavčevo hišo bo manjša za 4,1 mio (ind. 15), investicija v Lesnikovo hišo (3 mio) pa se ne bo izvršila.

Zašiljene iz občinskega sveta

»To je jajce, ki se je razlilo v kuri.« **Jože Artnak** o vračanju vložkov za telefonijo.

Na področju okolja in prostora bo kar precej sprememb. Nekoliko se bodo zmanjšale postavke za projektno dokumentacijo za ceste -1,5 mio (ind. 50), odškodnine in odmere -1 mio (ind. 54), vzdrževanje semaforjev bo manjše za 0,7 mio (ind. 59), pločniki Nova vas, Vrbeno, Stopče -1 mio (ind. 90), pločnik Dole -1 mio (ind. 50).

Pri pripombah na popravke je daljši nastop izvedel **Jože Artnak** (LDS), ki je po lastnih besedah nastopil v treh funkcijah. Izrazil je ogorčenje, da je s popravljenim proračunom področje kulture dobilo hud udarec in govoril o vsoti 55 mio SIT.

Pred glasovanjem je **Tatjana Oset** (SLS) prosila za odmor, po sedmih minutah pavze pa so svetniki popravljeni proračun sprejeli s 15 : 5. V končni besedi je župan nasprotno od besed na začetku seje uporabil termin rebalans...

Dvojna merila

Temperatura v občinski dvorani je bila ravno primerno ogreta, ko je na vrsto prišla prva obravnava Odloka o ustanovitvi javnega zavoda Knjižnica Šentjur. Med novostmi naj omenimo, da naj bi bili v devetčlanskem svetu po novem tudi trije predstavniki uporabnikov.

S posebno pogodbo bo JZ Knjižnica Šentjur izvajala tudi dejavnost v Občini Doda, kot je bilo dobesedno zapisano v obrazložitvi odloka, ki je bila spisana 13 dni pred sejo.

Artnak je kot predsednik odbora za šolstvo ocenil, da je predlagana dejavnost zelo obsežna, **Maruša** (normativna komisija) pa, da je odlok preskopo obrazložen. Največ pripombo je imel svetnik **Diaci**, ki mu je šla v nos dvojnost meril občinskih služb. Obrazložil je, da ga dejavnosti same ne motijo, moti ga pa

diskriminatoren odnos, saj je pred časom v predlogu za mladinski kulturni center z zelo podobnimi dejavnostmi pogorel. Iz rokava je stresel kar nekaj težkih: »Strokovne službe so izgubile kredibilnost!« »To je norčevanje iz občinskih svetnikov!« Pozval je **Edija Peperka**, vodjo oddelka za družbene dejavnosti, da mu da pojasnila. Zaradi narasle temperature je Peperko najprej odprl okno, potem pa izvedel manever s 15-minutnim samogovorom, kjer je ponovil, kar je povedal že v obrazložitvi, na vprašanje pa je očitno pozabil. Svetnica Anita Koleča (LDS) je skušala pomiriti tone in predlagala, da pred drugo obravnavo pridobijo primerjalne podatke iz drugih občin.

Glasovalci so naposled predlog potrdili z 20 : 0.

Točka o dopolnitvi odloka o spremembah in dopolnitvah Odloka o Industrijski coni Šentjur je bila gladko speljana. Nekaj več razprave se je zopet vnelo ob točki za koncesijo za čistilno napravo. Po besedah župana je vrednost investicije ocenjena na 1,8 - 2 milijarde SIT.

Diaci (SMS) je skupaj Simonom Zdolskom (SLS) pogrešal podrobno ekonomsko analizo, pripomnil je, da je smešno, da je v besedilu možnost, da je za posel potreben vsaj en ponudnik. Cveto Erjavec (ZLSD) je bil zaskrbljen, ker občina zamuja pri terminskem načrtu, predlagal pa je tudi priključitev za Lokarje in Stopče. Na pripombe Diacija in Jožeta Koržeta (SDS), da komisijo, ki naj bi vodila postopek, imenuje župan, je Malovrh dejal, da ni problem, če jo potrdi tudi OS. Predlog je bil izglasovan z 18 : 0.

V prvo obravnavo je bil dan Odlok o geoinformacijskem centru Šentjur, ki bo pridobival, hranil, vzdrževal in distribuiral podatke geoinformacijske infrastrukture v digitalni obliki. Edino pripombo je imel Erjavec (ZLSD), ki je predlagal, da GIC deluje kot referat v okviru oddelka za varstvo okolja.

Nemočni pri telefoniji

Zanimivo razpravo je obetal predlog za hitri postopek Pravilnika o načinu in pogojih vračanja vlaganja v izgradnjo javnega telekomunikacijskega omrežja. Več ali manj so imeli svetniki veliko za povedati, vendar občina kot taka na ta predlog ne more vplivati. Na področju občine je bilo za 8 mio DEM vlaganj. Artnak, ki je bil eden izmed iniciatorjev te akcije na republiški ravni, je dejal, da je pravilnik diskriminatoren, ker so bila na jugu občine vlaganja tudi po letu 1995, vračila za obdobje po tem letu pa niso predvidena. Diaci je občanarje in svetnike pozval, da se morajo vsi skupaj iz te šole nekaj naučiti, da ne bodo ponavljali napak pri čistilni napravi. Pravilnik je bil sprejet s 16 : 0.

Odstotki vračil v %

1974-1980: 20%
 1981-1983: 25%
 1984-1987: 30%
 1988-1990: 35%
 1991-1994: 40%

Naslednjih nekaj točk so svetniki

Zašiljene iz občinskega sveta

Ne berem Šentjurčana, vendar je to moj problem,
 Jože Artnak o problematiki branja lokalnega časopisa.

obdelali ekspresno. Sprejeli so sklep o delni povrnitvi stroškov volilne kampanje za lokalne volitve. Potrdili so tudi predlog o ukinitvi status, javnega dobra na parceli št. 1299/5 k.o. Slivnica v izmeri 78m². Imenovali so tudi člana Sveta zavetišča za zapuščene živali »Zonzani«, ki je postala Kristina Korže, dr. vet. s Ponikve.

Pobude in vprašanja svetnikov

Občinske službe so pripravile devet pisnih odgovorov na vprašanja, ki so jih svetniki zastavili na prejšnji seji.

Stanje projekta vodovoda Rifnik (Diaci, SMS): postopek bo kmalu v fazi pridobivanja lokacijskega in gradbenega dovoljenja. Namestitev ogledala v Vrbnem (Diaci, SMS): republiška direkcija za ceste še ni opravila ogleda. Prometni režim na Dobrotinškovi severno od podvoza, Pod Rifnikom, varne poti v šolo (Artnak in T. Oset): urejeno s prometnimi znaki, za dodatne investicije znotraj krajevnih tabel mora poskrbeti občina. Neurejeni posegi na cesti Ponikva - Lutnje (A. Zdolšek, SLS): predvideno asfaltiranje v kratkem. Sanacija ceste Ponikva - Dolga gora (Korže, SDS): z DRSC odobreno samo krpanje udarnih jam, več prihodnje leto. Odvoz komunalnih odpadkov (Erjavec, T. Oset, Diaci): predvideno kot posebna točka na seji OS. Lastništvo graščine na Planini (Luskar, SLS): Gozdno gospodarstvo Brežice jo je 26. 4. 2002 prodalo podjetju Rekord iz Škofje vasi. Namen obnove ni znan.

Ustne pobude svetnikov

Erjavec (ZLSD) je prosil, da OS razpravlja o primernosti področja občine za shranjevanje nizko in srednjeradioaktivnih odpadkov. Predlog je bil sprejet z 11 : 1. Isti svetnik je predlagal tudi pridobitev statističnega pregleda obolenj v Šentjurju od 1970 do 2000. Diaci (SMS) je spraševal, na koliko in katere republiške razpise se je javila Občina Šentjur. Zanimalo ga je tudi, koliko je Občina dolžna različnim

fizičnim in javnim osebam. Kovač (SDS) je hotel izsiliti predstavitev projekta za kulturni center Šentjur, za katerega se je menda že porabilo 6 milijonov SIT. Bračko (SLS) je povprašal o začetku del na cesti Dole - Proseniško. Delo je bilo dodeljeno podjetju VOC.

Aktualno v občini: Malovrh vs. Kovač

Jurij Malovrh je svetnike seznanil z občinskimi nagradenci ob skorajšnjem občinskem prazniku, potem pa je udarilo...

Župan je pojasnil, da so bili izračuni plač občinskih uslužbencev izpod peresa Franca Kovača, urednika in občinskega svetnika, v avgustovskih Šentjurskih novicah naklepno jemanje ugleda in umazana predvolilna propaganda. Na primeru občine Slovenj Gradec s 16.000 prebivalci in 46 zaposlenimi je pojasnil, da šentjurska občinska uprava z majhnim številom uslužbencev letno prišteje okoli 100 mio SIT. Kovaču je očital, da je padel na osebni morali, nekoliko zlobno pa mu je navrgel, da ima z relativno kratko delovno dobo eno najvišjih pokojnin v občini.

Kovač se je branil, da od občinske uprave ni dobil podatkov, svetnike pa

Zašiljene iz občinskega sveta

»Lisica kure ne bo prinesla nazaj,« Branko Oset o telefoniji.

opozoril, da ne bi smeli dovoliti, da se enega izmed njih javno označuje za lažnivca.

Malovrh je pozicijo občine branil z izpiskom e-pošte, kjer je bilo navedeno, da so v zahtevanem roku, 20. avgusta, ob 9:19 na naslov Šentjurske novice@siol.net, poslali zahtevane koeficiente. Povedal je tudi, kakšen je njegov prejemek za avgust. Z vsemi podatki je prejel 182.000 SIT neto.

Morda je bila kriva pozna ura ali morda kaj drugega, da nihče izmed svetnikov in drugih v gradivu ni opazil zanimivega dejstva, da so občinarji pri pošiljanju e-pošte zagrešili dve kardinalni napaki. Presledki in kljukice se v naslovih elektronske pošte namreč ne uporabljajo.

V smrtno resnem vzdušju je kot zadnji besedo vzel Jože Artnak, ki je dejal, da občinsko komuniciranje z javnostjo ni na nivoju, prav tako nasprotuje dajanju sodb o delu posameznih svetnikov, zlasti v prisotnosti različnih uglednih ljudi.

Ob 21:15 je bila seja zaključena.

br

**Opozicijski forum
Rop na občini?**

Po zadnji septembrski spremembi občinskega proračuna, ki jo je župan predlagal občinskemu svetu, je dokončno jasno, da bo dobršen del od 1,9 milijarde sredstev proračuna za letošnje leto namenjen promociji župana in njegove stranke pred volitvami in da bo za njegovega naslednika ostala velika luknja v smislu dolga občinskih javnih financ.

Že pri sprejemanju proračuna na začetku letošnjega leta je bilo uradno priznано, da je bilo iz lanskega v letošnje leto preneseno okrog 210 milijonov tolarjev dolga. Če bodo na občini tudi letos enako produktivni, kar je soditi po ihti pri realizaciji nekaterih drobnih in velikih uslug, potem bo pridelano vsaj še dvakrat toliko primanjkljaja. Problem je še toliko večji, saj sta za sedaj na občini še vedno dva (župan in podžupan), ki smatrata, da sta poklicana kandidirati, s čemer se strošek trošenja proračuna tako le podvaja. In če zraven prištejem še celotno ekipo SLS + SKD, ki bo kandidirala na listi za občinski svet, ter številne »zaslužne« prijatelje, potem si lahko predstavljate, kakšno trganje proračunskih sredstev davkoplačevalcev se dogaja. Tako bi bilo za stabilnost občinskih financ še najbolje, če bi bile volitve že mimo.

Dopolnjeni proračun je najbolj povečal postavke, s katerimi je najlažje in najhitreje kupovati glasove, kot so ceste, elementar, Lokalni podjetniški center (z njim je bil tesno povezan eden od lokalnih županovih medijev), povečala se je tudi proračunska rezerva, za katero je znano, da se likvidno potrošijo »pod mizo« za razne usluge. Odvzeta pa so bila sredstva na postavki športa in kulture. Če bi bili volilnih uslug deležni tisti problemi, ki so tudi realno največji, bi človek to še nekako pogoltnil. Nevarnost pa je, da se denar deli na osnovi prijateljstev, strankarskih zaslug in osebnih koristi, vse v škodo drugih. Zanimivo bo razčistiti govorice, ali se res presežek stroška za ograjo v šentjurskem športnem parku domnevno financira iz sredstev za sanacijo plazov. Videti je, da so zelo dejavne tudi krajevne skupnosti. Pragmatični predsedniki so pač izkoristili šibko točko župana, predvsem pa podžupana in njuno dokaj očitno zaskrbljenost za svojo usodo po volitvah, ter jemali, kar jim je bilo ponujeno. Z njihove strani bi bilo pač neumno, če tega ne bi znali izkoristiti. Morda je bila za to dovolj le njihova obljuba podpore. Če zato pade kakšen dodaten tolar za delno potešitev itak pretežno zapostavljenih krajevnih interesov, pa tudi prav pride.

Očitno tako oba, župan in podžupan, pritiskata na svoje zadnje adute. Pri tem gresta celo tako daleč, da že kar brez vsakršnih zadržkov delita nasvete o možnih načinih kreditiranja projektov krajevnih skupnosti s pomočjo izvajalcev na račun manjših dotacij v prihodnjih letih. Tudi drugih dragocenih nasvetov in finančnih ponudb ne manjka. To je očitno še zadnji obupen poizkus njune rešitve. Najbolj tragično je, da ima ta silna želja po oblasti, ko javni delavci s tako velikimi pooblastili preprosto izgubijo glavo, tako zelo veliko ceno, ki jo bomo na koncu tudi vsi plačali. Zato bi bilo nadvse koristno in nujno, da bi za take primere obstajal institut začasnega odvzema opravilne sposobnosti za upravljanje z javnimi sredstvi. Tako bi bilo nadvse zaželeno, če bi se zgodil Rop tudi na naši občini v podobi Ministra in jo rešil s kako svojo potezo.

Jože Artnak

Občinski praznik 2002

Slavnostna seja

Pred občino je prisotne najprej pozdravila šentjurska godba, v sami dvorani pa s slovensko himno in Ipavčevo Zapuščeno Ženski zbor skladatelj Ipvcev. Slavnostno sejo sta tokrat vodila kar sama župan Malovrh in podžupan Čokl. Slednji je prebral številne telegrame. Občini so med drugim čestitali Borut Pahor, Jožica Velišček, Janez Kopač, Vika Potočnik, Boris Sovič, Bojan Šrot, Niko Kač... Morda so želje imele malce grenak priokus, saj z osebno prisotnostjo šentjurskega praznika spet ni počastil nihče od uglednežev. Kar se praktično dogaja že celo zadnje desetletje, o čemer pa nima smisla razpravljati na tem mestu.

V slavnostnem nagovoru je župan Malovrh podrobne orisal občinske delovne zmage. V svoji profesionalni retorični maniri jo je dobro naložil tokrat nabito polni dvorani. Začel je pri milijonih za vodovode, ceste, nadvoz, prešel na čistilno napravo in tako naprej. Omenil je probleme s prostorskimi plani, ni pozabil na obnove sakralnih objektov, investicije v orgle, arheološko najdišče... Omenil je priprave na devetletko, za konec pa dodal še nekaj, sicer redkih občinskih »bestsellerjev« s področja športa, kulture in dela z mladimi. Za pravi uspešnici je proglasil novo ograjo in dela v Športnem parku.

Podelitev priznanj je vodila predsednica Komisije za mandatna vprašanja volitve in imenovanja Tatjana Oset. Imena nagrajencev in

podrobne obrazložitve objavljamo v nadaljevanju, omenimo pa, da so posebno dodatno nagrado podelili maturantki **Kristini Zelič**, ki je osvojila vseh možnih 34 točk.

Na koncu, ko se je zunaj razplamtela huda nevihta, se je v imenu vseh dobitnikov za priznanja zahvalil župnik Milan Strmšek. Poln je bil hvale na račun občinske uprave, zase pa je dejal, da nagrado razume kot priznanje za vse njegove farane in njegove duhovniške sobrate. Sicer retorično odličan govor je morda le imel preveč cerkveni značaj in je rahlo spominjal na pridigo.

Na koncu sta Čokl in Malovrh skušala za še eno pesmico pripraviti šentjurske pevke, toda te so že odšle. Nevihta je še zmeraj divjala, tako da so se vsi zbrani hočeš nočeš morali natrpati v občinski avli in popiti kozarček. Žal samo vinča, kajti na sok se je tokrat, navkljub temu, da je bilo med nagrajenci največ šolarjev, enostavno pozabilo.

Občinska priznanja 2002

Ipavčeva plaketa

Mihael Bučar

Mihael Bučar, 51, je šef železniške postaje Šentjur. Dolga leta je zbiral zgodovinske predmete in dokumente povezane z železnico. Njegova zamisel in zasluga je železničarski muzej, nedaleč

stran od šentjurske postaje, v nekdanji postavljalnici, v kateri je zbrano ogromno eksponatov. Gre za edinstveno zbirko iz davne preteklosti.

Slovenskih železníc.

Predlagatelj: Prvopodpisana Božena Sotlar in skupina krajanov

Igor Grdina in Vinko Skale

Monografija Šentjur v času, čas v Šentjurju, je vrhunsko delo, ki je nedvomno trajnejšega pomena za razvoj in ugled Šentjurja.

Avtor besedila prof. dr. Igor Grdina, 37, je v delu opisal zgodovinska dejstva o Šentjurju in njegovi okolici, začenši z najstarejšimi najdbami na Rifniku in nadaljeval z opisovanjem dejstev do obdobja osamosvajanja Slovenije. Monografijo zaključuje s septembrom 1990, ko je bil Šentjur proglašen za mesto.

Fotografski prispevek je nedvomno pomemben delež, katerega je Vinko Skale, 52, s svojimi dolgoletnimi ustvarjalnimi izkušnjami in s pretanjeno fotografsko estetiko vnesel v to publikacijo. Z objektivom je odkril in hkrati ohranil sledove izginjajoče preteklosti in utrip sedanosti.

Predlagatelj: Marko Diaci

Pisna priznanja občine

Milan Strmšek

G. Strmšek ima izjemne zasluge pri ohranjanju sakralnih in kulturnozgodovinskih spomenikov ter spodbujanju prijateljskih odnosov med krajinami.

Predlagatelj: Slovenska ljudska stranka, OO Šentjur

Trgovina Kea

Kea je svojo dejavnost začela leta 1991 na 48 m² prodajnih površin z dvema zaposlenima. Dve leti kasneje so trgovino že razširili na 100 m² površin in

kmalu odprli tudi poslovalnico v Hruševcu. Leta 1997 Kea slovesno odpre vrata 500 m² prodajnih površin, prenovijo tudi Kava bar, letos pa odprejo še poslovalnico na Ljubečni. Na novo so zaposlili 14 ljudi, od katerih jih je bilo 11 brezposelnih. Skupaj Kea zaposluje 45 ljudi, samo v letošnjih počitnicah pa so delo nudili sedmim dijakom, ki so si prislužili denar za šolanje. Uspehi so jim spodbuda in smelo gledajo naprej. Zavedajo se

svoje prednosti, da so družinsko podjetje.

Predlagatelj: prvopodpisana Marjeta Luženič in skupina občanov

Anžej Dežan

Anžej se je v Šentjur preselil pred tremi leti. V osnovni šoli, ki jo je obiskoval v Celju, je osvojil številna priznanja na različnih področjih. Še posebej pa njegovo šolanje zaznamuje izjemna predanost delu na področju Otroškega parlamenta in Otroške vlade. Dvakrat je vodil regijski parlament, letos pa tudi nacionalni otroški parlament, kjer je bil izvoljen za predstavnika Slovenije na Svetovnem otroškem parlamentu z mandatom treh let. V OŠ je bil vseskozi odličen, svoje izkušnje pa je izpopolnjeval z delom na radiu Štajerski val, vodenjem šolskih prireditev in ukvarjanjem s politiko.

Predlagatelj: Tatjana Oset

Pisna priznanja osnovnošolcem in srednješolcu:

OŠ Dramlje: Špela Kopinšek

OŠ Ponikva: Katja Andrinek

OŠ Hruševac: Tomaž Zidar

OŠ Planina: Andreja Hvalc

OŠ Franja Malgaja: Luka Vlaović

OŠ Slivnica: Katja Artnak

Kmetijska in gospodinjstva šola Šentjur: Blaž Pentek

LH

Občinska priznanja skozi čas

Od leta 1969 do 1980 je takratna Skupščina občine podeljevala denarne nagrade in pisna priznanja. Skupaj so v dvanajstih letih podelili kar 61 priznanj. Leta 1969 sta ju recimo prejela Ivan Salobir in Jože Gaberšek. Z letom 1981 sta bila priznanje in plaketa posvečena 18. avgustu, osvoboditvi Planine in posledično prazniku občine. Z osamosvojitvijo Slovenije se je občinski praznik prestavil na september, kot najvišji nagradi pa še vedno obstajata pisno priznanje in plaketa, ki od pred kratkim nosi predpono Ipavčeva.

Kaj bo na volilnem menuju?

Lokalne volitve se nezadržno bližajo, temperatura narašča, na plano pa so prišli tudi že prvi programi županskih kandidatov in list. Že napovedana koalicija LDS + SDS + NSi + neodvisni županski kandidat Štefan Tisel je dokončno uskladila vse strankarske posebnosti in nam je posredovala 11 tipkanih strani svojega programa, svojo kandidaturo je v Šentjurčanu najavil dosednji župan Malovrh, v petek, 19. septembra, se je na novinarski konferenci v hotelu Žonta predstavil tudi županski kandidat SMS Marko Diaci. Od Združene liste in Dubravke Turk zaenkrat še ni bilo slišati ničesar.

Že prvi nastopi so pokazali, da bo letošnji volilni menu bogato aranžiran, kar seveda pomeni, da bo iz gostobesednega leporečja težko izluščiti bistvene poudarke naših pretendentov na občinsko oblast. Zamera gor ali dol, vse solate pač ne bomo objavljali, v načelu se bomo posvetili zgolj tistim temam, ki pomenijo vsaj relativno novost v šentjurski politiki.

Pa kar po vrsti.

Jurij Malovrh

V tako imenovanem predprazničnem intervjuju v Šentjurčanu, kjer je napovedal svojo kandidaturo, ni povedal ničesar novega. Svojo ponovno kandidaturo torej v celoti gradi na preteklih uspehih občine, volivci pa naj bi šami pogruntali, da so le ti predvsem njegova zasluga in da bo podobno tudi v prihodnje.

Šentjurska koalicija in županski kandidat Štefan Tisel

Kot vse kaže, se je volitev še naresneje lotila koalicija LDS + SDS + NSi + Štefan Tisel, imenovana tudi Šentjurska koalicija. Iz preobširnega in do podrobnosti razdelanega programa bom poskušal izluščiti nekaj poudarkov.

Organizacija občinske uprave:

občinska uprava naj bi delovala na dveh ravneh, na upravno strokovni in politični. Vse strokovno delo občinske uprave bo samostojno vodil profesionalni direktor občinske uprave, ki bo neposredno odgovoren političnim funkcionarjem, to pa so župan in nepoklicni podžupani. Ti bodo vsak na svojem področju programski nosilci nalog in načelni usmerjevalci sicer samostojnega strokovnega dela občinske uprave.

Krajevne skupnosti: KS naj bi dobile več pristojnosti, več nalog in več denarja tudi za izvajanje kulturnih, športnih in drugih dejavnosti. KS naj bi v skladu s sprejetimi načrti gospodarile celo z večjim delom denarja, ki je bil do sedaj proračunsko centraliziran. Vzpostavil naj bi se tako imenovani »kolegij malih županov«, ki naj bi se sestajal najmanj enkrat mesečno z županom in občinsko upravo. Predsedniki svetov KS pa naj bi odgovarjali za morebitne nepravilnosti poslovanja KS.

Cekuta – v Šentjurju

Ker je edini predsedniški kandidat, ki je prišel osebno zbirati podpise v Šentjur, si je prislužil mesto v ŠN.

Povedal je, da je preričan v svoj uspeh in da bo kot predsednik samo državljan in ne politik. »Prihodnost mladosti in varnost strosti« je njegovo geslo, s katerim namerava osvojiti Slovence.

F.K.

Nadvoz: Šentjurska koalicija se zavzema za ponovno preučitev prometnih tokov skozi mesto in za prestavitev strateško zgrešenega nadvoza pri Zikošku nekam proti Stopčam in direktno povezavo z avtocesto v Dramljah.

Preglednost občinskih financ in odprtost za medije:

Odprtost in preglednost delovanja naj bi temeljila na trdnih predhodno sprejetih proračunskih načelih, ki bodo zagotavljala proračunsko financiranje tako po posameznih dejavnostih kot po območjih. Za sredstva javnega obveščanja je nadvse zanimiva obljuba, da bodo vabljeni na prav vse sestanke oziroma dogodke, njihova navzočnost pa naj bi zagotavljala preglednost in javni nadzor javnosti nad delovanja oblasti. (To si bomo vsekakor zelo zapomnili!)

Dolgoročna prostorska in razvojna vizija:

Šentjur naj bi dobil dolgoročni strateški načrt izvedbe ključnih prometnic in urbanistične in gospodarske zasnove tako za mesto Šentjur in za posamezne KS.

Šport:

Šentjurska športna stihija naj bi se končala z vzpostavitvijo ustrezne institucije v statusu javnega zavoda.

Marko Diaci, kandidat SMS:

V predstavljenem programu je povzel splošne usmeritve LO SMS: mladinski kluturni center, štipendijski sklad,

cenejši vrtci, izgradnja stanovanj... Vse na načelni ravni. Podobno je v nadaljevanju obdelal tudi svoj županski program: zavzemal se bo za občinsko upravo kot servis občanov, preglednost občinskih financ, izboljševanjem pogojev gospodarstva, štipendijski sklad, turizem... zanimivo je, da je glede krajevnih skupnosti in organizacije športa njegov program identičen tistemu, ki ga ima Šentjurska koalicija.

Tisto, na kar je opozoril v svoji predstavitvi, je njegova mladost; pokojni Aci Svetina, ki je postal šentjurski župan približno v Diacijevih letih, je veliko naredil za Šentjur. Diaci se zavzema za nov način razmišljanja in vodenja, sodelovanje, drugačno strukturo gospodarstva hoče delati prave stvari prav, povečati bruto družbeni proizvod, preprečiti beg možganov iz Šentjurja... Kar malo preveč, da bi se slišalo realno.

In še nekaj konkretnih stališč: izgradnjo kompleksa šentjurskega kulturnega centra je pomaknil malo bolj v dolgoročno prihodnost, namesto štadiona bi rad videl večnamensko dvorano, depolitiziral in reorganiziral bi občinsko upravo...

F.K.

Obvestilo kandidatom in organizatorjem volilnih kampanj

V ŠN bomo v skladu z uredniško politiko vestno spremljali vsa predvolilna dogajanja, vsem kandidatom in organizatorjem kampanj pa dajemo na razpolago tudi oglasni prostor, barvno stran po 70.000 SIT, črno-belo pa 50.000 SIT.

Zmagovalci - neopredeljeni

D i l e m e
šentjurskih političnih strank pred volitvami so velike. Po zadnjih raziskavah, ki smo jih opravili v Šentjurskih novicah, je v naši občini

potencialnih volilnih »abstinentov« več kot 25 odstotkov. In prav ti volivci bodo odločali, katere stranke se bodo po volitvah veselile volilnega uspeha. Vse projekcije kažejo na to, da večina teh neopredeljenih glasov pripada dvema strankama, ki sta na zadnjih volitvah leta 1998 v naši občini dobili skupaj neverjetnih 39,2 odstotka podpore; SKD je pred štirimi leti podprlo 25,5 odstotka občanov, SLS pa 13,7 odstotka. Z enajstimi občinskimi svetniki sta kot občinski vladajoči posadki krojili usodo Šentjurja v zadnjem obdobju.

Postavlja se zanimivo vprašanje, za koga se bodo odločili volivci nekdanjih strank, ki sta z združitvijo v združeno SLS-SKD in kasneje v Slovensko ljudsko stranko skoraj izginili iz slovensko-šentjurske politične arene. Ankete kažejo, da na tokratnih volitvah mnogi ne bodo podprli nove Ljudske stranke, ki jo v Šentjurju poosebljata »krščanska demokrata« Jurij Malovrh in podžupan Janez Čokl, ampak se bodo njihovi glasovi razpršili po drugih strankah. Po tej logiki poznavalci javnega mnenja napovedujejo volilni scenarij, ki bi njihove glasove porazdelil približno takole: 40% volivcev bi vse SKD bi naj podprla NSi, 25 odstotkov bi dobila nova SLS, 10% pa LDS. Kam bodo zajadrali preostali volivci stare SLS? Za novo stranko Franca Buta bi se odločila tretjina starih volivcev, nadaljnja tretjina še ne ve, kako bo glasovala, četrtnina bi podprla Janšove socialdemokrate, 5% bi naj dobila ZLSD. Seveda se sedaj sprašujete, če si upamo napovedati volilni rezultat »močne« šentjurske SLS? Realno je pričakovati, da nova SLS v Šentjurju ne bo preseгла 15 odstotkov. Kar ji zagotavlja skromna štiri mesta v občinskem svetu.

Dejstvo pa je, da so to zgolj ugibanja, saj izidov z amatersko statistiko, tako kot jesenskega vremena, ni mogoče zanesljivo napovedati. Hvala bogu.

L. Žafran

Plače javnih delavcev

Plače na občini še vedno ostajajo skrivnost

Nisem več prepričan, da bi veljalo nadaljevati akcijo obelodanjenja plač javnih uslužbencev; preveč naporno je in pramalo učinka. Prizadeti skrivajo svoje plačilne liste kot kača noge ali nas poskušajo na vse načine zavajati. Največkrat uspešno. Dosej še nisem naletel niti na enega javnega uslužbenca, ki bi bil pripravljen pokazati svojo plačilno listo, vse druge možnosti kolikor toliko realne ocene pa so se pokazale neprimerne. Preveč napak se nam prikrade vanje in marsikomu res lahko napravimo krivico. Kot vse kaže, vsaj tako so nas opozorili strokovnjaki, se je tudi v objavljen izračun občinskih plač prikradlo nekaj tovrstnih napak. Ki pa vendarle bistveno ne posegajo v jedro problema.

Najprej popravki: leta 2000 so znašali buto osebni prejemki celotne občinske uprave 70,3 milijona SIT (kar je bilo pravilno navedeno), naslednje leto ta vsota ni bila 95,4 milijona, temveč 91,8 milijona SIT, letošnji plan pa ni 108,8 milijona, temveč 97 milijonov SIT. Do pomote je prišlo zaradi napake pri seštevanju oziroma pri vštevanju v znesek za osebne dohodke tudi zneske, ki jih občina plačuje kot delodajalec. Indeks rasti bruto plač na občini v obdobju 2000 do 2002 torej ni bil 143, temveč 138. Za pomoto se opravičujem. Čeprav niti približno ni tako usodna, kot so jo doživljali občinski veljaki.

V tokratnem sestavku se bom posvetil predvsem odzivom na članek v prejšnji številki ŠN, predvsem na plače v občinski zgradbi, okrog katerih se je nabralo že dovolj podatkov, da se velja z njimi spopasti.

Občinski odzivi so bili presenetljivo glasni, toda samo glasni in žaljivi. V Večeru smo lahko prebrali, da nam celo grozi tožba. Občina si je privoščila celo reklamne demantije na radiju ter me je po vsej regiji javno razglasila za lažnivca. Ker je laž moralno etična kategorija, je jasno, da gre za žalitev, ki jo je možno in potrebno sodno sankcionirati. O tej možnosti bom pa še razmislil, če se gospodje na občini ne bodo ustrezno umirili. Kolikor sem bil posredno seznanjen, v prejšnji številki ŠN navedenih podatkov na občini niti niso poskušali ovreči s konkretnimi številkami, le direktorica občinske uprave gospa Brigita Škoberne se je v Šentjurbanu precej hudobno razpisala in mimogrede navedla tudi nekaj oprizemljivih podatkov. Moram priznati, zelo zanimivih, ki si zaslužijo temeljitejšo analizo.

Najprej pa nekaj besed o protestu direktorice Knjižnice.

Tatjana Oset iz Knjižnice je izrazila svoje ogorčenje, ker naj bi ji naračunal preveč plače in je bila zato nedolžna tarča nekaterih zlobnih pripomb uporabnikov knjižnice. Po njeni sedanjosti izjavi naj bi njena plača znašala 240 000 SIT neto in nikakor skoraj 100 tisočakov več, kot smo ji naračunali.

Prav, naj bo, čeprav mi je pokazala le svojo odločbo s koeficienti, ne pa plačilne liste. Ker mi je njena predhodnica na istem delovnem mestu pred dvema letoma s svojo plačilno listo dokazala, da je plača ravnateljice knjižnice pred dvema letoma znašala natančno 231 700 SIT, in resno dvomim, da se plače v knjižnicah v dveh letih niso zvišale vsaj za 20%, nisem prepričan, da me gospa Osetova še vedno malo ne vleče. Ker njena predhodnica ni imela za svoje delovno mesto ustrezne izobrazbe, gospa Osetova pa jo ima, lahko sklepam, da ji je tudi iz tega naslova nekaj kanilo v žep. Ali ni na osnovi teh podatkov dovoljeno sklepati, da je njena trenutna neto plača vendarle zelo blizu 300 tisočakov oziroma 600 tisočakov bruto? Mislim da je.

Občina**Kdo zavaja?**

Gospa Brigita Škoberne, direktorica občinske uprave si je v svojem prispevku V Šentjurbanu privoščila kar nekaj nadvse, milo rečeno, zelo rčudnih ocen in očitkov, mimo katerih ni mogoče iti molče.

1. Prav bi bilo, da bi odgovorila v časopisu, kjer je bil prvi članek objavljen. Če ji gre res za resnično informiranje in ne le za populistični »EPP«. Z načeto problematiko plač na občini so seznanjeni bralci ŠN, Škobernetova pa se s svojim pristranskim odgovorom obrača na bralce Šentjurbana, ki zadeve ne poznajo. Sklepam, da z namenom, da jih indoktrinira.

2. Ocenjevati, da so navedbe v članku lažne, ni korektno. To še zlasti velja, ker gospa direktorica sploh ni navedla drugačnih števil in se gre še vedno skrivalnice. V objavljeni analizi so seveda možne napake, napačni izračuni, nikakor pa si direktorica občinske uprave ne more privoščiti ekskluzivo na resnico in vse tiste, ki ji ne prikimavajo označiti za lažnivce, torej za moralno sprijene občane.

3. Njeno oceno, da sem neumen, ker sklepam, da se plače občinskih uslužbencev povečujejo tako, kot se dvigujejo zanje namenjena proračunska postavka, ni le žaljiva, temveč je tudi za diplomirano ekonomistko zelo nenavadna. Ne bom ji očitil, da ne zna računati, rekel pa bom, da se verjetno preveč boji predpostavljanih. Ali pa si dela norca iz zdrave pameti.

4. Njena trditev, da nam je pravočasno posredovala vse podatke, ki pa jih nismo hoteli objaviti, ne drži. ŠN do danes (16. september) niso prejeli od nje nobene elektronske pošte. Še več, dne 3. septembra, torej teden dni po izidu ŠN, se je eni od višjih občinskih uradnic zareklo, da bom vse podatke kmalu dobil po pošti, ker je bilo tako sklenjeno na kolegiju - ki se je zgodil 2. septembra. Torej 13 dni po 20. avgustu. Toda tudi tega sporočila še vedno ni od nikoder. Skratka, vse kaže, da je direktorica občinske uprave resno skregana z resnico.

Torej, kakšne so plače na občini?**Kam je izpuhtelo 26 milijonov?**

Amaterska analiza podatkov, ki jih je v Šentjurbanu navedla direktorica občinske uprave, je pokazala zelo zanimive rezultate. Jasno, njihova interpretacija ne more biti na las natančna, ker direktorica ni navedla vseh potrebnih parametrov, ki bi ta izračun omogočali.

Pa gremo lepo po vrsti po direktoričinih stopinjah.

Devet občinskih uslužbencev je v V. tarifnem razredu. Če so vsi dvakrat napredovali, kot navaja možnost direktorica, in imajo povprečne dodatke na plačo, znaša njihova mesečna bruto plača skupaj 27 količnikov. Sedem uslužbencev v VI. tarifnem razredu ob enaki računici si prisluži 26,8 količnikov, 8 uslužbencev v VII. razredu pa 38,4.

Skupaj torej 92,2 količnikov. Župan in podžupan sta po navedbah dorektorice plačana z 18 količniki. Vsa uprava naj bi torej bila mesečno plačana s 110,2 količniki oziroma s 5,588 milijona tolarjev (osnovni količnik je vreden 50 723 SIT), kar na leto znes 67 milijonov SIT.

Povsem okleščena proračunska postavka za plače občinske uprave za leto 2002 (brez drugih osebnih prejemkov, ki jih je za 4 milijone, in dajatev, ki jih plačuje delodajalec) znaša 93 milijone SIT.

Kam je (bo) šlo do preostalih 26 milijonov?

Zakaj zavaja?

Prav nič verjetno ni, da letos občinska uprava za svoje plače ne bo porabila vseh 93 planiranih milijonov. Veliko bolj verjetno je ravno nasprotno. Vsaj do sedaj se še ni zgodilo, da občinarji ne bi prekoračili v proračunu načrtovane vsote za osebne dohodke. Leta 2001 so na primer načrtovali 73 milijonov, porabili pa so jih 91,8.

Če so občinske plače res tako skromne, kot trdi direktorica Škobernetova, je treba takoj postaviti vprašanje, kam že vrsto let izginja razlika. Po okvirnem izračunu lani okrog 18 milijonov in letos načrtovano 26 milijonov, realno pa verjetno že preko 30 milijonov?

Dokler gospa Škobernetova ne bo postregla z drugačnimi podatki, si pač lahko mislim, da si to razliko občinska uprava bodisi tako ali drugače vendarle razdeli, kar pomeni, da imajo na občini bistveno večje plače, kot so pripravljeni priznati.

Ali pa gre morda za drugačno »ropanje« občinske blagajne, za »samopostrežbo« posvečenih?

Obstaja še kakšna tretja možnost?

Pa nimam nič proti občinskim plačam, tudi tistim najvišjim. Danes v času večmilijonskih menedžerskih plač tudi pol milijona tolarjev za dobrega župana ni hudo veliko. Lepo je, da ljudje dobro zaslužijo, toda prav je, da občani vemo, kako plačujemo svojo oblast. In tudi povemo, kaj si o njihovih plačah mislimo. Nikoli pa se nisem in se tudi sedaj ne spuščam v ocenjevanje zakonitosti občinskih plač.

Kaj dela nadzorni odbor?

Direktorica se sklicuje na pozitivno mnenje nadzornega odbora. Bom namerno pretirano sarkastičen: sodeč po dosedanjih poročilih, pozor - nenapisanih, gredo nadzorniki več ali manj dvakrat na leto »na kavico« k občinskim veljakom, ki jim pogledajo odkrito naravnost v oči in jim zagotovijo, da delajo pošteno in samo pošteno. Ker so gentlemen, nekateri pa menda tudi v dobrih (finačnih) odnosih z občinsko upravo, jim radi verjamejo. Zato nadzorni odbor v svojem štiriletnem mandatu niti ni čutil potrebe, da bi izdelal svoj poslovnik, ki bi mu sploh omogočil, da bi lahko začel s svojim delom. Kaj šele, da bi prepričljivo opravil svojo nalogo.

(se nadaljuje)

F.K.

STONEX d.o.o.

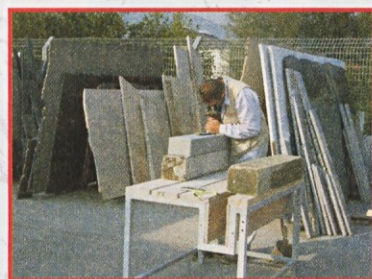
NARAVNI KAMNI

Leona Dobrotinška 18, Šentjur

Tel.: 03 749 23 50

fax: 03 749 23 51

gsm: 041 61 87 55

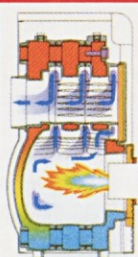
**Nenadkriljiva
eleganca
naravnega
kamna**

ELBA TRGOVINA STORITVE d.o.o.

Ljubljanska cesta 26, 3230 Šentjur, tel. in fax: 03 57 41 151

TRGOVINA Z OGREVALNO TEHNIKO,
ELEKTROMATERIALOM IN VODOVODOM

**ZA VAŠE DOBRO
POČUTJE
V VROČEM
IN HLADNEM
SKRBI "ELBA."**

Slike so simbolične.

V TRGOVINI ELBA vse za:

- elektroinštalacije
- vodovod in
- toplotno tehniko

Dobrodošli na našem
razstavnem prostoru na
**MEDNARODNEM OBRTNEM
SEJMU V Celju!**

Za dodatne informacije smo Vam
na voljo na tel.: 03 / 57 41 151

LDS

Liberalna demokracija Slovenije

OBČINSKI ODBOR ŠENTJUR

Ponosni smo na zgodovino,
še posebej pa
zazrti v našo prihodnost.
Občankam in občanom
čestitamo
za praznik občine.

Skozi naše spletne strani se vidi najdlje.
www.lds-sentjur.com

24. SEPTEMBER

PRAZNIK MESTA ŠENTJUR

Iskreno Vam čestitamo ob prazniku Krajevne skupnosti Šentjur - mesto, ter se Vam zahvaljujemo za Vaš trud pri sooblikovanju videza in prijaznosti našega mesta.

Mestni svet
KS Šentjur - mesto

S praznovanja mesta Šentjur

Kot že nekaj zadnjih let, se je občinski praznik nadaljeval z večerno slavnostno akademijo v počastitev praznika KS Šentjur mesto oziroma obletnici proglasitve Šentjurja za mesto.

Predsednik mestnega sveta Cveto Florjan Erjavec je opisal dosežke KS, čeprav so v zadnjem letu so imeli na voljo le 26 mio SIT. Menil je, da je v prihodnosti najpomembneje rešiti promet skozi center mesta in zgraditi kulturni center.

Za njim si jel župan Jurij Malovrh vzel 20 minut podrobnega opisovanja dosežkov svojega desetletnega županovanja, prebral pa je isti govor, kot smo ga poslušali slabi dve uri poprej na občini. Sledila je podelitev priznanj, ki so jih prejeli Ženski pevski zbor skladateljcev Ipavcev, prof. Oto Pungartnik in Jernej Borovnik. Slednji se je v imenu vseh dobitnikov zahvalil za priznanja s simpatično lastno pesmijo o svojih 80 letih, nato pa je oder zasedla prava mala četa Orkestra slovenske vojske. Enourni koncert je bil prava poslastica, še posebej njegov konec z legendarnimi »cickac zajčki« in venčkom slovenskih pesmi, na čelu s »Slovenija, od kot lepote tvoje«.

Obiskovalci so se ustavili še pred dvorano in uživali v 10-minutnem ognjemetu s Križa, nato pa nadaljevali večer na zakuski v gasilskem domu.

Priznanja KS Šentjur mesto

Kipec sv. Jurija

Jernej Borovnik Bartol

Rodil se je pred 80 leti na Frankolovem. Njegovo šentjursko obdobje pa je zaznamovano z delom predavatelja na Kmetijski šoli in vsestransko aktivnostjo predvsem na področju zbiranja zgodovinskega gradiva o hrvaških koncentracijskih taboriščih, svojem rojstnem kraju in rodu. Še vedno deluje v Odboru slovenskih taboriščnikov, več let je bil tudi njegov predsednik.

Vse od začetka je član Literarnega društva Šentjur, deluje prvenstveno kot pesnik, pa tudi kot zgodovinar in novinar. Izdal je štiri knjige poezije pod naslovom Pesmi, igrarije misli ter zgodovinski memoarski zbornik Spomini Slovencev na Jasenovac, Staro Gradiško in Lepoglavo.

Listina mesta Šentjur

Ženski pevski zbor skladateljcev Ipavcev

Letos praznuje srebrni jubilej svojega delovanja. Največje uspehe so pevke dosegle leta 1988 pod vodstvom prof. Klinarja na republiškem

Predsednica ŽPZ

tekmovanju »Naša pesem«, ko so dobile srebrno plaketo, ter leta 1986 bronasto plaketo. Sledilo je več občinskih in drugih priznanj.

Trenutno v zboru poje pod vodstvom Emilije Kladnik Sorčan 30 pevk, študentk, zaposlenih in upokojenk. Ob 25. jubileju bodo izdale svojo prvo zgoščenko.

Prof. Oto Pungartnik

Od leta 1953 do 1969 je bil učitelj na osnovni šoli v Šentjurju, nato dve leti prvi ravnatelj šentjurske Delavske univerze. Leta 1962 je postal pedagoški svetovalec na Zavodu SR Slovenije za šolstvo v Celju, od leta 1964 do upokojitve leta 1984 pa predstojnik tega zavoda.

Toda njegov nemirni duh mu ni dopuščal počitka; istega leta je postal mentor čebelaskega krožka na šentjurski šoli, dolga leta je vzgajal mlade čebelarje in vestno gospodaril v družinskem čebelnjaku. Bil je tudi avtor brošure ob 90-letnici organiziranega čebelarstva v Šentjurju.

Anketa

Komu občinska priznanja?

Spet je tu občinski praznik in del praznovanja so tudi podelitve občinskih priznanj. Res je, da zlasti odkar je tovrstnih odlikovanj vsako leto več in jih ne spremljajo tudi tiste zadeve, ki trgajo žep, se zanje šentjurska javnost pretirano več ne zanima. Fovšija je le močan stimulans. Problem pa je tudi drugje, v izbiri. Ne le, da počasi zmanjkuje zaslužnih občanov z nesporno avreolo in se raven nevarno spušča na povprečje, temveč, kot vse kaže, imajo pri izbiri vse več besede posamezniki iz političnih strank v komisiji za volitve in imenovanja, ki so jim seveda vedno nabolj všeč konji iz lastnega hleva. Kdo bi si zaslužil občinsko priznanje po menju naših naključnih sogovornikov?

Rudi Leljak s Proseniškega:

Občinska priznanja me prav nič ne zanimajo, tudi ne vem, kdo jih je letos dobil, mi na Proseniškem bi raje, da se kaj napiše o naših problemih s cinkarniško deponijo. Osebnost ne poznam nikdar, ki bi v preteklem letu res storil nekaj takega za našo skupnost, da bi zaslužil občinsko priznanje. Jaz bi ga dal KS Blagovna, ki res čvrsto stoji za nami v sporu s Cinkarno.

Če pa bi že moral komu dati priznanje, bi to bila tajnica KS Blagovna Judita Šarlah. Vedno je tako prijazna in priljudna, vsakega sprejme z lepimi besedami, pa tudi sicer je povsod zelo aktivna.

Jože Gajšek iz Dol:

Priznanje si zaslužijo vsi, ki delajo nekaj dobromamerno in prostovoljno, brez plačila, ki so nekaj že naredili in pokazali. Tisti, ki so za svoje delo plačani, pri tem mislim na različne funkcionarje in uradnike, v to kategorijo ne spadajo. Ne, KS Blagovna letos ni dala nobenih predlogov,

včasih smo jih dajali, pa nismo uspeli. Problem so kriteriji, osebno dvomim, da so pravi, če sploh obstajajo. Nobenih imen ne bom navajal, o tem sploh nisem razmišljal. In tudi ne vem, kdo so letošnji odlikovanci. Občinska priznanja za duhovnike? Nisem prepričan, da je to pravilo umestno. Duhovništvo je njihovo delo in sploh ne bi mogel reči, da je brez materialnih nadomestil. Skrb za cerkev, pretežno z denarjem davkoplačevalcev in vernikov, je njihova dolžnost. S tem ne rečem, da kdo od duhovnikov tudi ne zasluži občinskega priznanja.

Jure Bračun iz Šentjurga:

Občinska priznanja me sploh ne zanimajo, nimam pojma, kdo jih bo dobil letos in me tudi ne bo na slovesnosti, ko jih bodo podeljevali. Zadevo nekoliko bolj poznam od predlanskega leta, ko je priznanje dobil tudi ŠKMŠ. Bi

rekel, da so priznanja kar v redu in da so največkrat izbrani kar pravi, pa čeprav je izbira včasih skorjda bolj naključna kot tehtna. Da, nič nimam proti, da jih dobijo tudi tisti, ki so za svoje delo plačani, če posebej dobro delajo. Enako velja tudi za duhovnike, seveda ne kar po pravilu za vse, ampak tiste izjemne. Sicer se pa na to področje še manj spoznam. Ne, niti enega imena se ne spomnim, ki bi se mi zdel primeren za letošnje priznanje.

Iztok Koprive s Proseniškega:

Ja, priznanje je vzpodbudno, to sem občutil tudi sam, ko sem ga nekoč kot učenec tudi dobil.

Po kakšnih kriterijih se nagradenci izbirajo, nimam pojma, zdi se mi pa, da jih zaslužijo vsi, ki bistveno pozitivno odstopajo od povprečja, ne glede na to, če so za svoje delo plačani. Res ne bi vedel, kdo so letošnji odlikovanci, me pač te zadeve ne zanimajo. Če bi že moral sam koga predlagati, bi predlagal svojega zdravnika Čoloviča ali pa Zupanca iz Akvonija.

Manj težav z nalepkami?

Pravilnik o spremembah in dopolnitvah pravilnika o tehničnih pregledih motornih in priklopnih vozil prinaša nekatere novosti o tem, kdo sme izdajati nalepko za tehnični pregled in kdo jo lahko lepi na vozilo. Po dosedanjih ureditvi so nalepke lahko izdajale le organizacije, pooblaščenice za opravljanje tehničnih pregledov motornih in priklopnih vozil, na vozilo so jih lahko nameščali le strokovni delavci, storitev pa so morali vozniki plačati. Tudi odstranitev nalepke je bila dovoljena samo pooblaščenim delavcem in, v določenih primerih, policistom.

Spremembe pravilnika dopuščajo voznikom izbiro, da nalepko namestijo na ustrezno mesto; strokovni delavec na tehničnem pregledu ali pa to stori voznik sam. Mnogo je bilo primerov, ko so želeli vozniki sami odstraniti nalepko z vozila, zaradi npr. uveljavljanja sorazmernega deleža vplačanega avtomobilskega zavarovanja ali plačila cestnine pa vozila v pooblaščen organizacijo ne more pripeljati oziroma bi bil prevoz povezan s sorazmerno visokimi stroški.

Povračilo sorazmernega deleža obeh plačil je namreč možno uveljavljati le na podlagi potrjena pooblaščenice organizacije o odstranitvi nalepke. Po novem je v takšnih primerih dopuščen, da voznik nalepko odstrani sam in jo predloži pooblaščenici organizaciji, ki izda potrdilo o odstranitvi. Pri tem je tako potrdilo

možno izdati le v primeru, če je iz odstranjene nalepke nedvoumno razvidna celotna serijska številka nalepke, zato velja biti pri njenem odstranjevanju zelo previden.

Spremenjeni pravilnik dopušča tudi možnost izdaje nalepke za tehnični pregled vozila na upravni enoti, in sicer za tista vozila, za katera pred izdajo nalepke ni treba opraviti tehničnega pregleda. Pri tem je treba vedeti, da nalepko vedno prevzame voznik sam in jo sam tudi namesti na vozilo. Pred prevzemom nalepke mora voznik predložiti dokazilo, da je za vozilo sklenjeno obvezno avtomobilsko zavarovanje, plačano letno povračilo za uporabo cest oziroma, da je lastnik vozila oproščen takega plačila. Če je vozilo že registrirano, je treba predložiti tudi prometno dovoljenje.

br

Kmalu konec nabiralniške vojne?

Novi Zakon o poštnih storitvah, ki ustreza pravilom Evropske unije smo sicer dobili že aprila, a vendar ne škodi zapisati nekaterih sprememb, ki bodo vplivale na praktično življenje. Pri vročanju pošiljk bodo zagotovo dobro sprejete nekatere novosti, ki jih bodo morali izvajalci tudi izvajati.

Novi zakon npr. omogoča uporabnikom prepovedati vlaganje nenaročenih pošilk in reklamnih sporočil v poštni nabiralnik. Pred tem bo morala Agencija za telekomunikacije, radiofuzijo in pošto izdati še splošen akt, s katerim bo podrobno določila videz in način izdajanja posebnih nalepk, kar naj bi se zgodilo predvidoma šele maja 2003.

Po novem vročevalcu ne sme več pustiti vrednostne pošiljke ali priporočene pošte v stanovanju, če naslovnik tega ne bo želel. To seveda ne velja za pošiljke, za katere zakoni (o upravnem, pravdnem in kazenskem postopku) določajo drugačno obliko vročanja. Pošiljke, kjer je naslovnik neznan in tudi ni mogoče ugotoviti pošiljatelja, ne smejo več odpirati. Po preteku enega leta se takšna pošiljka zaprta komisijsko uniči, medtem ko je prejšnji zakon določal, da se takšna pošiljka komisijsko odpre in

pregleda, če je možno iz vsebine pošiljke ugotoviti naslovnika ali pošiljatelja.

Zakon tudi zavezuje Agencijo, da je dolžna varovati uporabnike poštinih storitev. Novosti so tudi pri reklamacijah, saj so se pritožbeni roki spremenili v korist uporabnikov. Roki za vložitve pritožbe so daljši in roki za odgovor krajši. Podrobnosti pri izplačilu morebitnih odškodnin bo določal podzakonski akt. Z uveljavitvijo novega zakona Pošta Slovenija tudi formalno ni več javno podjetje, ampak navadna gospodarska družba. S tem je tudi na tem področju odpravljen monopol in odprta vrata za vstop konkurence, ki je zaenkrat še ni na vidiku.

Kljub monopolu Pošte Slovenije so v praksi že prej obstajali drugi izvajalci poštinih storitev, vendar so bili večinoma registrirani kot izvajalci kurirskih storitev.

br

Krajevna skupnost Šentjur okolica Združitev s KS mesto ali več novih KS

V uvodniku prejšnje številke sem se pritoževal nad predsedniki svetov krajevnih skupnosti, češ da so mali zapečkarški bogovi, ki ničesar ne storijo za obveščanje javnosti, in bil deležen očitka (vse kaže, da upravičenega), da tudi ŠN v tem smislu niso nič boljše. Zato sem šel takoj v akcijo in se dogovoril za srečanje s predsednikom KS Šentjur okolica g. Ivanom Centrihom.

»Res je, da nismo veliko naredili za javnost našega delovanja, smo pač skromni, imamo svoje konkretne načrte, ki jih poskušamo uresničiti. Pa saj veste, ceste, pločniki, vode..., vse tisto, kar nas najbolj žuli, ima prednost, na vse drugo pa res morda malo preveč pozabljamo.«

G. Centrih, za začetek vas prosim za kratko predstavitev vaše KS in vaših osrednjih težav.

»Naša KS zavzema okrog 20% občine in ima tudi enak delež prebivalstva. Ne da bi kar koli Dobjanom očital ali zavidal, nekatere naše vaške skupnosti so večje od njihove občine. Naš letni proračun znaša skupaj z nadomestilom za stavbna zemljišča 25 milijonov

SIT. Naš velik problem je, da smo nekakšen obroč okrog mesta Šentjur in dejansko nimamo središča, v katerem bi razvijali svojo družbeno in društveno dejavnost. Lahko bi celo rekel, da smo nekakšen cestni servis za KS Šentjur mesto; tam, kjer se začnejo ceste vzpenjati v hrib in kjer se konča asfalt, tam se praviloma pričenja naša KS. Nekako težimo k centru Šentjurja, prav pri povezavah z mestom pa imamo največ problemov. Mislim seveda na ceste in pločnike. Naša KS je dobesedno razrezana z zelo frekventnimi državnimi cestami, ki pa so brez enega samega metra pločnikov. Te osnovne komunikacije s središčem nimamo in kot vse kaže, je še nekaj časa ne bomo imeli. Gre za skupno državno in občinsko investicijo, vredno preko 500 milijonov. Zelo se trudimo, da bi se zadeve premaknile z mrtve točke, nekaj obetov je, da bodo sredstva v prihodnjem državnem proračunu, ne vem pa, če bodo za naše potrebe imeli dovolj poslušna občinski svetniki. Kar je sicer po svoje razumljivo, saj so jim bliže takšne in podobne težave iz njihovih okolij.

Kot osrednjo težavo moram navesti pomanjkanje denarja predvsem za vzdrževanje cest. Naša KS ima 30 km javnih poti, za katere dobi iz proračuna vsega 2,7 milijona SIT, to je 90 000 SIT za kilometer ceste, s čimer je nemogoče priti kam naprej. To je problem občinske politike in proračuna, ki se vleče iz leta v leto in mu ni videti konca. Naše mnenje je, da je vprašljiva smotrnost izgradnja novega kulturnega doma ali razkošnejše knjižnice,

dokler nismo v stanju niti vzdrževati lokalnih cest, na cesti skozi Vrbo pa umirajo žrtve prometa.

Naši poglavitni problemi so: ceste, pločnik, voda.«

Krajevna skupnost naj bi le bila tudi nekaj več, pač mesto, kjer občani uresničujejo tudi svoje nematerialne potrebe. Kako je s tem pri vas?

»Bolj slabo, ker pač nimamo svojega centra; na Grobelnem imamo športno društvo, kulturno so aktivne Rajske strune, Jakob ima svoj pevski zbor, KS jim le nekaj malega prispeva in to je na institucionalni ravni vse.

Toda to ne pomeni, da KS ne opravlja svojega poslanstva neposrednih stikov z občani. Lahko rečem, da je KS celo nekakšen poravnalni svet, kjer se z našim posredovanjem konča mnogo sosedskih problemov in sporov. Kljub temu, da smo teritorialno razbita KS, smo učinkovito organizirani. Imamo 5 vaških skupnosti, ki so vsaka zase skoraj samostojna krajevna skupnost. V začetku leta razdelimo med njih denar, striktno se držimo sprejetega ključa, in z njim potem gospodarji vsaka vaška skupnost sama. Svet KS se praviloma sestane le enkrat letno, ob delitvi proračuna, vse zadeve potem naprej vodijo predsedniki vaških skupnosti in kolegij sveta KS, ki ga ti predstavljajo. Moram reči, da nam ta organiziranost odlično funkcionira in res nimamo prav nikakršnih težav.«

Kaj menite o perspektivah organiziranosti vaše KS? Kaj predlagate?

»Nekaj bo treba spremeniti, se združiti s KS mesto ali pa obe šentjurski KS razdrobiti na tri ali štiri KS. KS vsekakor ima svoj smisel in bo ostala. Predlogi? Nič posebnega, morda le to, da bi pri delitvi občinske pogače dali več za ceste.

Če bom kandidiral še en mandat? Ne vem še, bomo videli, kako se bodo odločili v moji vaški skupnosti.«

Rudi Gajšek, podpredsednik sveta KS:

»Kot predsednik gradbenega odbora za pločnike sem se veliko trudil. Težko je. Ne glede na vse težave KS vendarle uspešno opravlja funkcije neposrednih stikov in motiviranja občanov, česar občinski uradniki iz svojih pisarn ne bodo nikoli zmogli. Krajevne skupnosti morajo ostati. Ne, sam ne bom več kandidiral za svet KS.«

Ste zadovoljni z občino, z občinskimi uradniki in njihovim sistemom dela?

»Popolnoma, Vse se lahko dogovorimo, pač v okvirih možnega.«

F.K.

Novo na volitvah 2002 Blišč (in beda) preferenčnega glasu

Volitve z uporabo tako imenovanega preferenčnega glasu smo sicer poznali že prej, na primer na prvih demokratičnih volitvah, toda sistem je bil postavljen tako, da je bil praktično neuporaben. Letos naj bi bilo drugače, ker so tozadevna pravila bistveno spremenjena in kot vse kaže, so možnosti volivcev, da uveljavijo svojo voljo mimo strankarskih kuhinj, že kar otipljive.

Najprej kratka oznaka preferenčnega glasu. Gre za to, da pri proporcionalnem volilnem sistemu, ko volivci lahko glasujejo le za celo listo - takšne so volitve v šentjurski občinski svet, dejansko pa so izvoljeni lahko le tisti na prvih mestih (odvisno od odstotka glasov, ki jih lista dobi) - volivce lahko označi tistega kandidata, ki bi ga on osebno rad izvolil oziroma bi ga on želel imeti na prvih, to je izvoljivih pozicijah na listi.

Za letošnje volitve bo veljalo, da bodo volivci lahko prednostno uveljavili svojo voljo pred voljo stranke, toda le, če bo v volilni enoti četrtnina volivcev, ki so glasovali za določeno listo, uporabila pravico preferenčnega glasu, izvoljeni pa bodo tisti kandidati, ki bodo dobili vsaj 10% oddanih preferenčnih glasov za določeno listo.

Kakšne so realne možnosti uveljavitve preferenčnega glasu, bomo najlepše videli na primeru iz prejšnjih lokalnih volitev.

VI. volilni enoti (Šentjur center in okolica) je bilo takrat oddanih za SDS 497 glasov. Po letos veljavnih pravilih bi bil »preferenčni kandidat« izvoljen, če bi se za preferenčno glasovanje odločilo najmanj 124 volivcev in bi med 10 predlaganimi kandidati zbral vsaj 50 preferenčnih glasov. Kar niti ne izgleda nemogoče. Še več šans bi imel »preferenčni kandidat« manjše stranke, npr. Stranke mladih Slovenije (SMS), ki je pred 4 leti dobila v I. V.E. okrog 250 glasov in bi bilo dovolj, da se za preferenčno glasovanje odloči 62 volivcev, kandidat pa dobi 25 preferenčnih glasov. Čeprav gre za 9 volišč v devetih povsem različnih okoliših, so te številke povsem dosegljive, zlasti še ob močnem »preferenčnem kandidatu« in hkrati ob nepričakovanem strankarskem kandidatu na vrhu liste.

Torej je preferenčni glas res dobil na teži in bo lahko nevarno mešal štrane strankarskim kuhinjam.

Velik problem preferenčnega glasu pa je, da se zanj niti približno ne navdušujejo edini organizatorji predvolilnih aktivnosti - politične stranke. Ker pomeni močno poseganje volilnega telesa v njihove »pridobljene« pravice odločanja o tem, kdo naj bo izvoljen. Razumljivo, da zato o preferenčnem glasu v javnosti ne bo prevelike reklame in velika večina volivcev zanj sploh ne bo izvedela ter ga tudi ne uporabila.

Preferenčni glas torej ni več le papirnati tiger in pesek v oči tistim volivcem, ki so »alergični« na strankarstvo, je lahko močno orožje v rokah ozaveščenih volivcev.

F.K.

Komu zvoní

O nedavnih zapletih v vodstvu KS Slivnica je bilo izrečenih nekaj besed že v prejšnji številki ŠN. Dejstvo je, da so mnenja bila in še bodo zelo deljena. S tem ni nič narobe: vsak s svojega zornega kota presoja neko krajevno dogajanje. Različna mnenja, različni pogledi, različne vrednote pač lahko sodijo v bogastvo našega kraja. Verjetno pa vas zanima, kakšna so ta nesoglasja, ki so pripeljala do sklica 2. izredne seje sveta KS, na kateri je dnevni red vseboval dve zelo zanimivi točki: razrešitev dosedanjega predsednika Dušana Polenška in izvolitev novega predsednika. Na seji so člani sveta podali svoje kritične pripombe o delu predsednika, ki vam jih v povzetku predstavljamo.

Pobudo za razrešitev predsednika Polenška je napisal član sveta Vinko Frece, kateremu so se pridružili še štirje podpisniki-člani sveta.

Ernest Zidanski: Plan dela za leto 2001, 2002 ni bil v redu zastavljen. Cesta na Urban se ni asfaltirala, v Gorici ni kontejnerjev,

Alojz Recko: Večino dela poteka mimo sklepov sveta KS. Ni bila vložena tožba za razrešitev lastništva kul. doma in ga je tako rekoč zapravil. Pri gradnji avtobusne postaje v Gorici ni bil izbran ponudnik za zemeljska dela. Za cesto Jelce je svet prepovedal asfaltiranje, če krajani ne zberejo denarja za podlago, kljub temu se je asfaltiralo. Brez sklepov sveta so bile opravljene sledeče stvari: popravilo cest v Bukovje, Javorje, Urban. Ureditve obale ob jezeru-Ramna in priklop elektrike na brunarico. Gramoziranje ceste ob jezeru do nekdanjega podžupana Pungartnika s 100m gramozja, organizacija proslave ob dnevu državnosti, obnova fasade na kulturnem domu, postavitve znaka za omejitev hitrosti ob jezeru. Finančno poročilo za leto 2001 ni bilo sprejeto, znani si zapleti glede odpisa obrsti podjetju VOC, stroški vode in elektrike se v kul. domu ne zmanjšujejo - je Recko Leopold res najcenejši izvajalec?

Janko Mastnak: Ugled KS je v tem mandatu padel, negospodarna poraba denarja pri popravilih cest v Voduce in Jelce.

Vinko Frece: Ignoriranje članov sveta, delo mimo statuta, za gramoz v Lipovcu se je svet odločal za nazaj.

Za nezaupnico je glasovalo 7 članov sveta, 2 sta se vzdržala.

(povzetek zapisnika 2. seje)

Gospod Polenšek, kaj pravite o vseh teh zapletih in o svoji razrešnici?

Zaradi nesoglasij, ki trajajo že dve leti sem članom sveta dvakrat ponudil svoj odstop, nazadnje letos spomladi, in predlagal naj podpredsednik prevzame funkcijo, vendar mojega odstopa niso želeli, zato sem nad to razrešnico presenečen. Pustili so, da sem delal do konca mandata, na »likof« pa me ne pustijo. Seje so bile v zadnjem času nemogoče. Frece je dobesedno popravljal vsako vejico v zapisnikih, seje so trajale po 5 ur, zapisniki pa so obsegali po 10 strani. V svetu KS so se začele težave potem, ko nisem sprožil tožbe proti gasilcem zaradi lastništva kulturnega doma, ki je nesmiselna. Oboji bi finančno veliko izgubili, kajti morali bi plačati sodniško takso, ki se vrednoti po vrednosti objekta. Z gasilci je bil dosežen dogovor o dvorani, avli in kuhinji, le stanovanje je še ostalo sporno, kar bi lahko rešil župan z enim udarcem po mizi. Poleg tega, se je dom »zapravil« pred 20 leti, ko sta bila v vodstvu KS Recko in Cmok, ki sta vedela, da je vsa dokumentacija naslovljena na PGD in o tem molčala, sedaj pa se od mene pričakuje da bom to rešil. Vsa popravila cest (Bukovje, Jelce, Voduce, Slivnica) so se vršila po referendumskem programu, ki je bil sprejet na 13. seji, in izbrale so se najugodnejše ponudbe izvajalcev. Hiška z avtobusne postaje se je postavila na parcelo KS ob jezero, zato ker so člani sveta zahtevali, da se naj umakne kamorkoli samo, da ne bo kazila podobe kraja. Pri tem pa se gramoziralo tudi parkirišče. Ta prestavitve najbolj moti njenega graditelja Leskovška, ki jo je na črno postavil, ne moti pa ga, da je KS v mojem mandatu moral plačati asfalt za cesto proti njegovi hiši, čeprav je bil položen v času njegovega predsednikovanja. Za organizacijo dneva državnosti se je na občinski razpis prijavilo TD. Ko je bilo treba delati, ni bilo nikogar, ko pa je TD od občine dobili 270.000 SIT, sta se takoj pojavila Leskovšek in Frece in zahtevala, da se denar nakaže na KS. Za obnovo fasade na kulturnem domu, sem v imenu KS pridobil občinska sredstva, sedaj

Popravek članka 'Polenšek odstavljen'

Članek iz prejšnje številke ŠM ima precej netočnosti:

Iz članka je možno zmotno sklepati, da sem bil jaz pobudnik zamenjave, v resnici pa je odločitev o tem dozorela hkrati in soglasno pri vseh svetnikih. Ni res, da se je en svetnik vzdržal glasovanja, ker ni bil seznanjen s spornimi zadevami, ampak je rekel, da ne bo glasoval zato, ker tudi pri njegovi izvolitvi ni sodeloval. Ni točno, da se je predsednik pogodil z gasilci v nasprotju s stališči sveta glede lastništva kulturnega doma. Pravilno je, da je svet KS že zdavnaj

sprejel sklep, da se vložijo tožbe proti Gasilskemu društvu, česar predsednik ni izvedel.

Tretja alineja je sploh površna. Pravilno je, da je g. Polenšek brez vedenja sveta KS in brez kakršne koli obravnave oz. sklepa v imenu sveta poslal vlogo na občino za omejitev hitrosti ob Slivniškem jezeru. Torej omejitve ni izposloval, ampak jo je samo poskusil izposlovati. Za natančno predstavitev problematike bi bilo potrebno pogledati zapisnik omenjene seje ali celo poslušati njen magnetogram.

Vinko Frece

ERNEST Zidanski svetnik iz Gorice: Predsednik je premalo sodeloval s svetom KS, oziroma ni upošteval sprejetih sklepov.

Janko KANTUŽER svetnik iz Voduc: Nisem sodeloval pri izvolitvi predsednika, in tudi pri njegovi zamenjavi ne bom.

Dušan POLENŠEK, odstavljeni predsednik: Delal sem do konca, na »likof« pa me ne pustijo

Zoran LESKOVŠEK svetnik iz Slivnice: Turistično društvo je dobesedno ukradlo brunarico in jo odpeljalo na jezero

pa sem grešnik ker, sem »zrihtal« denar in izvajal nadzor. Prometni znak (60km/h) ob jezeru je postavila občina, ne KS. Ker se je veliko krajanov pritoževalo, da po tej cesti hitro vozijo, sem predsednik KS dal pobudo. Sem pa pozabil, da se po tej cesti v službo vozi g. Frece in še kdo, ki jim je ta omejitev moteča. Edini, ki bi mi lahko izrekli nezaupnico so krajani Vezovja, ker v svetu nisem uspel s predlogom, da se tudi tam asfaltira načrtovana cesta. Priznam, da sem delal tudi napake, vendar nikoli v škodo KS. Nobene manipulacije in blatenja pa ne morejo prikriti dejstva, da je bil svet seznanjen z vsemi aktivnostmi, ki sem jih opravljal v imenu KS.

Kakšno pa je finančno stanje KS:

Ob sprejemu mandata sem od prejšnjega vodstva podedoval 8 milijonov dolga in tožbo za cca. 800.000 SIT, ki smo jo reševali še v letošnjem letu. Ob moji razrešitvi je bilo na tekočem računu 6.334.620,64 SIT, brez dotacij, ki še morajo priti letos od občine.

Seveda vsi krajani opazujemo, da v zadnjih letih postajajo zapleti med predsedniki sveta in svetom krajevne skupnosti ter raznimi društvi že kar značilni slivniški folklorni običaj, ki se iz mandata v mandat ponavljajo. Zato je nujno potrebno razmišljati o pogostejšem kolobarjenju med slivniškim vodstvenim inventarjem, kajti le to lahko razredči zatohlost sedanjih preprijitvev.

L. Žafran

Nove zamisli imajo novi ljudje

Judita Methans Šarlah - šentjurski Rop

»Šentjurski Rop« smo dodali šaljivo pripombo za Judito Methans - Šarlah, novo vodjo finančnega oddelka občine Šentjur, »občinsko finančno ministrico«.

Računovodsko finančne zadeve ste prevzeli po tragično preminuli Majdi Kop, v lanskem decembru. Kar nekaj govoric je bilo, da z občinskimi financami ni vse v redu.

Zagotovim vam lahko, da je z občinskimi financami vse v redu. Poslovanje je bilo korektno, je in upam, da bo tako tudi v prihodnje. Poteka v skladu z zakoni, predvsem zakonom o računovodstvu in drugimi predpisi. Nekaj težav je bilo. Tragična smrt vodje finančnega oddelka občine Šentjur je za občino bila velika izguba. V nekem smislu šok. Prav gotovo človek na takem mestu ima informacije in tudi dogovore v glavi, ki niso nikjer zapisani. Ko mi je bilo to mesto ponujeno (zame je bila to čast in priznanje), smo s pomočjo sodelavcev in tudi župana hitro uredili poslovanje in mislim, da večjih težav vendarle ni bilo. Ne nazadnje smo imeli revizijo ZPIZ-a, notranjo revizijo za leto 2001. Tudi rdečih števil, kot se je govorilo, proračun nima.

Občinski proračun je »težak« blizu dve milijardi tolarjev. Kako pridemo do teh sredstev in kakšna je poraba?

Občinski proračun za leto 2002 po sprejetem rebalansu znaša okrog 1.900.000.000 tolarjev. Proračun sprejme na podlagi meril in predloga občinske uprave občinski svet. Merila oziroma znesek primerne porabe sprejme ministrstvo za finance, to je država. Ta poraba za leto 2002 znaša skoraj 80.000 tolarjev na prebivalca. Mi smo med dotiranimi občinami in država za izravnano prispeva skoraj polovico te vsote. Ta sredstva znašajo približno 80% našega proračuna. Ostala sredstva proračuna (20%) so takse, komunalni in drugi prispevki in sredstva, ki jih pridobimo za sofinanciranje programov iz ministrstev.

Poraba je po dejavnostih približno takšna: 40% družbene dejavnosti (šolstvo, vrtci, zdravstvo, kultura, šport, sociala), 50% gospodarske dejavnosti (prometna infrastruktura, kmetijstvo in drobno gospodarstvo) in 10% krediti in stroški uprave (plače, investicijsko vzdrževanje). Od te porabe gre približno 40% za investicije.

Nedvomno gre za velika sredstva, toda denarja za vse potrebe in želje je vedno premalo. Kako povečati proračun, kako najbolj smotno porabiti sredstva?

Povečati proračun izven okvirjev, ki jih določa država, je možno le z dodatnimi sredstvi za financiranje programov, bodisi od ministrstev ali drugih sovlagateljev. Dve tretjini proračuna je razdeljenih že zaradi zakonskih obveznosti in le tretjino praktično lahko razporeja občinski svet. Veliko sredstev gre za tako imenovane socialne potrebe v občini, za sofinanciranje ekonomske cene v vrtcih, plačilo osnovnega zdravstvenega zavarovanja za brezposelne, oskrbnine v zavodih, regrese v kmetijstvu in podobno. Struktura prebivalstva v občini je materialno šibka in

zaposlenost je majhna. Veliko sredstev porabimo za te namene. Žal je občina ekonomsko šibka in nima veliko donosnih podjetij in večjih možnosti dodatnih virov.

Preden ste prevzeli vodenje »občinskih financ«, ste bili zaposleni v občinski upravi.

Da. Na občini sem se zaposlila leta 1995 na oddelku za družbene dejavnosti, kot strokovni sodelavec. Ekonomsko fakulteto sem končala v Mariboru in sem po izobrazbi univerzitetni diplomirani ekonomist. Pripravišmo sem opravila v Intes Maribor.

V Šentjur verjetno niste prišli po naključju. Kaj vas je pripeljalo v našo občino?

Doma sem iz Zgornje Velke, to je najvišji vrh v Slovenskih goricah, zraven slovensko-avstrijske meje. V Šentjur me je pripeljala ljubezen. Že na fakulteti sem spoznala moža.

Tudi on je univerzitetni diplomirani ekonomist in je finančnik v Inexi Štore. Po preselitvi sem dobila zaposlitev v občinski upravi. Poročila sem se, dobila stanovanje in si ustvarila družino. Z

možem imava dva živahna otroka, sina Aneja starega štiri leta in hči Aljo staro tri leta. Oba obiskujeta vrtec in se tam zelo dobro počutita.

Ko ste prišli v Šentjur, verjetno poleg moža in njegovih sorodnikov niste poznali veliko ljudi. Kako ste se vključili v družabno življenje? Danes vas poznamo tudi kot predsednico ženskega pevskega zbora, poleg tega delujete v krajevni skupnosti Blagovna.

Najprej sem se vključila v pevski zbor. Vesela sem bila povabila in pevke so me sprejele z naklonjenostjo. Zadnja tri leta sem predsednica Kulturnega društva ženski pevski zbor skladatelj Ivancev Šentjur, ki letos praznuje 25-letnico. Ob tej priložnosti bomo izdali zgoščenko in imeli v drugi polovici novembra slavnostni koncert. V društvu deluje zbor, ki mu že vrsto let dirigira Emilija Kladnik Sorčan, ženska vokalna skupina in v zadnjem letu tudi Šentjurski muzikantje kot ansambel. Pevski zbor prijateljuje z ženskim komornim zborom Jirkov iz Jirkova na Češkem. Pevke se družimo in smo dobra »klapa«.

Prav ob mojem prihodu v Šentjur so v krajevni skupnosti Blagovna iskali strokovno pomoč za tajniška opravila. To delo sem takrat prevzela in ga opravljam že vrsto let, seveda skoraj ljubiteljsko. Na ta način sem tudi spoznala nekaj ljudi, kar mi je olajšalo vključevanje v družabno življenje.

Pravijo, da je vaš zbor, če že ne najboljši, pa prav gotovo najlepši.

Bo verjetno držalo, da smo pevke simpatične in nas radi vabijo na koncerte. Mogoče je res kakšno leto bila kvaliteta zbora slabša. To je odvisno od marsičesa, vendar se zdaj lahko pohvalimo tudi s kvaliteto. Že drugo leto smo se uvrstile in smo povabljen na medobmočno revijo pevskega zbora v Celje. To je za naš zbor lep uspeh, ki govori o kvaliteti našega dela. Smo pa ljubiteljski pevski zbor in ne profesionalni.

Je čas yolutev. Ni slišati, da boste med kandidati, tako kot mnogi Šentjurčani. V tem času je težko, ker vedno ne vemo, kako bi se obnašali, s kom bi se družili, kako bi govorili, da ne bo zamere.

S politiko se nisem nikoli ukvarjala. Bolje mi je v stroki. Torej ne bom kandidirala. Je pa čas okrog volitev res naporen čas. Temu se verjetno ne da izogniti. To je tudi čas negotovosti za upravo. Mi v občinski upravi sedaj dobro sodelujemo in upam, da bomo tudi po volitvah.

Na koncu še nekaj o krajevnih skupnostih, ki se tudi financirajo iz proračuna občine. Težava, ki je nastala v krajevni skupnosti Planina, zadeva tudi občinske finance. Krajevna skupnost se je namreč prekomerno zadolžila oziroma prevzela pogodbeno obveznosti preko realnih možnosti svojih finančnih sredstev.

Nedvomno je to velik problem, toda odgovornost za nastale razmere v krajevni skupnosti Planina je popolnoma jasna. Tisti, ki so prevzeli obveznosti, morajo nositi tudi posledice. Občina je le posredno odgovorna. Do težav pogosto pride, ker v krajevnih skupnostih nimajo dovolj usposobljenih kadrov oziroma pravih ljudi v vodstvih krajevnih skupnosti, ki bi poslovanje vodili upoštevaje zakonska določila. Vseeno mislim, da krajevne skupnosti morajo imeti samostojnost pri svojem delu in odločanju, vendar upoštevaje občinski statut, akte krajevne skupnosti, predvsem pa morajo delovati v okvir razpoložljivih virov finančnih sredstev, ki jih letno pridobijo iz sprejetega občinskega proračuna.

Spoštovana gospa Judita Methans - Šarlah, hvala za izčrpne odgovore na moja vprašanja. Upam, da bo ob naslednjem pogovoru za Novice z »občinskimi financami« tudi vse v redu, tako kot ste zagotovili ob začetku pogovora. Želim vam vse dobro v službi in pri vodenju ženskega pevskega zbora. Ob 25-letnici zbora iskrene čestitke.

JMM

35. MOS v Celju Nekateri so manjkali

Na bolj ali manj jubilejnim 35. Mednarodnem obrtnem sejmu se vsako leto na ogled postavijo tudi šentjurski razstavljalci. Šentjurske novice so jih obiskale in povprašale o vtisih, uspešnosti, ... Glede na prejšnja leta smo pogrešali nekatere tradicionalne razstavljalce, ki različno od prisotnih podjetij, ki vsa po vrsti trdijo, da udeležba za njih pomeni povečanje prodaje, menijo drugače.

Glede na prisotnost obrtnih zbornic iz Celja, Šmarja, Laškega; torej naše sosesčine, je odsotnost šentjurske, ki v bistvu ni nič novega, bila opažena. Šmarčani so nam npr. zatrdili, da bi bilo nesodelovanje vsaj greh, če že ne kaj več, in dodali, da so prepričani v pozitivne učinke predstavitve za njihovo malo gospodarstvo.

Alpos, Šentjur

»Alpožani« so bili lani skeptični glede letošnje udeležbe, in res so letos namesto dveh razstavnih prostorov bili prisotni le na zunanjih 50m². Predstavili so železni repertoar sedežnih garnitur in lestev, njihova uslužbenca pa nista bila pristojna za komentiranje. Kljub »socialistični« ponudbi je bil Alposov prostor nekaj posebnega, saj je ob robu za pristno alpoško mizico ordinirala šlogarica Eržika, ki jo drugod bojdja odganjajo.

Kot zanimivost zapišimo, da je bilo v bližini Alposa razstavišče še enega proizvajalca lestev in sicer iz Lenarta. Zanimalo nas je, kaj meni o šentjurskih lestvah in kakšne so razlike v primerjavi z njihovimi. Glede na slišano iz čisto patriotskih razlogov ne bomo ničesar zapisali.

Arida, Vrbo

Podjetje se ukvarja z veleprodajo in zastopa štiri blagovne znamke. Gospod Darko Artnak je bil s posli tako zadovoljen, da je dejal, da bi lahko svoj razstaveni prostor »podrl« že v soboto.

Buco, Šentjur

Buco je kot vsako leto mobiliziral ogromno ekipo in ordinal na dveh lokacijah. Ena je bila sladoledna,

druga, večja, pa sladoledna-burekarska. Glede na množico, ki se je drenjala ob pultih in sediščih, in sorazmerno ugodni cenovni ponudbi, sklepamo, da bo g. Saliji zadovoljen z udeležbo.

Elba, Šentjur

Pri Elbi je bil letos taglavni mladi gospodič Urh Koželj, ki je suvereno obvladoval stranke. Največ zanimanja pri obiskovalcih so zbujale peči na trda goriva in olje. Bolj resne kupce so usmerjali v šentjursko prodajalno, ki je nudila tudi sejmski popust.

Gradnje Polak, Primož

Če morda ne poznate podjetja, zapišimo, da obstajajo že petnajst let in zaposlujejo 25 delavcev. Strokovna sodelavka Natalija Brečko nam je povedala, da so z učinki udeležbe zadovoljni v vseh pogledih.

Naj omenimo še, da so Gradnje Polak prejele eno izmed sedmih priznanj Celjskega sejma d.d. in sicer za dobro pripravljen razstaveni prostor in odlično predstavitev. Med nagrajenci pa so se znašli tudi prejšnje leto, ko so jih izbrali zaradi inovativnosti.

Hrast Jager, Proseniško

Po besedah gospoda Viktorja Jagra so se sejma udeležili petič, drugače pa redno sodelujejo tudi na sejmu Domofin. O uspešnosti udeležbe, je g. Jager dejal: »To je najboljša reklama.«

Kleparstvo Povalej, Loka pri Žusmu

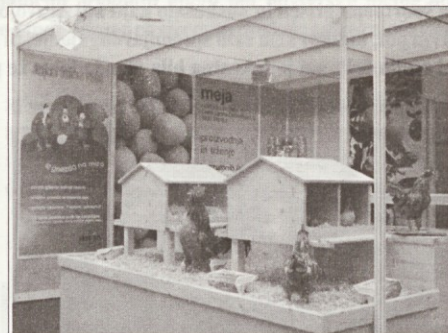
Na razstavišču so predstavljali kolekcijo strešnikov, s posli pa po mnenju osebe tudi ni bilo »švoh«.

Plakoles, Šentjur

Tudi Plakoles je zadnja leta stalni gost MOS-a. Predstavili so nekaj novosti iz svojega programa. Po besedah Matjaža Slemenška so zelo veseli, ker so zasledili dosti zanimanja za njihove proizvode tudi iz tujine, predvsem iz Avstrije in Hrvaške.

Meja, Šentjur

Srednje veliko razstavišče Meje je imelo tudi častno stražo v obliki četice nagačenih kokoši. Največ pozornosti je prepričljivo zbujal napis *Društvo ljubiteljev šentjurskih jajc*. Hostesa Kaja Dosedla nam je pojasnila, da je to čisto nova zadeva in izhaja iz sodelovanja s Turističnim društvom Pilštanj, katerega člani so tudi ustanovili društvo in ki je Mejo

potrebovalo kot partnerja pri etnološki prireditvi. V soboto in nedeljo so vpisali med 700 in 800 novih članov, ki so za darilo prejeli paket štirih jajc. Računajo, da bodo v prihodnje razvijali izmenjavo receptov in družabna srečanja.

MD777, Šentjur

Lastnik podjetja Darko Mavrič se je pohvalil, da se sejma udeležuje že desetletje. Interesantom je ob pomoči svojega sina posredoval predvsem informacije.

Termix, Šentjur

Gospod Željko Kosaber, ki smo ga ujeli na njihovem razstavnem prostoru, je bil podobno kot ostali razstavljalci zadovoljen z učinkom udeležbe. Predstavljali so Wiharjev program masažnih kadi in vrtnih ut, ki ga sicer umikajo s tržišča.

Na sejmu so se z našega področja predstavljali še: Terra JCB, Hotunje, Kmetijska mehanizacija Oset, Šentjur in Segon, Goričica.

br

Šentjur na zemljevidu e-šol

Osnovni šoli Franja Malgaja in Hruševca sta bili izbrani na natečaju Ministrstva za informacijsko družbo v okviru projekta E šola. Gre za posebno obliko javnih dostopov do računalnikov, ki jih bo mogoče brezplačno uporabljati. V Šentjurju naj bi projekt predvidoma začel z začetkom prihodnjega leta.

Država je tovrstno razširjanje računalniškega opismenjevanja začela lani, ko se je projekt izvajal na šestih šolah. Na letošnji razpis sta se prijavi tudi obe šentjurski šoli in bili izbrani, kljub temu, da razpisni pogoji v osnovi niso predvidevali »paketnega« projekta. Toda ravnatelj Robert Gajšek in Marjan Gradišnik sta ob pomoči načelnice upravne enote Andreje

Stopar v Ljubljani vztrajno predstavljala projekt, kar je padlo na plodna tla.

Z uvrstitvijo med e šole so se z novim šolskim letom pričele tudi priprave za konkretno izvedbo projekta, ki naj bi začel v januarju 2003. Vsaka izmed šol mora zagotoviti del opreme, preostanek pa bo financiralo ministrstvo. S tem bosta obe šoli dobili tudi sodobnejši učilnici za redni pouk.

Učilnici naj bi bili odprti šest dni v tednu, verjetno izmenično - teden dni v Hruševcu in teden v Šentjurju. Od ponedeljka do petka bosta odprti od 15. do 19. ure, ob sobotah pa od osmih zjutraj do treh popoldne. Honorarno osebe, ki bo nadzorovalo dejavnosti, bo financirala občina. Omogočen bo dostop do interneta.

V OŠ Hruševca bodo v kratkem preselili knjižnico na podstrešje, na njenem sedanjem mestu pa uredili računalniško učilnico. Hruševska šola še naprej ostaja računalniški izobraževalni center za učitelje, Ministrstvo za informacijsko družbo pa je njihovo spletno stran (<http://www2.arnes.si/oscehr4s/>) proglasilo za drugo najboljšo v konkurenci osnovnih šol.

na voljo pa bo seveda tudi delo na standardnih računalniških programih. V načrtu imajo tudi organizacijo predavanja in seminarje s področja telekomunikacij, elektronskega poslovanja, digitalne fotografije, postavljanja spletnih strani...

L. H.

Turistična prireditev na Planini Utrujenost ali kriza?

Tako imenovana turistična prireditev na Planini, včasih imenovana tudi angelska nedelja, ki se je tudi letos zgodila na prvo septembrsko nedeljo, je bila posvečena 35-letnici Tajfuna. Okrog 300 obiskovalcev, predvsem so to bili domačini in njihovi sorodniki iz daljnih in bližnjih mest, se je zgrnilo pod šotor na športnem igrišču in poskušalo najti kaj za svojo dušo. Pravih »tujcev«, to pomeni vsaj iz Šentjurja, med njimi ni bilo kaj več kot je prstov na rokah. Po uri in pol, kolikor sem sam spremljal dogajanje, bi si upal ocenjevati, da je planinska turistična prireditev v krizi. Ali pa so se Planinci morda le utrudili od svojih fešt, saj je tokratna bila menda letos že peta.

Najprej nekaj o povorki. Na čelu je Ivan Obrez iz

Visoč vozil Tajfunovo klasiko puhalnik Tajfun. Kot je sam rekel, ne tistega prvega na kardan, ampak drugo generacijo. Lepo okrašena prikolica, na njej vsa družina - to je še kar nekako bilo v stilu. Sledili so mu Koželj iz Planinske vasi z drugo Tajfunovo uspešnico; obračalnikom Sentalom, Bohinc s trosilcem gnojia, Kladnik s cepilcem za drva, Koprivc s snežno frezo in tako naprej. Povorko je zaključeval Roman Zakšek s sodobnim gozdarskim vitlom, s kakršnim Tajfun danes osvaja Evropo. Skratka, predstavili so vso Tajfunovo proizvodno paleto, ki pravzaprav sploh ni zgodovina, kajti vsa predstavljena orodja še pridno služijo svojim lastnikom in jih lahko vsak hip srečate na polju ali v gozdu. Poleg Obreza je le še Pavlinc s Planinskega vrha na trosilniku s pokončnimi valji dodal goli mehanizaciji tudi malo folklore, mladega muzikanta, pogrnjeno mizo, pecivo, vino... Povorka ni bila kaj posebno atraktivna. Nato so zamočili še

organizatorji, ki se niso potrudili, da bi primerno predstavili nastopajoče in izbrskali vsaj letnice proizvodnje, če že ne tudi kakšne tehnične zanimivosti prikazanih strojev. Povorka enostavno ni bila tisto, kar bi morala biti. Čeprav je Tajfun za Planino pojem, za turistično znamenitost vendarle še ni zrel. Pa če so mu že posvetili vso svojo pozornost, bi človek pričakoval navzočnost tudi Španov in drugih vodilnih iz podjetja, a o njih ni bilo ne sluha ne duha. Pač ni ratalo. Celo lična gobarska razstava, ki jo je v telovadnici pripravilo njihovo gobarsko društvo »Jurček«, je požela več zanimanja kot povorka.

In potem se je začela veselica. Naj bi se začela.

»Fantje izpod Uršle gore«, resnici na ljubo so bili bolj dedki kot fantje, enaka je bila seveda tudi njihovo glasbo, so se sicer trudili, pa ne kaj hudo uspešno. Kdaj je stopil na sceno Amadeus, in če se je vsaj on kaj približal »Tajfunovi« Nataliji Verboten, ne vem. Morda kasneje, tja proti mraku,

sredi popoldneva - prireditev se je začela ob obupni 14. uri - pa zelo težko. Nekaj gneče se je takoj naredilo le okrog šanka, čeprav so kelnarce pridno stregle pri mizah. Pri čevapčičih ni bilo nikogar: le kdo bi jih jedel takole po kosilu? Prošjače, ki so jih na licu mesta ustvarjale Marija Deželakova in Bobekova Tinika, pa so le šle v promet. Čeprav moderno podprte z ocvirki in drugimi dobrotami,

so pravzaprav edina in stalna posebnost planinske turistične prireditve. Lani so jih ženske spekle in prodale okrog 300, za letos pa si niso upale napovedati tako optimistične številke. Še najbolj živahno je bilo na stari pošti, kjer sta gospe Poldka in Lenka delile srečelovne dobitke. Srečolov je bil prav gotovo poslovni hit prireditve; vse srečke polne, vsaka po pet stotakov, med dobitki pa le redki, ki bi se jih človek razveselil. Na plakatih so obljubljali tudi družabne igre, toda do pol četrte ure, ko se je veselica vsaj zame končala, ni nič kazalo na kaj podobnega. Preostala je le še veselica.

F.K.

Večer nostalgичnega razpoloženja v Žonti

Šentjursko poletje se je končalo kot se šika. Seveda tisto z veliko začetnico, saj če bi kaj takega trdili v vremenskem smislu, bi nekateri rekli, da vas imamo za norca. Nedvomno pa lahko superlativno oceno podamo za večer s pevko Niko Vipotnik in pianistom Blažom Jurjevičem, zadnje izmed trinajstih letošnjih poletnih prireditev.

Prvotno je bil večer šansonov predviden na vrtu hotela Žonta, ki je nedvomno zelo primeren za tovrstne prireditve, vsekakor pa v te namene premalo izkoriščen. No, tokratne dobre namene je, nebodigatreba, preprečilo vreme. Letošnji septembrski večeri pač niso (bili) preveč prijetni za posedanje v družbi lune in zvezd. Kljub vsemu se je tudi velika Žontina dvorana pokazala kot prijetno in toplo prizorišče.

Nika Vipotnik je navdušila s svojim božanskim glasom, šolanim v Sloveniji, Avstriji in Ameriki ter preizkušenim v številnih mjuziklih, koncertih in nenazadnje solistični karieri v mariborski operi. Izbor pesmi, ki jih je na pianinu spremljal Mariborčan Blaž Jurjevič, je obsegal opus treh legend evropskega petja. Vipotnikova je energično pričela z opusom nemške dive Marlen Dietrich. Slišali smo mnoga leta sporno *Lili Marlen*, pa *Lolo* in žalostno *Kam so šle vse rožice* (zapeta je bila v nemščini), ki je Slovencem najbolj poznana v izvedbi Tomaža Domicelja. Program se je nadaljeval z

Edith Piaf in *Pigallom*, *Milordom*, *La vie en rose*, *Je ne regrette rien* in zaključnim, srce trgajočim *Je t'aime*, tokrat v odličnem slovenskem prevodu. To je bil nedvomno vrhunec večera. V zadnjem delu sta gosta predstavila nekaj pesmi Billie Holiday, prekmursko Vsi so venci vejli, ob bučnih aplavzih pa sta z legendarno *What a wonderful world* nekaj pred polnočjo dokončno odšla z odra. Nedvomno je bil to večer nostalgичnega razpoloženja, kot je bilo zapisano ob napovedi koncerta.

K odličnemu vzdušju se je podajala tudi tokratna posebna gostinska ponudba. Obiskovalci so se lahko posladkali s koktejli, ki so jih atraktivno pripravljali na samem prizorišču, Žontini kuharji pa so ponudili tudi poseben »šanson« menu. Polna dvorana je dokaz, da Šentjur potrebuje tovrstne prireditve, usmeritev, da se jih ponudi kot brezplačne, pa se je tudi izkazala za pravilno.

L. H.

Na prvi šolski dan

Vzeli so me v svojo sredo, čeprav je bil to njihov dan. In dan njihovih staršev. V prvi razred na podružnični šoli Kalobje so letos vpisali pet prvošolčkov. Simon, Maja, Sara, Maša in Nastja. Sedeli so na blazinah in željno vskrali vsako besedo, ki jo je izrekla njihova učiteljica Marija Kukovič. In seveda predstavo, ki so jo pripravili starejši šolarji. Kot, da bi komaj čakali, da lahko zapojejo skupaj z njimi. Zajček za pogum, medvedek za veselje, fotografija za spomin in še velika torta za posladek. Zdaj so že mesec dni prvošolci. Šola se je začela v polnem zamahu. In vsi jim želimo, da bi čim dlje ohranili v sebi otroka iz prvega šolskega dne.

Saška

Naše kmetije

Ekološka sonaravna kmetija na Planinci 1

Marsikdo bo ugovarjal, da naravovarstvena kmetija na Planinci, ki je pred sedmimi leti kot Sai center do vrelišča razvnela šentjurske duhove, ne spada v kategorijo naših kmetij. Ampak neupravičeno, kajti stanovalci Planince 1 so v teh nekaj letih odločno prehodili dolgo pot od verske ločine do sonaravnega kmetijstva in življenja na splošno, tako da danes že predstavljajo ne le zanimivost, temveč tudi primer ekstremno doslednega ekološkega vedenja.

Za uvod spor

Moje tokratno druženje s prebivalci Planince se je začelo s konfliktom. Gospa Simona, po funkciji je gospodinja in kuharica, ter njen mož Klavdij, zadolžen za računalnik in mednarodne stike, sta me sicer sprejela, tako kot vedno, optimistično prijazno, gospa Alojzija Erjavec pa je po prvih besedah nepričakovano vzklopela. Še preden sem do konca izustil misel, da se vsaj v uvodu verjetno ne bo dalo povsem izogniti njihove Sai preteklosti, da pa me tokrat zanima le njihovo ekološko kmetovanje, je bil ogenj v strehi: »Sai center je bil, je mimo, o njem smo si že vse povedali, veliko smo se ob njem naučili, še več smo jih dobili po glavi, vi pa nas spet drkate z njim. Bili smo naivni, toda danes ne več. Nikomur nismo skrivili lasu, le okopavamo tu kot bedaki, veselili smo se vašega obiska, zdaj pa takole...«. Kar bruhalo je iz nje. Kar me je zelo presenetilo, kajti do zdaj sem jo poznal kot izjemno kontrolirano in prijazno. S precejšnjim naporom in le počasi smo prešli na običajno komunikacijo. Nazadnje smo se pa imeli že čisto radi.

Osnovni podatki o kmetiji

Ekološka sonaravna kmetija (v nadaljevanju ESK) ima 10 hektarov obdelovalne zemlje in 8 hektarov gozdov. Kupili so jo oktobra 1995 za

približno 100 000 DEM, ko je bila v popolnoma razpuščenem stanju. Na kmetiji stalno živi in dela 9 odraslih članov skupnosti ter sedemletni Timi, ki hodi v šolo na Kalobju. Pravno je lastnica kmetije Alojzija Erjavec, ki je v kmetijo tudi največ vložila. Klavdij in Simona sta odločno zagotovila, da se je to zgodilo na soglasno prošnjo vseh članov njihove skupnosti, gospa Alojzija pa je tudi zagotovila, da ji je lastnina breme, ki se ga želi čim prej znebiti.

Gospod Klavdij, kakšna je vaša pravna varnost na kmetiji? Tu delate že sedmo leto, imate ženo, ki bo kmalu rodila, kako boste uveljavili svoje vloženo delo, če se na primer gospa Alojzija odloči in kmetijo proda, vas pa

postavi pred prag?

»Na to niti ne pomislim. Pri nas temelji vse na zaupanju, kar je močnejše od pravil in zakonov. Kaj takega se enostavno ne bo zgodilo. V bistvu sem tudi dovolj poplačan, ker lahko živim tu sproščeno v naravi in za naravo. Ko pa bo pričela poslovati naša firma Ekološka sonaravna kmetija d.n.o., pa se bo vrednost tako ustvarjala in ostajala v firmi.«

Kaj in koliko na Planinci pridelajo

Nato so mi gospa Alojzija, Klavdij in njegova žena Simona podrobno opisali njihov sistem kmetovanja in tudi navedli količine svojih pridelkov. Moram priznati, da za mnoge od teh še nikoli nisem slišal, kaj šele, da bi jih poznal. Presenetila me je vestna evidenca vseh pridelanih količin, bodisi v litrih, kilogramih ali celo v številu vložnih kozarcev. Našel bom le nekaj bolj domačih kategorij: krompir (5 sort) 2 toni, pira 1,5 tone, enozrna pira 0,5 tone, koruza (trdinka, bela, zelena) 1,2 toni, cca 200 kg fižola (9 sort), 150 kg rumene, črne in bele soje, 100 kg suhega boba in 320 kozarcev vložnega v domači kis, 500 kg letos skisanega zelja, kolerabe in ohrovtu, 110 kg ovsa, 150 kg ajde, lan, proso, riček, amarand...Gospa Simona je postregla z natančnimi podatki o številu

vložnih kozarcev: kumare 123, 167 kozarcev vložnega bobovca, 300 hrušk, 100 litrov paradižnikove mezge, pa paprike, čebule, luštreka, peteršilja in še mnogih drugih, vse tja do žafrana. Vse te zaloge so mi tudi pokazali, vse lepo sortirano, zloženo, za moje pojme pretirani čisto in pospravljeno. Mimogrede, v vse njihove prostore vstop z obutvijo ni dovoljen.

Prebivalci Planince so praviloma veganci, torej odklanjajo tudi uživanje jajc,

mleka, sira. Od živalskih proizvodov je zanje sprejemljiv le med. Sicer pa se vsak član skupnosti sam odloči, kaj in kako bo jedel in ali se bo postil tri dni v tednu. Vegetarijanstvu se je skoraj docela zapisal tudi 7-letni Timi, ki si jajčko zaželi in privoščil morda le enkrat na 14 dni. Jasno, da so na

kmetiji živali samo za okras, za veselje: lame, kobila z žrebetom (ki pa naj bi kmalu začela tudi delati), pavi, race, muce, psi. Tri račke, ki so se zvalile pred nekaj dnevi, z mrežo zaščitene pred ujedami, so njihova televizija, pravijo.

Na kmetiji imajo dva traktorja, motorko ter vrsto drugih strojev, ki so jih naredili več ali manj sami: mlatilnico, vejavko, žago za les, mlin, orodja za obdelavo lesa... Celo parket za svojo novogradnjo so naredili sami, pred hišo pa je Klavdij z enakim ponosom pokazal masivne lesene klopi, ki so narejene brez enega samega žeblija ali vijaka.

Brez gnojil, brez zaščitnih sredstev, pridelki pa so bogati

Gospa Alojzija, svetovalka ekološkega kmetovanja: »Nemogoče je na kratko povzeti našo naravovarstveno kmetijsko tehnologijo; gre za množico izkušenj, ki jih radi posredujemo zainteresiranim. Ne uporabljamo nobenih gnojil in prav nobenih zaščitnih sredstev, tudi pepela ali čajev iz kopriv ne. Le zakaj bi morala umreti kopriva, da bi zaščitili bob pred ušicami? Toda naš bob ušic sploh nima. Je pa na njem veliko pikapolonic. Narava, če vanjo ne posegaš, vse uredi sama. Ljudje, ki prihajajo k nam, ne morejo verjeti, kako rahla je struktura zemlje na naših njivah. Lani smo 4 njive celo samo pobrali, ker oranje sploh ni bilo potrebno. Travnja zastirka, podor trave in komposta - to je vse naše gnojenje. Toda eno njivo orjemo tudi deset dni, le po nekaj brazd dnevno, da lahko uporabimo v ustrezni količini in primerno uvelo rastlinsko maso z njive in bližnjega travnika. Gre za pomembne detalje, ki se jih ne sme prezreti. Ko okopavamo njivo, nikoli ne gremo do konca njive, vedno pustimo nekaj metrov neokrnjenega prostora, kamor se pred nami zatečejo kobilice in druge živalice, ki morajo ostati na njivi.

Delamo tudi razne teste. Tako smo na primer ugotovili, da krompir, ki se posadi v jeseni, rodi

neprimerno bolj od tistega, ki se da v zemljo spomladi. Letos smo z istih betov že tretjič trgali zeljne glave. Seveda je zelo pomembna tudi izbira sort različnih rastlin. Poiščemo posamezne semenke nekaterih prastarih in že zdavnaj pozabljenih sort, jih razmnožimo in gojimo.»

Paprika 5200 SIT, koruza 3700 SIT

Vse to vam verjamem, toda za kakšno ceno vam vse to uspe in kakšen je smisel vseh vaših velikih naporov? Ob tem pa je sploh vprašljivo, če se vaša kmetija sama sploh preživi, kaj šele da bi ustvarjala viške in bi dejansko predstavljala model rešitve sveta in kmetijstva. Kako pravzaprav izgleda vaša bilanca, kako gospodarite?

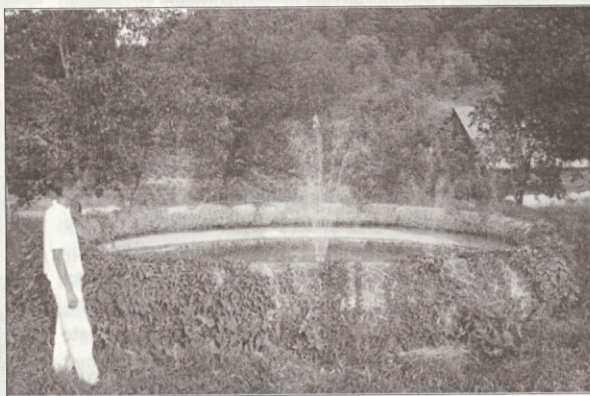
»Trenutno smo še vedno brez vseh pravic, ravno jutri bo eno leto, kar so nam odklopili tudi elektriko, zato dejansko kot firma ne delamo in ne obstajamo. K nam prihajajo ljudje s celega sveta in se ne morejo načuditi težavam, ki jih imamo z občino. Ampak tako je in mi zadevo tako tudi sprejemamo. Imamo dve pokojnini in to je naš ves denar. Pa bi lahko prodali vse, kar pridelamo in pridelali bi lahko še mnogo več, zaposlili sebe in druge ljudi. Vsak dan imamo več telefonskih klicev, ko bi ljudje radi kupili to in ono. Ne, mi se to ne gremo, dokler zadeva ni čista.

Imamo pa naše kalkulacije, ki kažejo, da se bo nekoč dalo solidno preživeti. Vse naše delo smo prelili v cene in izračunali naše cene pridelkov: ječmen 957 SIT, pšenica 990 SIT, bob 7745 SIT, Grah 13 800 SIT, paprika 5200 SIT, semenski čebulček 8363 SIT...Kaj gledate tako nejeverno? Ali mislite, da po teh cenah ne bi nič prodali? Zagotavljam vam, da bi ta hip lahko po teh cenah prodali vse zaloge do zadnjega krompirja...«

Razvoj zvrtni nazaj

Cene so grozljive in prav nič naravovarstvene, kajti tisti, ki si bo lahko privoščil takšne cene, bo moral na drugih področjih krepko goljufati naravo.

»Ne delamo si utvar, da mi sami lahko rešimo svet. Tisti, ki bodo zmogli in hoteli zdravo hrano, jo bodo kupili, drugi pa se nam bodo počasi pridružili in se sami usmerili v sonaravno pridelovanje zdrave hrane. To je neizpodbitna smer razvoja. Tako kot so se nekoč ljudje selili s podeželja v mesta, se bo ta tok sedaj obrnil. Druge možnosti enostavno ni, popolni povratek k naravi je edina rešitev za preživetje človeštva. Vse več je ljudi, ki spoznavajo to zakonitost in so ji pripravljeni tudi slediti. Ob

sredah, ko imamo dan odprtih vrat, prihaja k nam tudi po petnajst ljudi, ki se za naše delo iskreno zanimajo in ga občudujejo. Tu bi lahko imeli tabore, pripravljali in prodajali bi našo hrano itd., toda vsega tega tu ne bo. Ker bi potem vse skupaj izgubilo svoj smisel. Smo pa pripravljeni delati kot učni ali svetovalni center.»

Kako daleč ste z legalizacijo vaše gradnje?

»Dali smo svoje pripombe na prostorske plane tu na KS in tudi na Ministrstvo za okolje in prostor, več pa nam ni znanega. Upamo na najboljše. Odkar so bili pred dvema mesecema pri nas strokovnjaki iz Bruslja, so se zadeve začele razvijati pozitivno; dobili smo prvi soglasji, požarno in sanitarno.«

Zvedel sem še marsikaj zanimivega, mnogih stvari morda tudi nisem popolnoma razumel in se

opravičujem, če sem jih netočno povzel. Vsega, kar smo se pogovarjali skoraj polne tri ure, pač ni mogoče obnoviti. Treba je iti na Planinco ter gledati in poslušati. Pa si tudi kaj po svoje misliti.

Obisk sem končal z bogatim kosilom, s katerim mi je v belem predpasniku in enako snežno belih rokavičkah postregla gospa Simona: nekakšna krompirjeva mineštra z zelenjavo, gobe ter paradižnikova solata, zabeljena z domačim bučnim oljem. Bilo je okusno, vse sem pojedel, pa naj bo, kakor bo. Ter bogato zalil z letošnjim mladim jabolčnikom.

V predverju me je čakalo presenečenje, glasbeni nastop. Najprej sta v duetu zaigrala Timi in Klavdij, nato pa še Klavdij in občasni gost na Planinci profesor glasbe Franci. Za klavirji je bilo zloženih še vrsta drugih instrumentov, toda njihovi lastniki so bili zunaj na polju. Torej naravovarstveno kmetovanje Na Planinci nikakor ni samo delo, energije in volje imajo ti ljudje še za marsikaj.

Da pa vendarle ne gre samo za idiliko, kakršne si ljudje marsikdaj zaželimo, sem pomislil, ko sem opazil, da na kmetiji ni več Edite in njenega partnerja, prejšnjega direktorja d.n.o. Ekološka sonaravna kmetija. Le zakaj sta odšla na svoje?

F.K.

September

Kako lepa so ta septembrska jutra,
ko se trudna narava od poletja poslavlja.
Kako bogata so ta septembrska polja,
ko v polnosti svoji bogate sadove rodijo,
dajejo kruh, rodijo življenje.
Kako čudovite so te septembrske hoste,
ko v sapah jesenskih listje zori,
o minljivi neskončnosti nam šelesti.

I. U.

Šentjursko poletje

Sklop prireditev pod imenom Šentjursko poletje se je končal z večerom šansonov v prvih dneh septembra. V skoraj treh mesecih se je zvrstilo 13 različnih prireditev, od zabavnega značaja preko ljubiteljske kulture do visoke umetnosti.

Glavna organizatorja sta bila Občina Šentjur in Javni sklad za kulturne dejavnosti. Preko razpisa za sofinanciranje projektov se je prijavila večina organizatorjev, nekaj prireditev pa je v sodelovanju z društvi in tudi v lastni režiji organiziral JSKD. Vodja sklada Anita Koleča je letošnji sklop prireditev ocenila takole: »Napram

lani je napredek več kot očiten. Uspeli smo motivirati ljubiteljska društva in preiti okvire Šentjurja. Rezultat je kar 13 prireditev, ki so bile razporejene po vseh večjih krajevnih skupnostih. Program je bil zelo pisan, še posebej pa je pomembno,

da smo imeli - na Planini in Ponikvi - dve avtorski gledališki predstavi, kar predstavlja društvom še večji zalogaj. Uspeli smo najti tudi nekatere drugačne

finančni sredstvi, tako da smo se recimo morali odreči gledališču na cesti. Nekatere prireditev so bile tudi slabo obiskane, vendar ne po krivdi

V okviru Šentjurskega poletja so se dogodile naslednje prireditev: Mala maturantska parada, Večer pod Ipavčovo lipo, Lutkovna igrlica Janko in Metka, Kresna noč ob Slivniškem jezeru, Koncert Šentjurskih muzikantov, gledališka predstava Rokovnjači, Pesem in Kvinton, Klumpanje, Pitje po Evropi, igrlica za otroke Čarovnik iz Oza, Bazenjenje, Poletni extempore in Večer nostalgичnega razpoloženja.

ambiente, kot so recimo Ipavčev vrt, planinski grad in Slivniško jezero. Odlično sta izpadla tudi večera literatov s skupino Kvinton in komedija Pitje po Evropi Matjaža Javšnika in Valterja Draganca, ki sta še posebej pohvalila prizorišče za Ipavčovo hišo.

Nedvomno se je za vsakega našlo nekaj, seveda pa je, kot pri vsaki stvari, mogoče najti tudi kakšno pomanjkljivost. »Kot vedno smo omejeni s

organizatorjev. Poletje je seveda čas dopustov in zgodi se, da nekateri nimajo sreče s terminom. Veliko več bi bilo potrebno delati na promociji, pogrešati pa je tudi športno-rekreativne prireditev, ki so bile nekoč poleti pravi šentjurski hit,« je povedala Kolečeva.

L. H.

»Kameni prsti« Rada Vučkovaca

Krivci

*Kad smo ubili pticu
krvavim mislima
noge so rekle
da su krive ruke*

*Kad smo pojeli pticu
požudnim ustima
zubi so rekli
da su krive oči*

Rade Vučkovac, Šentjurčan, ki piše v svoji materinščini, srbsčini, je v četrtek, 19. septembra, na vrtu Ipavčeve hiše predstavil svojo drugo pesniško zbirko »Kameni prsti«. Ob ožotnih zvokih makedonske, srbske in ciganske etno pesmi skupine Strune. Radovih prijateljev, ki so preželi poletni večer na romantični Ipavčevini, so poslušalce prevzele njegove jedrnatе in težke besede. Vučkovac je močan v srbsčini, še

močnejša pa je njegova pesem, ko jo recitira sam. V tem poznopoletnem večeru je Rade dopolnil sebe kot »temnega impresionista«, ki ga verjetno ne bo več mogoče podoživeti ob prebiranju njegovih pesmi.

Bil je lep večer.

F.K.

Poletni extempore

V organizaciji Javnega sklada kulturnih dejavnosti in Društva likovnih ustvarjalcev Rifnik se je v Gorici pri Slivnici zadnji dan avgusta zgodila slikarska kolonija amaterskih likovnikov. Že lanski extempore je odlično uspel, letošnjega pa se je udeležilo in predstavilo svoja dela kar 34 ljubiteljskih umetnikov, od tega polovica iz šentjurske občine. Strokovna komisija bo ocenila njihova dela, ki bodo razstavljena v okviru Ipavčevih dnevov. Najbolje ocenjeno delo pa bo odkupil Občina Šentjur.

L. H.

Bodice

40. obletnico izgradnje šentjurske klavnice je kmetijski minister Franc Buč proslavil kar v celjskih Mesninah. Njim je tudi podaril nepovratna denarna sredstva za dograditev klavnice. Tako bodo lahko edini na Cceljskem izobesili zastavo Evropske unije. Štiridesetletna bitka za povezavo in prestiž klavniške dejavnosti na celjskem je s tem končana. Šentjurski klavnici ostane sedaj le bitka za komunalni status in lokalno trženje. In zmagovalec je znan. Čeprav ni več okraja in Hmežada Žalec, so nekateri posamezniki očitno zadovoljni?!

<<<<<<<<<

Ponkoviški gasilci so 26. avgusta 1995 prevzeli nadgrajeni tovarnjak bivše JLA s cisterno, katerega je odobrilo takratno ministrstvo za obrambo. V društvu so ga poimenovali kar po takratnem ministru »JANŠA«.

24. avgusta 2002 je bil svečani prevzem kombiniranega vozila MAN, za katerega si je največ prizadeval poveljnik Ivan Buser. Posamezniki v društvu že poimenujejo to vozilo po udomačenem imenu poveljnika

»IVANČEK«. In Janša se je iz garaže moral umakniti Ivančku.

<<<<<<<<<

Za svečano proslavo 80. obletnice gasilskega društva Ponikva je bilo uporabljeno športno igrišče pred osnovno šolo. Morda celo večkrat služi gasilskim vajam in prireditvam, kot ostali športni dejavnosti odraslih. In prav na predvečer sta se časovno nujno odvijali dve prireditvi; tekmovanje mladih gasilcev in nogometni turnir. Nogometaši so se bili primorani spoprijeti na starem šolskem igrišču. Po končanem turnirju so si odšli pogledat gasilce.

<<<<<<<

Sklad kmetijskih zemljišč je menda dovolil košnjo njihove parcele ob osnovni šoli. Ta parcela običajno daje izreden vtis o urejenosti Ponikve in okolja osnovne šole. Dokaj klavni vtis je poleg nekaj ostalih eksponatov na vasi napravil na udeležence proslave ob 80. obletnici gasilstva. Niče ni upal pograbiti pokošene zarasti, še manj odstraniti, da ne bi motil državne posesti.

JEŽ

Komentiramo

Poletje je poletelo...

Vdihniti poletnemu Šentjurju življenje je seveda umetnost svoje vrste. Pa ne da je naša predraga občina z mestom na čelu tudi na tem področju tako zavrti. S problemi poletnega in tudi siceršnjega utripa se srečuje veliko krajev podobnih Šentjurju. Če se nimaš opreti na kakšno naravno, kulturno ali zgodovinsko posebnost, je težko pričakovati, da bodo ljudje »drli in padali«. Recimo v Šentjur. Ali pa Šmarje, Prevalje, Kungoto, če malce banaliziramo. Laščanom seveda ni težko napolniti mesta z, če smo pošteni, enotedenskimi množičnimi bakanalijami. Imajo pač pivo. Tudi v Šentjur bi drle množice, če bi se pred 180 leti v naših koncih »naselil« Zlatorog. Le dobrih 20 kilometrov je manjkalo...

Pa šalo na stran. Cilj Šentjurskega poletja nedvomno ni privabiti množico obiskovalcev iz Slovenije. Če smo pošteni, je to nemogoče. Nedvomno pa je še kako realno ponuditi občanom kakovostne poletne prireditve. Letošnji drugi poskus se je izkazal za dokaj posrečenega.

Pod poletno streho spraviti 13 raznovrstnih prireditev zagotovo ni mačji kašelj. Seveda pa je logično, da je odziv na njih različen. Statistično gledano sta bila najbolj množična dogodka Kresna noč ob Slivniškem jezeru in Klumpanje na Planini, kjer se je zbralo čez 1000 ljudi. Prireditelji so očitno našli recept, kako pribaviti množico.

Ramna plaža ob Slivniškem jezeru je ob svoji slikovitosti več kot primerna za organizacijo tovrstnih prireditev. Letošnja kombinacija tradicionalne Kresne noči in praznovanja dneva državnosti, je bila zadetek v polno. Morda bi bilo za razmisliti o razširitvi dogajanja na cel vikend; v petek bi lahko ponudili kaj za mlajšo generacijo, sobota pa bi ostala v zdajšnjem okviru. Zaradi praznikov in počitnic se da izkoristiti tudi nedeljo. Okolica jezera ponuja številne možnosti za taborjenje in šport. Vikend festivali zabave in športa so v zadnjih letih v Sloveniji doživeli sunkovit vzpon, prav gotovo bi se prijel tudi slivniški.

Večji problem s prizoriščem na prostem je v samem Šentjurtju. Vrt Ipavčeve hiše je seveda zelo slikovit, idealen za manjše in srednje velike kulturne dogodke, nikakor pa ne za množične prireditve. Tovrstno je primeren zgolj Mestni trg, ki pa ga Šentjurčani nikoli niso vzeli za svojega. Tudi letošnji poskus z malo maturantsko parado in koncertom Game over je vse prej kot uspel. Morda poletje le ni najbolj primeren čas za množične dogodke v samem mestu, nedvomno pa bi bil prostor pred občino mnogo bolje zaseden ob morebitnem javnem silvestrovanju, ki v Šentjurtju nikakor ne more zažveti. Bo letos drugače?

Pogrešati je rekreativne športne prireditve. Svetla izjema je bilo s košarko in odbojko ponovno Klumpanje in z »mokrimi«
igrama delno Bazenjenje. V osemdesetih letih je bil izjemno
popularen avgustovski Tek prijateljstva, organizirali so se
kolesarski maratoni, na prostem v Športnem parku so
gostovale vrhunske košarkarske ekipe... Resda na čast
takratnemu občinskemu prazniku, toda vseeno bi lahko bil
poletni šentjurski športni utrip pestrejši. Toda zaradi sistemske
neorganiziranosti športne zveze je do nadaljnjega napredek
težko pričakovati, od društev pa se seveda ne more zahtevati,
da bodo poletni dopust žrtvovala za narodov blagor.

Zaključimo lahko, da je sklop prireditev Šentjursko poletje vendarle na pravi poti. Da se je dvignilo, poletelo. Uspešno zapolnjuje praznino med pomladanskim Jurjevanjem in jesenskimi Ipavčevimi dnevi. Če se bo nadaljevalo v tempu prvih dveh let, ni dvomiti, da ne bi Šentjur srednjeročno pridobil kakovostnega in prepoznavnega poletnega dogajanja.

L.H.

Literarni večer v spomin Rafku Vodebu

»Šentjur je Pariz«

Besede v naslovu in laskajočo pripombo je izrekel profesor France Pibernik, eden izmed gostov literarnega večera, posvečenega pred kratkim umrlemu Rafku Vodebu, duhovniku, prevajalcu, pesniku, kulturniku in velikemu intelektualcu. V šentjurski knjižnici se je zbralo okrog 80 obiskovalcev, ki so z zanimanjem poslušali zanimive spomine na Vodebovo življenje, obogatene s kulturnim programom iz njegovega opusa.

Najprej je spregovoril dr. Stane Janežič, ki se je spominjal let, ki sta jih z Vodebom preživela v dijaškem semenišču v Mariboru in kasnejšega križanja poti. France Pibernik, ki je skupaj z Janežičem uredil zbornik Srečanja in pogovori Rafka Vodeba - izšel je spomladi, še pred njegovo smrtjo - je govoril o njegovem literarnem delu, ki je poleg prevodov in pesmi zavzemalo tudi vrhunske intervjuje. Tretji govornik, Zorko Simčič, je Vodeba predstavil kot kulturnega delavca in njegove aktivnosti v zdomstvu.

Prijatelji so Vodeba opisali kot velikega intelektualca, svetovljana, trdega in zagrizenega delavca z izrazitim smislom za humor. Nekatere anekdote, ki so jih v druženju z našim rojakom doživeli gostje, so nasmejale zbrane. Zanimivo

oceno je podal Zorko Simčič, ki je mnenja, da bi lahko Rafko Vodeb postal vodilni slovenski umetnostni zgodovinar in kritik. Vrhunsko je pokrival področja od literature preko umetnosti do religije. Toda Vodeb je vedno iskal nove izzive, nazadnje jih je našel v izganjanju hudega duha iz ljudi, o čemer je spregovoril dr. Turnšek. Med literarnim večerom se je pridružil še en Vodebov prijatelj, profesor Kos iz Tokija, in tudi spregovoril nekaj besed na njegovo čast. Vsi gostje so se strinjali, da moramo biti Šentjurčani ponosni na svojega soobčana. Še posebej so bili veseli, da so se srečali tudi pri nas, saj živijo od Buenos Airesa do Tokija, kulturna in domoljubna dejavnost pa ne pozna meja.

Med publiko se je oglašil Franc Zabukošek, ki se je spominjal odličnih Vodebovih pridig in njegove pomoči pri formiranju telefona v stiski. Rafkova nečakinja Ana Vodeb se je zahvalila za prijeten večer in dodala, da je o stricu zvedela mnogo novega.

Slavnostni govornik večera je bil župan Jurij Malovrh, v kulturnem programu pa je z recitacijami Vodebovih pesmi odlično nastopil Andrej Blazina, ki ga je na flavti spremljala Alenka Čater. Premierno smo v Šentjurju slišali tudi uglasbene Vodebove samospeve, priče pa smo bili tudi otvoritvi razstave akademske slikarke Jelke Bastelj, katere slike so še na ogled v šentjurski knjižnici. V njeni avli si je moč ogledati tudi razstavo o Rafku Vodebu.

L. H.

Lepa nedelja pri kalobški materi božji

Po poti nekega romanja

Bilo je kak teden pred velikim dogodkom. Župnik na Kalobju je povabil vse navdušene pevce, da bi enkrat po maši malo skupaj zapeli in zvalili pesmi za romanje v soboto zvečer. Enkrat mi je znani dobijanski pevec rekel, da so Dobljani in Kalobčani zmeraj radi in lepo peli, medtem ko je bil pa s Planinčani križ božji. Tistega večera se to ravno ni izkazalo za resnično. Prišlo je prav malo ljudi. A kadar je z njimi nepogrešljiva sopranistka Firantova Evica, pesem nikoli ne zamre. Potem pa so začeli obujati spomine. Kako se je Evica veselila praznika Marijinega imena, ko je bila še otrok. Sobota zvečer je nosila v sebi nekaj čarobnega. Romarji so prišli peš in z vozovi tudi od zelo daleč. Spominja se skupine s Savinjske, ki je prišla vsako leto in potem noč prebedela v cerkvi. Prepevali so Marijine pesmi in rožni venec. Lepo je bilo vsak trenutek, a ji starši običajno niso dovolili ostajati vso noč. Vživel smo se v njeno nostalgčno pripoved in odšli domov z občutkom, da nam je hitri način življenja vsem ukradel nekaj lepega.

In prišla je sobota, praznik Marijinega imena, ki pa je letos sovpadel tudi z Marijinim rojstvom. 7. september. Čeprav je bil že prenekateri avgustovski večer hladen in neprijeten, je bil ta toplejši in lep, kot naročen za praznik. Cerkev, vsako leto izredno lepo okrašena, je letos še bolj izstopala. Oboki iz cvetja in dolge pletene kite zelenja. Vodružani jih spletejo vsako leto in postale so že pravi simbol tega romanja. Maševal je Silvo Molan, župnik iz Solčave. Po maši pa je sledilo tisto najlepše. Procesija z lučkami. Okolica cerve je z zdajšnjim župnikom Petrom Orešnikom postala tako lepa, da

se je užitek sprehoditi po njej, medtem ko te v roke greje droben plamenček in od daleč odmeva preprosta, a lepa pesem. Po vrnitvi v cerkev se je še dolgo prepevalo in za nekaj kratkih trenutkov si lahko začutil, o čem je govorila Firantova Evica.

Nedelja je praznična drugače. Tako, da se ji tisti,

ogromne količine kruha in kmalu so me zaposlili pri rezanju in raznašanju le tega. Priznati moram, da sem uživala. Lepo je kaj zastonj in brez obveznosti deliti, le da si tega ne morem kar naprej privoščiti. Pri potici in pecivu je bilo veselje bolj kratko, ker je bil naval prevelik, pa vseeno. Šentjurska maša je bila ob poldnavajstih kot vsako leto. Stavil grem, da le še redko kdo ve, v kak namen so jo zaobljubili, a je lepo, da to tradicijo gojijo že več kot petdeset let.

In nenazadnje - vrvež. Na stotine obrazov, ki se sprehajajo po kalobški promenadi in skoraj ni človeka, ki bi ga lahko zgrešil. Obilica kramarjev in letos celo Ribničan s suho robo. Pod zdaj že pokojno lipo na sredi "trga" je župnik postavil šank za romarje. Težko bi mu očitali zaslužkarstvo, saj so cene prav malo višje od tistih v trgovini. In kolikor je cenejši, toliko so se ga gasilci težje navadili. A letos je bilo videti, da prvič ni bilo večjih zdrah okrog tega. Gasilci so letos ugotovili, da z živo glasbo ne pridejo nikamor in tako je veselo odmevala tista iz zvočnikov, a vzdusje ni bilo nič slabše kot pretekla leta. Vse mize so bile polne in zadovoljni obrazi so bili tako pred, kot za točilnimi pult. Njihove srečke pa gredo tako vsako leto za med.

Gneča, kramarji in vinsko pecivo pomakano v vino. Vse sodi zraven. Vračala sem se peš in tistih nekaj domačinov, ki sem jih srečala, mi je pomilovalno skomigovalo z rameni, češ, da se tako pa nikamor ne pride. Jaz pa sem se le namuznila, saj sem vedela, da nimajo prav. Ne na tak dan. Bila sem namreč na romanju.

Saška

ki so soboto doživeli na poseben način, včasih raje kar izognejo. A tudi nedelja ima svoj poseben čar. Prva maša je ob sedmih zjutraj. Običajno jo vodi domač župnik. Drugo, ob pol devetih, je imel dobijanski župnik Zdolšek, ki je s seboj pripeljal tudi mladinske pevce. V večini ljudskega ali že bolj sofisticiranega zborovskega petja, je bilo prav enkratno slišati sproščeno mladinsko pesem. Ob desetih pa je bila glavna slovesnost na zelenici za cerkvi. Profesor Ivan Rojnik je vodil sveto mašo, sodeloval pa je zbor iz Jakoba.

Z novim župnikom se je pred leti uveljavila tudi ideja, da so romarji gostje, ki jih je treba prijazno sprejeti. Tako gospodinje vsako leto napečejo

DNEVNIK

Saška Teržan

25. avgust - nedelja

Bilo je samo vprašanje časa, kdaj me bo doletel tale dnevnik. Ampak se mi je zdelo, da mi ga je urednik malo s težkim srcem zaupal. Po moje cel mesec ne bo spal, ker se boji, da bom spet vse pisala pet pred dvanajsto... Take neumnosti mi gredo po glavi... pet pred dvanajsto. Ponoči. Danes sva se z dragim vrnila z morja. Iz vroče Dalmacije naravnost v jesenski mraz. Lidija ima rojstni dan. Aleš in Lidija. Njuna družba zmeraj tako dobro dene in cel teden sva ju hotela ob vrnitvi presenetiti, a utrujenost je pokopala vse dobre namene. Tudi tega, da bi danes kaj pametnega napisala...

27. avgust - torek

„Moj zlati ati. Pa mami. jasno,“ sem si mislila, ko sem se danes pripeljala na svojo parcelo. *Eni sicer pravijo, da bi si jo morala omisliti šele na penzijo, ampak jaz je ni bi zamenjala za nič na svetu. Veliko ravnine, malo klanca za priokus in fantastičen razgled. Želela sem si jo že odkar se spomnim, ampak nikoli nisem verjela, da jo bom po srečnem spletu okoliščin kdaj v resnici imela. Pa smo spet pri prvem stavku tegale zapisa.*

Danes pa mi je ta reč res segla do srca. Na tem koščku zemlje namreč stoji kapelica. Ampak zadeva resnično slabo izgleda in nemalokrat me je že skrbelo, da ne bo preživela moje uborne študentske finančne situacije in se bo meni nič, tebi nič sesedla. Na zavodu za varovanje kulturne in naravne dediščine so mi povedali, da jo je res treba obnoviti (*kakšno presenečenje!*) in da naj zaprosim za dotacijo na občini. In jaz naivno pokličem in vprašam, kako se stvari streže. Mi rečejo, naj vložim pisno prošnjo. Jo vložim in čakam. Me mine potrpljenje in spet pokličem. Pa pravijo, naj se nikar ne živciram, ker so ravnokar delili denar in ga nekaj je. Tudi za take zadeve. No, in kdaj bo? Počasi, počasi. Moramo stvari najprej "urediti in razdeliti". Imam občutek, da se pri tem za mojo kapelico niso ravno veliko brigali, na tisti konec papirja pa so tako čisto pozabili. Se razume, da potem predsednika krajevne skupnosti sploh nisem hodila iskat, ko pa itak kar naprej jamra, da nimajo nobenega denarja.

Nič drugega mi ni preostalo, kot da upam, da se zadeva do moje prve plače ne bo sesedla. In potem moj ati pripelje zidarja! En sam pogled mi pove, da bo stvar uredil tako kot je treba. Super je, tale moj ati.

28. avgust - sredo

Moja pot na Triglav. Skale, gamsi, planike... in mrzlo, deževno jutro, v katerem jaz ne grem nikamor!! Pa se Lovro ni dal. „Bo že,“ je

trmaril. „Če bo slabo vreme, pač ne bomo šli.“ Pa smo šli. Za tri dni. Tiste tri, ki jih je Andrej Pečenko lepo porisal z oblaki, kapljicami in strelami. Ampak tradicija je tradicija. Če je treba iti prvega avgusta, se gre prvega avgusta, pa če bo pol metra snega. Ojstrica je bila najvišje, kamor sem kdaj prilezla in tisto jutro mi je že zmanjkalo domišljije, zakaj bi bilo

Saška Teržan, 23, doma s Kalobja, je študentka slovenščine in zgodovine ter vneta skavtska voditeljica.

pametno (in potrebno!) ostati doma. Pa me nihče ni jemal resno. Ob dvanajstih smo krenili iz Vrat. Nič kaj spodobno planinsko. Lolijska "zreška odprava" se je izkazala za bolj ponkovsko-šentjursko navezo. Ob Dušanu, Leji, Janiju in Lidiji sem ugotovila, da je svet res majhen. Pa Primorec Miro in Simona. Moja sovoditeljica pri volčičih. Pisana gručica, ravno prav velika in ravno prav zabavna. Vsa zabava je seveda izvirala iz štrika, s katerim pa so v glavnem meni mahali pred nosom. Zlezla sem na vrh in tam so mi jih spodobno naložili. Nazaj v dolino. Kampiranje (za tristo tisočakov!!) in naslednji dan na Mangart. Čarobno... in niti kapljice dežja. „...no, pa kje hodiš tako dolgo?“ me zdrami mamin glas. Danes sem dobila fotke, pa me včasih kar malo odnese.

30. avgust - sobota

Zadolžili so me za pogrebni nagovor. Take stvari me vedno malo sesujejo. Preprosto zato, ker tega ne bi mogla narediti za nekoga, ki ga ne poznam dovolj dobro. In ko človeka poznaš, se te dotakne... Razmišljam o življenju in smrti in o smislu vsega skupaj. Kaj bi storila, če bi mi nekdo zdajle povedal, da bom čez eno leto umrla? Kako bi preživela dan, če bi vedela, da bo moj zadnji? Preprosto ne vem. Čas pa mi kar polzi med prsti in za njim včasih ne ostane nobena pametna sled. Vsaj v takih dnevih se mi zdi tako.

3. september - torek

Na moji pisalni mizi je gora papirjev in pošte in ko se desetič sprehodim tam mimo, imam že pošteno slabo vest. Nekdo bi moral stvari malo sortirati, kam odpisati in postoriti še kako malenkost. Na posebnem kupčku so pisma in kartice mojih volčičev. Maja, Eva, Tilči... Že nevemkolikokrat si obljubim, da bom danes pa res odpisala. Letos smo imeli fantastičen tabor in ko jih kje srečam, kar vidim, kako jim zažarijo očke. Ampak zdaj so mnogi že izvidniki, ta "veliki skavti". Moja kariera Akele pa je tudi prišla h koncu. Malo mi gre na smeh, ko se spomnim, kako posrečeno so si razlagali moj odhod in koliko "skrivnosti" sem naenkrat imela. Prejšnja Akele je šla, ker se je poročila.

Torej... Kdo pa bi hotel verjeti, da jih bom zamenjala za tako dolgočasne stvari kot so šola, delo in druge obveznosti? Pa me še vedno malo stisne, ko se spomnim, da se to jesen ne bomo srečali.

4. september - sredo

V osnovni, pa tudi kasneje v srednji šoli sem velikokrat ostala v Šentjurju brez prevoza in nemalokrat sem jo potem kar peš mahnila proti domu. Kakšno urico traja na Kalobje in bila sem zelo vesela, če mi je kdo malo skrajšal pot in me peljal. Zdaj se tega tolikokrat spomnim, da na tej poti pobrem vse kar leze in gre. Ne, saj se hecam. Ampak danes sem peljala nekega fanta, ki s svojo ljubljansko govorico kar ni sodil na Kalobje. "Seveda, v Sai Center gre".

Rekel je, da se me spomni, ker sem takrat v začetku prišla tja, potem me pa kar ni bilo več in da se naj vendar kaj oglašim. Potem sem ga odložila in šla sva vsak svojo pot.

Ne morem verjeti, da je od takrat minila že cela večnost. Takrat sem z gospo Erjavčevno delala intervju in še z ničemer v življenju si nisem nakopala toliko težav. Z znanci in neznanci, sorodniki in popolnimi tujci. Kot da sem že tako očitno zavožen primerek, da se ima vsak pravico vtakniti vame. Potem sem napisala še nedolžen članek o tem, kaj pa jaz v resnici mislim in ujezila se je še Sai družina. „Ampak prava figa,“ sem si mislila takrat. Zdaj nihče več ne govori o Sai Centru, zdaj gre zgolj še za ekološko kmetijo, vaščani in občinarji so se z njimi sprijaznili, mama Alojzija ni več mama, ampak zgolj Lojzka in vse deluje tako zelo zelo normalno in samoumevno. Zakaj torej že vsaj kako leto uredniku obljubljam članek o ekološki kmetiji? Očitno je okus še preveč grenak. In tega so ekološki kmetovalci še najmanj krivi.

7. september - sobota

7.00

Danes in jutri imamo največji romarski praznik, ampak tako pomembne kalobške zadeve pač ne morem stlačiti v tale dnevnik. Drugače mi dnevi tečejo v pospravljanju, kuhi, peki... Predstavljajte si pač božič sredi poletja. Mami si da letos še posebej veliko opraviti. Zadala si je utopično nalogo, da bo nekaj sorodnikov hkrati spravila za mizo. Utopično zato, ker te tri družine nikoli nimajo hkrati časa in če dobro pomislim, jih res še nikoli nisem videla vseh hkrati.

21.00

Hja, tudi tokrat so zatajili. Pa nič zato, lahko grem vsaj brez slabe vesti na rojstnodnevni žur. Nataša, moja sošolka iz osnovne in Simona. Obe skavtinji. Nataša je bila več kot pol leta v Belgiji in res se veselim tega snidenja. Torej; dogaja se na Svetini, samo kdo bi vedel kje natanko.

1.00

Našla sva in se imela zelo lepo.

9. september - ponedeljek

Mami je zbolela. Pravzaprav se je poškodovala. Če sem čisto poštena, še sama ne ve, kako je to reč staknila, ampak roka je ne uboga več. Že dva dni je čisto nemočna. Zdaj sva z bratom prevzela njene dolžnosti in... saj bova zmogla. Hudirjevo veliko dela ima in ko se mi je že ravno zdelo, da nama gre dobro... Da se pravzaprav ne v hlevu, ne v kuhinji ne pozna, da je ni, me zidar pri zajtrku sesuje z enim stavkom: „Ampak brez mame pa ni isto.“ Izrekel je tisto, kar sem po tistem čutila ves čas. Naj se še tako trudi, ona je preprosto nezamenljiva, pa če kaj naredi ali pa čisto nič.

Popoldne sva šli k zdravniku. Dve uri v zdravstvenem domu in nadaljnje štiri na urgenci. K sreči ni nič hujšega, čez nekaj dni bo vse v redu.

Če kaj, potem te zdravstveni sistem res razčloveči. Štiri ure sem opazovala poškodovance v neskončnih vrstah, vozičke z bolniki, ki so jih prislonili ob zid in "pozabili" nanje, izčrpane in vsega naveličane zdravnike... Imela sem občutek, da so vsi v isti kaši, z zdravniki in sestrami vred. Potem so se misli zmešale s sočutjem, gnevom in jezo ter pristale

nekje nad ničem, ker je bil glavobol, ki sem ga do takrat staknila, že preveč ubijalski.

11. september - sredo

Dan katastrof. Pa Simona ima rojstni dan. Tole ni sicer čisto nič povezano, ampak mi je ravno padlo na pamet. Drugače pa sem imela danes na obisku dve sestrični, ki sicer redko najdeta k nam, in (res je dan katastrof) drznila sem si jima posoditi bratove CD-je. Moj mali bratec je bil užaljen, kot Američani ob 11. septembru. Napad na njegovo suverenost in lastnino, da ne govorimo o principih. Jaz pa sem naivno menila, da si zbirko dragocenih zgoščenek deliva... Ampak zvečer sem videla, da se medtem, ko kuha mulo, že malo bori s smehom. Mislim, da gre zdaj samo še za principe.

Sicer pa imam krasnega malega bratca (ko bo to prebral, se pa res ne bo pogovarjal z mano).

16. september - ponedeljek

Na izpit grem. Še eden izmed takih... za mano in pred mano. Ampak stvari niso več tako samoumevne in enostavne. Vse več tet zanima, kdaj hudiča mislim pa diplomirat, pa še niti bonusa štirih let nisem čisto izkoristila. Ko si v

šoli, si kot pod steklenim zvonom in zdaj se mi zdi, da piš realnosti vse bolj odnaša tole varno ograjo. Vsake toliko me kdo okrcra, ker še nimam zagotovljene službe in ker se mi sanja ne, kje jo bom dobila. Najprej me je vse skupaj malo jezilo, a sem kmalu ugotovila, da vse skupaj ni tako iz trte zvito. In zdaj, ko ne bom več vodila volčičev, bom otroke pogrešala. Je že tako, da nihče ne more ostati večer otrok, večer študent pa še manj. Je destimulativno in finančno precej naporno. Torej, kot sem že omenila; grem na izpit.

18. september - sredo

Delo pri kapeli lepo napreduje. Venguštov Franci je pripeljal les za ostrežje in potem je moja boljša polovica s svojim stricem poskrbela za streho. Lepa je. Tonči je naredil okna in ob pogledu nanje se vsakič spomnim, da je zgrešil poklic. Na geodetski upravi po moje sploh ne znajo ceniti njegovih talentov. Mojster sicer veliko benti, ker mu kar naprej spreminjamo načrt dela, ampak oblika je vedno lepša. Vse dokler me danes niso zastrupili s tako predrzno idejo, da je sploh ne upam nikomur povedat. Ampak žeganja po moje še doooooolgo ne bo.

Ponkovljani preiskusili blagodejno zemeljsko sevanje

Turistično olepševalno društvo Ponikva je povabilo svoje članstvo na programirani letni izlet. Z ozirom, da je letos leto volitev, da se bliža čas »martinovanja«, urejanja okolja in nenehna prizadevanja manjšanja

zdravstvene zaščite, je bila to vsestransko humana gesta. Udeleženci smo se razporedili po 26. registriranih točkah v gozdu ob Bukovniškem jezeru, strogo po terminski in diagnostični označbi. Pri čudežnem izviru si je vsakdo privoščil kozarec vode, zmočil obraz, še posebej oči, da bi bil jutrišnji dan lepši. Žal si udeleženci ne moremo privoščiti potrebne večdnevne kure in masaže. Zato se še nihče ni odrekel zdravstveni službi.

V šentjurski občini še niso nastanjeni Romi. Organizator nas je najavljene pripeljal v povsem prenovljeno romsko naselje Kamenci. Naselje z 104 prebivalci je grajeno v slogu zidanih stavb, sicer v grobem stanju in asfaltno prevleko v naselje. Poglavar se je potrudil temeljito nas seznaniti z življenjskimi navadami Romov ter njihovim socialnim stanjem. V tem

naselju je posnet film HALGATE. Pripravili so glasbeni program s petjem in nekateri so združno zaplesali. Poglavar si je brez vprašanja soproge izbral za ples gospo Silvo, z obrazložitvijo, da Romi za dovoljenje ne vprašajo. Očitno zadovoljni smo jim napolnili večji klobuk s »prešerni«. Iz programa je izpadla točka »vedeževanja«. Vedeževalka je bila angažirana na lendavski vinski trgatvi. Nekateri bi ji zastavili vprašanja, vendar so jih posredovali kar poglavarju in to; kdaj bo vključen v promet novi most proti Slomu, asfaltirana regionalna cesta skozi vas Bobovo, zaščitena zgodovinska lesena hiša (last Lesnika), kako onemogočiti odlaganje raznih materialov ob pokopališču in to brezplačno, itd. Poglavar je predlagal: »Ta vprašanja postavite novoizvoljenemu županu in občinskim svetnikom.« Z njimi naj se seznanijo že kot kandidati pred volitvami.

V čardi Bukeš, Lendavske gorice, se je zelo prileglo kosilo. Morda niso bili v celoti seznanjeni s številom gostov in so morali kombinirati količino hrane. Vzrok je tudi premajhna kuhinja, kot je potožila lastnica. Za njihovo 10. obletnico poslovanja je nagradila s kozarcem pijače in lastno plesno točko.

Ogled mumije vojsčaka Mihaela Hadika v cerkvi sv. Trojice je omogočil izreden panoramski razgled na okoliške gorice. Izlet je izredno zadovoljil udeležence po vsebini in izrednem vremenu, razen prireditve »lendavska trgatve 2002« v sredi mesta. Glasba je zadovoljevala po slišanosti celo mesto in z vonjem po prežganem olju preganjala jate komarjev.

V. Jagodič

Astronomsko društvo Kosci Gledajo v zvezde

Konec lanskega novembra se je na OŠ Hruševac ustanovilo Astronomsko društvo Kosci, ki danes šteje 32 članov. V prvem letu so izvedli nekaj opazovanj neba, organizirali nekaj predavanj, postavili spletno stran. V bližnji prihodnosti se bodo ponovno sestali in se dogovorili o novih akcijah.

Skrivnost nebesnih pojavov ter njihovo opazovanje in razkrivanje je bilo v človeški zgodovini vedno velik izziv. Tako so menili tudi na OŠ Hruševac, ko je predvsem iz učiteljskih vrst prišla ideja, da bi tudi v Šentjuru organizirano »pogledali« v zvezde. Prvi sestanek in hkrati občni zbor so izvedli 23. novembra 2001, takrat so za predsednika izvolili dr. Iva Gubenska. Za začetek so organizirali predavanje z diapozitivi in se povezali s sorodnim društvom Saturn. Spoznali so se z računalniškimi astronomskimi programi in seveda začeli opazovati nebo, največkrat na prevorskem observatoriju.

Čez poletje so počivali, v kratkem pa se bodo znova sestali. Sedež društva je na OŠ Hruševac, potencialni »ljubitelji« zvezd pa jih lahko obiščete tudi na njihovi spletni strani, ki je najbolj enostavno dosegljiva preko uradne strani hruševske šole.

L. H.

Prejeli smo

Kdo bo ustavil Pasaričevo deponijo v Vrbnem?

Občani Vrbnega, ki so doma v bližini njive, kjer g. Pasarič iz Šentjurja na svojem travniku odlaga gnoj in odpadke iz slivniške kurje farne, so obupani. Na bližnji njivi, oddaljeni okrog 100 metrov od nablizje Kodrnjeve domačije, se na približno 300 kvadratnih metrih razliva kakšnih 150 kubikov poltekočega kurjega gnoja in farmskih odpadkov, od katerega se že tri tedne širi obupno ogaben sladkobni smrad. Smrdi v senčnici zunaj pred hišo, smrdi v garaži, kuhinji..., kratka povsod. Da je to res, sem se prepiral z lastnim nosom; res obupno smrdi. Za mizo pri Kodrnjevih so se v hipu zbrali sosedje, poleg domačina še Novak, Jurovič in oba Jagra: »Ne vemo, kaj naj še naredimo. Najprej smo se poskušali pogovoriti s Pasaričem, potem smo obvestili predsednika vaše skupnosti Gajška, komunalnega inšpektorja Tisla, sanitarno inšpekcijo v Celju, pa ni nobenega odziva. Celjska inšpektorica nam je celo svetovala, naj eno samokolnico te brozge kipnemo pred županovo pisarno. Upamo, da se je

šalila. Ali pa tudi ne, ker ni še nič ukrenila. Čeprav smo ji povedali, da je deponija na voglajnskem poplavnem območju in bodo ob prvem deževju vso smrdljivo pošiljko dobili v Celje. Sprašujemo se, kako funkcionira ta naša pravna država, če ne more rešiti tako enostavnega problema. Mar se bomo prizadeti občani res morali braniti z nasiljem?»

G. Pasarič, ki sem ga vljudno prosil za pojasnilo, je bil odrezav: »Če ste Kovač, bodite kovač, jaz sem pa kmet« in je odločil slušalko.

Podobno odgovarja oziroma ne odgovarja tudi na telefonske klice prizadetih sosedov.

Komunalnega inšpektorja Tisla, podobno kot prizadeti krajan, tudi sam nisem mogel nikakor dobiti na telefon. Z dvanajstimi klici v dveh dneh! Trikrat je slušalko dvignilo prijazno žensko bitje, ki mi je vsakokrat povedalo, da je inšpektor na terenu, a bo kmalu prišel.

Kot vse kaže, bomo v Šentjurju kmalu potrebovali šerifa.

F.K.

Pozdravljeni g. Kovač!

Pišem vam kot predsednica gobarske družine Jurček Planina.

Gobarsko društvo je predvsem druženje ljudi, ki imamo radi naravo. Učimo se spoznavati in nabirati gobe, ker ni vseeno, kako utrgaš gobo in kako jo spraviš, kako ravnaš s starimi in neuporabnimi gobami. Srečujemo se vsako drugo soboto, nabereimo čimveč gob, ki jih na koncu razstavimo, determinator pa nam pomaga pri določanju vrste in užitnosti. Gobe nikoli ne prodajamo.

Vidim pa, da je na Planini nekaj ljudi, ki našega dela nočejo ali ne morejo razumeti. Tako so se v gozdu, kjer nabiramo gobe, pojavili letaki »Nabiranje gob smrtno nevarno. Medved v gozdu«. Vem, da to ni uradno obvestilo s strani lovske družine, je samo namen prestrašiti in pregnati člane našega društva. Zaradi gob so letele tudi grožnje o batinah, ki naj bi jih bila deležna jaz in moj soprog, če naju še kdaj dobijo v gozdu. Pri vsem tem pa ni nepomembno, da nam je lastnik gozda, v katerem nabiramo gobe in so se pojavili ti letaki, dovolil nabiranje gob.

Hkrati prosim, da nam ljudje, ki jih srečujemo v gozdu s plastično vrečko v roki in jih opozorimo, da je takšno spravljanje gob nezdravo in tudi z zakonom prepovedano, tega opozorila ne zamerijo. Z nabiranjem v košaro omogočamo, da se trosi raztresejo po gozdu.

Predsednica GD »Jurček« Planina

Pozdravljeni!

Sem Marjana Gregl, Brdo 2, pišem pa vam zaradi hrupa, ki ga povzroča motokrosist Uroš Jazbec. Pogovor z njim ali z njegovimi starši ni mogoč, hrup pa je vsak dan hujši. Ne moti le mene, temveč tudi sosedo in njegove sorodnike, ki pa zaradi strahu in zamere nič ne rečejo.

Povedati moram, da se Uroš in njegova starša vozijo povsod, tudi po gozdu, čeprav g. Jože Jazbec kot lovec

dobro ve, da se to zaradi plašenja divjih živali ne sme.

Vse to smo že prijaviли na Policijski postaji Šentjur, njim smo tudi poslali dopis s podpisi jeznih sosedov, vendar do sedaj še ni bilo nič urejeno.

Od gospe Anice Jazbec dobivam tudi razne grožnje, podtikanja in žaljivke, za kar imam veliko prič.

Prosim vas, da članek objavite v celoti, v upanju, da bo dosegel svoj namen.

Marjana Gregl

Kje je denar?

Kot bivši predsednik KS Slivnica sem ob prebiranju prispevka s pomenljivim naslovom »Kje je denar« najprej pomislil, da je naslov izbral urednik časopisa, ki ne more vedeti, kje je denar od samoprispevka, nikakor pa tega ne morem trditi za občinskega svetnika g. Jožeta Artnaka, ki je bil prisoten na zadnjem zboru krajanov v Javorju, kjer smo poročali o porabi sredstev samoprispevka.

Večina pozna našega Jožeka, ki se bori kot lev v občinskem svetu, nekateri ga poznamo, kako na športnih igriščih ropota z regljo ne glede na to, kdo zmaga, levi ali desni, in vzbuja pozornost. V tem predvolilnem času pa je potrebno ropotati glasno in vedno, še več, iskati je potrebno malopridneže, ki zapravljajo denar, ki je zbran celo s samoprispevkom, iskati je potrebno zapisnike iz zborov krajanov iz leta 96 ali 97 ali točno določenega iz Javorja, za katerega celo takratni predsednik g. Mansuti trdi, da ga ni nihče pisal in ga ni podpisal. Kako je to mogoče, saj so zapisniki sestavni del referendumskega plana dela?

Pri planiranju del v KS in porabi samoprispevka smo se ravnali po brošuri, ki je bila poslana krajanom na dom in v kateri je točno določeno, kaj se bo v vaških skupnostih financiralo s samoprispevkom. Predlogi so bili razvrščeni po vrstnem redu in glede na realne možnosti, da bi bili neizvedljivi v naslednji dvajsetih letih. Ravnali smo se po sklepu, ki je bil objavljen v Uradnem listu št. 35 – 13.06.97. Samoprispevek je bil porabljen za izgradnjo vodovoda Hrastje – Bukovje – Javorje, modernizacijo cest po petletnem programu in ureditev naselij v VS. Ne gre zanemariti dejstva, da je prvi km primarnega vodovoda zgrajen s sredstvi KS oziroma samoprispevkom, za katerega začetek gradnje sta nedvomno zaslužna g. Janko Cerkenik in g. Jože Artnak, ki sta vzpodbudila občinske službe k izgradnji tega vodovoda. Še vedno pa se sofinancira delež za vodovodni priključek iz teh sredstev, ki so dotekala še v tem letu. Vodovod se gradi še v ostale VS, primarni vod pa je sestavni del vodovoda v vse VS. Kljub temu, da zaradi podražitev in težavnosti gradnje vodovod še ni napeljan v vse VS, smo v Paridolu po referendumskem planu in zahtevi krajanov modernizirali cesto Jelce-Skale, na Slivnici plačali asfalt proti Gabernici, ki je bil izgrajen v l. 98, v Voducah asfaltirali dva manjša odseka, v Bukovju asfaltirali cesto, v Javorju pa v tem času začeli z izgradnjo ceste Sv. Helena – Kladnik – Završek, ki je prav tako na prednostni listi iz referendumskega plana.

V vseh navedenih investicijah pa se samoprispevek dopolnjuje s proračunom KS in namenskimi sredstvi občine Šentjur in lastnimi vložki krajanov. Kljub temu pa je denarja vedno premalo, zahtev pa preveč.

Nadalje je potrebno pojasniti, da so zbrana in porabljena sredstva samoprispevka

bila letno prikazana v finančnih poročilih KS, enkrat letno pa predstavljena na zborih krajanov po VS, nadzor nad porabo sredstev pa vrši svet KS kot je bilo predpisano v 6. členu sklepa o uvedbi samoprispevka v KS Slivnica.

Ker g. Jože Artnak kljub našemu posredovanju podatkov še ni bil zadovoljen z razlago, je podal ovadbo na javno tožilstvo o domnevnem uničenju zapisnikov oziroma programov po vaških skupnostih, ki so sestavni del sklepa o uvedbi krajevnega samoprispevka. Preiskovalci so zaslišali kar nekaj ključnih oseb, ki bi lahko kaj vedele o teh zapisnikih. Med zadnjimi tudi mene, kot predsednika sveta KS. Ker jih kljub iskanju nisem našel, sem podal izjavo, da jih verjetno ni bilo oziroma v dokumentaciji o uvedbi samoprispevka ne obstajajo. Obstajali pa so izpisani izvlečki o programu vaških skupnosti. Na podlagi ugotovitve, da se dejansko dela po programu, ki je bil predstavljen krajanom, zapisniki pa niso bili najdeni, je tožilstvo zaključilo primer z malo nerodno obrazložitvijo, da ti dokumenti niso obstajali. Oziroma točneje, pri pregledu dokumentacije niso obstajali v arhivu KS.

Ker sem bil v tem času razrešen funkcije predsednika sveta KS, (ali so mi pri tem pomagali tudi očitki g. Jožeta Artnaka, ne morem soditi) sem se v zvezi pisma »Kje je denar« počutil dolžnega odgovoriti. Ob zaključku pa piscu svetujem, da s svojo preiskovalno žilico nadaljuje pri iskanju izgubljenih zapisnikov pri novoizvoljenemu predsedniku KS Slivnica Janku Mastnaku.

Član sveta KS Slivnica

Obvestilo dopisnikom!

Še enkrat obveščamo, da prispevkov neznanih avtorjev ne objavljamo. Zaželeno je, da je pod prispevkom podpis, ni pa nujno, uredništvu pa avtor objavljenega teksta mora biti poznan.

Ob 50-letnici ZD Šentjur

Razmišljanja

Šentjursko zdravstvo skozi čas

Piše Mimica Horvat

Obdobje Franca Svetine

Franco Svetina je bil rojen 2. aprila 1894 v Gornjem Gradu kot sin Notarja Antona in matere Leopoldine rojene Šentak. V osnovno šolo je hodil v Pliberk, v gimnazijo v Maribor, medicino pa je vpisal v Gradcu. Takoj po začetku prve svetovne vojne, septembra 1914, je bil mobiliziran v avstroogrsko vojsko in je kot sanitetni poročnik služboval največ na italijanski fronti. Po vojni je študij medicine nadaljeval v Pragi, kjer je leta 1921 promoviral. Odlično je obvladal češki jezik in je v tem jeziku rad povedal kakšno anekdoto. Po enoletnem stažu v Ljubljani na ginekologiji je prišel v Šentjur leta 1922 in tu ostal do svoje smrti leta 1958.

V Šentjurju se je poln elana in zelo komunikativen vključil v vse pore takratnega življenje trga Šentjur. Leta 1932 se je poročil z domačinko Maro Kincl, v zakonu sta se jima rodila sinova Anti in Aci. Leta 1942 je Marta Kincl umrla zaradi posledic opeklin in vsa skrb za sinova in njuno šolanje je v celoti padla na njegova pleča.

Doktor Svetina je bil znan kot vesten, sposoben in predan zdravnik. Bil je zdravnik, svetovalec, tolažnik in še kaj, na voljo ljudem ob vsaki uri. Njegovo delo se je začelo v nabolj zakotni koči ob rojstvu in se nadaljevalo do smrti. Poznal je vse ljudi, celo več generacij, vse njihove probleme in tegobe. Redko kdaj je pacienta vprašal po imenu, saj je vse osebno poznal, tudi tiste iz bolj oddaljenih krajev. Mlade mamice je znal prepričljivo pomiriti s svojim: »Ko ste se vi rodili, sem bil zraven in upam, da bom zraven tudi, ko boste vi rodili«. Bil je odličen porodničar, v spremstvu prve diplomirane šentjurske babice Pavle Urleb je često romal sredi noči, kamor je bilo treba, vsi porodi pa so se zgodili doma. Babica je bila desna zdravnikova roka in zato tudi v tem zapisu zasluži posebno pozornost.

Franco Svetina je bil zaveden Slovenec, od leta 1924 do začetka vojne pa tudi starosta šentjurskega Sokola. Bil je dober govornik, govoril je tudi na velikem zboru 25. marca 1941 ob sklenitvi pakta z Nemčijo, ko je bodril ljudi, naj ne klonejo, ker bodo težki časi prešli, narod Slovenski pa bo spet svoboden. Njegovo delo med 2. svetovno vojno je težko na kratko opisati. Rad je vsakomur pomagal in je često pisal tudi potrdila, ki so pacientom omogočala, da so se izognili mobilizacijam. Čeprav je bil zelo nadzorovan, si je znal pridobiti zaupanje tudi pri okupatorskih oblasteh. Vključeval se je v ilegalno delo in zdravil partizane pa račun obiskov okoliških kmetov. Toda tudi njemu ni bila prizanešana izkušnja v Starem piskru, kjer je na lastne oči videl, ko so streljali njegove somišljenike. Po naključju se je izognil tej usodi. Po vojni je poleg zdravniškega dela opravljal še vrsto političnih funkcij in tudi bil prvi predsednik KLO Šentjur. Predvsem pa je bil predan svojemu poklicu in v njegovi privatni ordinaciji se je po vojni začelo razvijati šentjursko zdravstvo.

Šentjurski zdravstveni okoliš je obsegal vso sedanjo občino razen Planine in Dobja. Ker ni bilo prometnic in zlasti ne prometnih sredstev, obiski na domu pa so bili sorazmerno današnjemu času pogosti, je zdravnik vse delo opravljal peš ali s pomočjo konjske ali volovske vprege. Le za obiske na Ponikvi in Grobelnem se je posluževal vlaka.

Demografski podatki iz leta 1941:

Šentjur in Dramlje – 6108 prebivalcev in 1325 gospodinjstev; Slivnica – 4059 prebivalcev in 835 gospodinjstev; Zusem – 2370 prebivalcev in 508 gospodinjstev; Ponikva – 2502 prebivalcev in 521 gospodinjstev. Planina in Dobja sta imela 2918 prebivalcev in 845 gospodinjstev. Skupaj je leta 1941 na našem območju (240 km²) živelo v 4 034 gospodinjstvih 17 957 prebivalcev.

(se nadaljuje)

Parada malodušja

Po domače rečeno, predsedniške volitve, preden boste pomislili, da gre za kakšno hudo znanost. Saj veste, da se zlepa ne obregnem ob aktualno politiko ali celo ob kakšen dejanski osebek. Tokrat ne gre drugače.

Prepričana sem namreč, da čisto nikjer drugje nimajo tako bizarnih predsedniških kandidatov, kot jih imamo v Sloveniji. Malce grdo povedano, ob pogledu na njih si zaželim, da bi kakšen norec odigral državni udar in vzpostavil diktaturo; bi bilo vsaj malo bolj zanimivo. Imajo pa kar presenetljivo veliko skupnih točk: vsi se obnašajo kot kakšni božji izvoljenci. Ja, kot da jih je izbral sam ljubi bog, ker so edina preostala točka stabilnosti, zaupanja, takorekoč svetilniki slovenskemu narodu, ki se itak večno prebija skozi nekatere viharje travm, ponižanj, manjvrednostnih kompleksov ter čiste zlobe preostalega sveta. Kar torej pomeni, da so že vnaprej izbrani in izvoljeni. Volivci smo nepotrebna drhal in točno tako ravnajo z nami. Še s kakšno lažno predvolitno obljubo si ne dajo opravka. Zgolj vzvišeni nasmeški in milostno naklonjene besede neskončne modrosti cenjenih veleumov. Vsi kandidati so torej zboleli za Drnovškovim kompleksom, krivi pa so novinarji, ker so čisto padli na finto in kot krdele lovskih psov prežijo na eno kratko izjavo ali pomežik. Zato sami preganjajo (kajpak neprestano blazno zaposlene) kandidate, namesto, da bi bilo obratno, in točno zato jih potencialni volivci dobimo zapakirane v celofan kot kakšno božično darilo, namesto, da bi nam jih postregli natančno secirane na pladnju, s katerega curljata kri in znoj. Škoda, lahko bi bilo tako zelo zanimivo, pa nam pokvarijo zabavo, katero bomo tako ali tako sami plačali.

Naši slavni mediji, kot rečeno, ne premorejo niti trohice ostrine. Dobro, če jim kdo že nastavi pod nos potencialno afero, potem se zganejo. Običajno pa ostajamo kar lepo potrošniki cenenega potrošnega materiala. Govorim o prispevkih, kjer snemajo Krefta, kako pegla svoje srajce in kuha kosilo, za približek pa nam predstavijo Brezigarjevo v pocukrani verziji telenovele, kjer njeno materinstvo, hčerinstvo in tožilstvo cankarjevsko privzdignejo na raven mučene svetnice. Primerov je še vsekakor ogromno. Ta odnos do volivcev ima lahko le eno obrazložitev. Da smo za politično elito zgolj čreda ovac, nujno zlo, medtem ko se oni neznansko žrtvujejo za nas in naše dobro – pri tem pa nam zagotovo niti ne gre tako zelo dobro... Dobro vem, da gre pri predsedniški funkciji zgolj za simbolno vlogo, brez dejanske izvršilne moči, ne morem pa se sprijazniti z dejstvom, da nismo vredni niti najmanjše obrazložitve, o tem, za kaj se bodo ljubi kandidati poskušali boriti. Hej, Janez, si želiš, da volim zate? Povej mi zakaj in čemu? Vsaj poskusi se iznebiti te čudne cesarske poze tipa Franc Jožef, ki ga je hlapec Jernej iskal po Dunaju! Hej, Bučar, ti je odveč, da so te predlagali? Potem pa ne kandidiraj! Hej, Cekuta, ti je odveč stati sredi celjskega trga in prepričevati mimoidoče? Ker si boljši od norčka Krambergerja? Kakorkoli že, te volitve ne izpolnjujejo niti pogojev za navadno farso. Priznam, da bi bilo lahko bilo tudi slabše. Lahko, da bi zmagal kavboj tipa Bush!

Poznaš boljše rešitev, Polona? Da, pravzaprav poznam genialno rešitev. No, dejstvo je, da nekakšnega predsednika bojda moramo imeti. No, naj bo. Zakaj pa ne bi imeli kar vseh? Vsak bi dobil mandat za kakšen mesec. Ne, še bolje, menjavali bi se glede na aktualne zunanje politične dejavnosti. Drnovška bi zadolžili za odnose z ZDA, ker sta z Bushem taka dobra prijatelja. Kreft bi se angažiral glede naveze s Kitajsko in Kubo (mogoče še Rusijo), s katerima bi svetoval glede neomarksističnih reform. Ha, Slovenci bi lahko imeli privatno letalsko linijo za počitnice pri Castru! Brezigarjeva bi bila odlična ob obiskih državnikov iz Skandinavije, ki so vsi tako lepo tolerantni in bi potem videli, kako Slovenija uresničuje emancipacijo žensk. Jelinčič Plemeniti bi bil, jasno, zadolžen za arabski svet in Bližnji vzhod. Sčasoma bi Slovenija pridobila neposreden zastorjski naftovod. Joras bi imel na grbi sosednje države. Vendar bi moral dodelati imidž, se zapreti v svojo hišo na spornem ozemlju, živeti asketsko življenje (kot sveti Anton Puščavnik) ter ustanoviti svojo sekto, ki bi se imenovala Križarji presvetega Piranskega zaliva (tako bi angažirali slovenske intelektualce in imeli manj slabe literature). Mislim, da bi se naše meje razširile na velikost nekdanje Karantanije. Bučar bi se lahko po mili volji prepiral z birokrati iz EU. Na koncu bi nam ponujali bajne milijarde, samo, da ga končno upokojimo. Bebler bi lahko obvladoval razne diktatorske dežele in jim nudil koristne nasvete okoli strategije vojskovanja. Za Cekuto še ne vem točno, ampak zanj bi se že naše kakšne eksotične deželice, kjer ne bi mogel narediti veliko škode.

Poleg tega bi prihranili bajne vsote, saj ne bi potrebovali volitev. In ne bi nas nihče moral s svojimi mizernimi predvolilnimi skeči. Takoj danes začnem zbirati podpise za spremembo ustave. Vsi zainteresirani dobijo moj naslov v uredništvu.

Polonca Mastnak

Šentjur v času

Šopek ukrepov

Za burno smemo označiti sejo zbora krajevnih skupnosti občine Šentjur, ko so delegati sprejemali predlog ukrepov za zmanjšanje porabe proračunskih sredstev v upravnih organih občine. Razprava se je vnela ob predlogu za ukinitev matičnih služb v krajevnih skupnostih. S tem bi v občini uredili enoten sistem financiranja krajevnih skupnosti in ustvarili vsem občanom enake pogoje.

Novi tednik, 30. 9. 1982

Rešitve so!

Kmalu bodo sestavljeni in javno razgrnjeni načrti za ureditev kanalizacije v Novi vasi in Črnljici. Stanje je v resnici nevzdržno, tudi zaradi higiensko zdravstvenih razlogov, saj ni mogoče, da se ob glavni cesti, v neposredni bližini vaše trgovine, širi neznosen smrad po gnojnici iz bližnjega jarka.

Novi tednik, 22. 9. 1977

Planina daleč pred Šentjurjem

Pred letom dni je bila Slavica Valentinčič izvoljena za tajnico aktiva Zveze mladine na Planini. Da bi popestrili mladinsko dejavnost so v mesecu aprilu ustanovili mladinski klub,

ki je odprt ob sobotah in nedeljah. ... Zelo so zadovoljni, da imajo svoj prostor za klubsko in drugo mladinsko aktivnost, v katerem se v poletnem času zbere do dvajset mladincev.

Novi tednik, 7. 9. 1972

Ustrelil prijatelja

Pretekli teden se je na Okrožnem sodišču v Celju zagovarjal 18-letni J. R., vajenec v ŠIKC Štore, iz Ponikve pri Grobelnem. Storil je hudo kaznivo dejanje zoper splošno varnost in spravljal v nevarnost za življenje, ko je v garderobi ŠIKC v Štoreh streljal s pištolo in potem ubil svojega prijatelja. Pokojni M. V. je v šali pozval J. R. k dvoboju, ta pa je potegnil svojo pištolo in sprožil.

Med vajenci ŠIKC je bila že dolgo navada, da so prekupevali z orožjem in mnogi so hodili na delo oboroženi.

Celjski tednik, 14. 9. 1967

V Šentjurju se pripravljajo

Občinski odbor Združenja borcev Šentjur je pripravil vse potrebno za čimprisrčnejši sprejem dvaindvajsetih udeležencev vlaka »Bratstva in enotnosti« iz južnih krajev naše države.

Celjski tednik, 14. 9. 1962

30 let od odkritja spomenikov skladateljev

Veličasten dogodek za takratni trg Šentjur je bilo odkritje spomenikov skladateljem in zdravnikom Ipavcem. Celotno akcijo in pripravljalni odbor je vodil predsednik občinske skupščine Aci S v e t i n a. Na svečani otvoritvi dne 16. in 17. septembra 1972. leta zaradi bolezni ni mogel sodelovati. Veliko in zahtevno delo so zaključevali prizadevni člani odbora in podpredsednik skupščine ing. Ivan Veber.

Zakaj takšna prizadevanja predsednika pri postavitvi spomenikov Ipavcem? Pokojni predsednik je že ob prevzemu podpredsedstva leta 1967 izjavil, da je pokojni oče dr. Franc Svetina naročil njemu in bratu dr. Antiju Svetini, če bosta imela v Šentjurju kdaj kaj vplivne besede, naj poskrbita za spominsko obeležje zdravnikom in skladateljem Ipavcem.

Prvotno zamišljena lokacija postavitve je bila, da se spomeniki vgradijo na obzidje (škarpo) za sedanjim parkiriščem pred hišo Stanka Zupanca in Klanjska v spodnjem trgu. Kasneje je dosežen dogovor s takrat uglednim župnikom Ivanom Drobežem, da se spomeniki postavijo v bližini njihove rojstne domačije, na sedanjem prostoru v Zgornjem trgu.

Svečana akademija v kulturnem domu je bila 16. septembra v Šentjurju. Otvoritev in zaključno srečanje sodelujočih je bilo 17. septembra na kmetijski šoli. Prisostvovala je podpredsednica slovenskega izvršnega sveta dr. Aleksandra Kornhauser. V pripravah postavite in odkritja spomenikov se je aktivno vključevalo zdravniško društvo Slovenije, vrsta javnih in kulturnih

delavcev z dr. Dragutinom Cvetkom, Cirilom Cvetkom in drugimi. Aktivno je sodelovala vsa šentjurska inteligenca in ostali tržani. V tem okviru je posneta TV nadaljevanka o Ipavcih, katera je predstavila Šentjur v celotni tedanji Jugoslaviji in preko meja.

Odbor se po proslavi ni razformiral, do ustanovitve samoupravne kulturne skupnosti ga je vodil naslednji predsednik občinske skupščine. Organizirali so izdajo glasbene plošče pod vodstvom Cirila Cvetka. Pričeta je nič kaj uspešna akcija za odkup domačije Ipavčevih, čeprav je celo republika odobrila dotacijo finančnih sredstev, nadaljevano je arheološko raziskovanje na Rifniku pod vodstvom prof. Alojza Bolte, preko zunanjega ministrstva Jugoslavije je uspela vrnitev 19 eksponatov iz Rifnika, kateri so bili odneseni v graški muzej in so od tedaj razstavljeni v pokrajinskem muzeju v Celju, pričele so se priprave za razglasitev Šentjurja za mesto, z občino Šmarje pri Jelšah pa se je dogovarila izdaja zbornika.

Sedanja generacija domačih in zunanjih kulturnih strokovnih delavcev poglobljeno in znanstveno prezentira vlogo in pomen Ipavcev. Pri vsemu koristnemu znanstvenemu gradivu o Ipavcih pa ne gre pozabiti, da bi bilo za razvoj sedaj mesta in občine Šentjur nujno še marsikaj postoriti. Nasilce in izvajalce tega procesa iz minulega obdobja naj ne zasenčijo Ipavci!

V. Jagodič

Da ne pozabimo

O zločinih, ki so se zgodili v okolici Ponikve

(2. nadaljevanje)

V celoti pa je za vse ostala v veljavi odločitev prvostopenjskega sodišča glede njihove krivde. M. Š. pa je drugostopenjsko vojaško sodišče oprostilo krivde za uboj Ivana Dečmana in mu kazni odvzema prostosti s prisilnim delom znižalo na 7 let, kazni izgube političnih pravic pa na dve leti. S tem, ko je bil M. Š. oproščen krivde za umor Ivana Dečmana, so bili K. in njegovi pajdaši od vseh ubojev, ki so jih storili, dejansko kaznovani samo za uboj Anice Mejavšek. Ker pa so bili bivši partizani, so bili vsi že po nekaj letih pomiloščeni in s prestajanja zapornih kazni odpuščeni.

S koncem vojne pa nasilja v teh krajih še ni bilo konec. Julija 1946 je bil na Gornjih Selcah umorjen kmet Franc Tržan (po domače Germek), sicer odbornik Krajevnega ljudskega odbora Ponikva. V noči s 27. na 28. julij 1946 so neznanci začeli tolči na vrata njegove hiše in zahtevali naj odpre, ker da je hiša obkoljena. Ko je Tržanova žena vrata odprla, je v hišo vstopil neznan moški in Franca Tržana ustrelil na njegovi postelji, tako da je bil ta pri priči mrtev. Naslednji dan je k Tržanovim prišel predstavnik UDBe z okraja Šmarje pri Jelšah in od domačih hotel izvedeti le to, ali je bil Franc Tržan res smrtno zadet. Preiskave v zvezi z njegovim umorom sploh ni bilo in tudi njegovih morilcev niso nikoli odkrili. Tako je ta umor ostal nepojasnen vse do danes.

Domnevo o tem, kdo bi lahko bili njegovi morilci, najdemo v poročilu o politični situaciji, ki ga je izdelala komisija za agitacijo in propagando (agitprop) pri Okrajnem komiteju KPS Šmarje pri Jelšah. V njem se glede možnih razlogov za umor Tržana in glede možnih storilcev navaja: »Ljudje so mišljenja, da je to maščevanje, ker je imenovani pričal pri preiskavi nekih skrivačev, kateri so ubijali ljudi v imenu partizanov ter so bili obsojeni, 2 na smrt, 1 na 20 let. Ta banda ni bila v celoti polovljena...«. Nekateri svojci umorjenega Tržana pa so še danes prepričani, da je njegov umor zakrivila oblast sama. Tržan je namreč kot odbornik Krajevnega ljudskega odbora Ponikva nasprotoval nekaterim ukrepom, ki jih je revolucionarna oblast tedaj izvajala na vasi. Zlasti odkrito je nasprotoval nasilnemu izvajanju obvezne oddaje pri manjših kmetih na območju, ki ga je kot odbornik zastopal. Pa tudi sicer pri tedanjih oblasteh ni bil preveč dobro zapisan, kar potrjuje tudi ugotovitev v omenjenem poročilu agitprop komisije pri Okrajnem komiteju KPS Šmarje pri Jelšah z dne 26. julija 1946, namreč, da Tržan »ni bil naklonjen ravno naši oblasti, čeprav je bil drugače pošten« in da so ga »pod vplivom držali razni nepozitivni odborniki«.

(Nalov avtorja je v uredništvu)

Poslovni kofiček

Spremembe Zakona o DDV

V Uradnem listu št. 67 z dne 26.07.2002 smo dočakali spremembe in dopolnitve Zakona o DDV, ki se bodo pričele uporabljati s 01.10.2002. Prav tako pa so se na ministrstvu za finance potrudili in nam 11.09.2002 pripravili Pravilnik o izvajanju zakona o davku na dodano vrednost (Ur.l.st.79):

-vstopni DDV se bo po uveljavitvi sprememb lahko odbil v kateremkoli kasnejšem obdobju po prejetju računa, vendar najkasneje v zadnjem davčnem obdobju koledarskega leta, ki sledi letu, v katerem je pridobil pravico do odbitka vstopnega DDV. Npr.: če prejmemo račun v septembru 2002, bomo lahko odbitek vstopnega ddv uveljavljali najkasneje v decembrskem obračunu leta 2003;

-promet stanovanj, stanovanjskih in drugih objektov, namenjenih za trajno bivanje, vključno z gradnjo, obnovo in popravili teh objektov, ki so del socialne politike, je obdavčen z znižano stopnjo 8,5%. Kljub temu so z znižano stopnjo DDV obdavčena tudi stanovanja, stanovanjski in drugi objekti, ki niso del socialne politike, vendar le do 31.12.2007;

-po novem smejo avtošole odbijati vstopni DDV od nakupa vozil, ki jih uporabljajo za svojo dejavnost;

-kot strošek reprezentance se za namene DDV štejejo le stroški za pogostitev in zabavo ob poslovnih ali družabnih stikih, stroški za prehrano (vključno s pijačo) ter stroški za nastavitve;

-uporaba nižje davčne stopnje bo veljala na področju celotnega prevoza, ne le javnega, hkrati pa se bo obdavčitev avtorskih pravic z znižano stopnjo omejila na honorarje književnikov, skladateljev, izvajalskih umetnikov in njihovih storitev s področja književnosti, ne bo pa več veljala za avtorske pravice na splošno;

-če davčni zavezanec opravi oproščen promet, je potrebno na izdanem računu navesti, da je bil opravljen oproščen promet blaga in storitev;

-med **oprostitvami 27. člena** se pojavi tudi *najem in zakup (leasing) nepremičnin, promet objektov ali delov objektov in zemljišč, na katerih so objekti postavljeni* (razen če je promet opravljen, preden so objekti ali deli objektov prvič vseljeni oz. uporabljeni, ali če je promet opravljen, preden potečeta dve leti od začetka prve uporabe oz. vselitve), ter *promet zemljišč razen stavbnih zemljišč*.

-Pri najemu poslovnih in stanovanjskih prostorov najemodajalci ne bodo upravičeni do odbitka vstopnega DDV, ki se navezuje na te najeme oz. zakupe, razen, če se dogovorijo z najemnikom, zakupnikom ali leasingojemalcem (ki je davčni zavezanec in ima pravico do odbitka vstopnega DDV), da bo obračunal DDV po predpisani stopnji. Vendar mora pred tem najemodajalec z najemnikom ali kupcem podati skupno izjavo pristojnemu davčnemu organu o obračunu DDV;

-promet z nepremičninami, ki spada med neprave oprostitve, se bo lahko po novem opravljal kot obdavčljiv promet, od katerega se obračuna DDV. Zato pa mora prodajalec, kot že omenjeno, pred opravljenim prometom, s kupcem, najemnikom ali lizingojemalcem podati skupno izjavo pristojnemu davčnemu organu.

V isti številki Uradnega lista sta bili objavljeni tudi dve spremembi Zakona o davku na promet nepremičnin, ki se navezujeta na uveljavljene spremembe ZDDV. Prva sprememba pravi, da se za prenos nepremičnin po tem zakonu ne šteje prenos lastninske pravice na nepremičninah, od katere je bil plačan davek na dodano vrednost; druga sprememba pa uveljavlja, če doseženo plačilo ne ustreza ceni, ki bi se dala doseči v času nastanka davčne obveznosti, je davčna osnova enaka vrednosti nepremičnine, ugotovljene v odmernem postopku.

Klara Koželj, univ.dipl.oec.;
Davčno svetovanje in vodenje poslovnih knjig

Na mamicah svet
stoji!

Načrtovali ste dojenčka. Prebrali vse knjige. Obiskovali vse tečaje. Otroška soba je pripravljena, prepletkana. Puder in olje in medvedki. Toplina in dobrodošlica. In vendar – kakšno presenečenje, ko v naročju in v srcu varno pestujete resničnost. Tisto, kar naj bi bil dojenček, je zdaj čisto posebno bitje.

V celjski porodnišnici so od izida prejšnje številke Šentjurskih novic rodile naslednje mame:

27. avgusta: **Xhemije Saramati** iz Šentjurja – dečka, 28. avgusta: **Marija Čede** iz Dramelj – dečka, 30. avgusta: **Erika Fidler** iz Ponikve – dečka 2. septembra: **Cvetka Galuf** iz Šentjura – deklico, 5. septembra: **Simona Dimec** s Ponikve – dečka, 11. septembra: **Damjana Pušnik** iz Šentjurja – dečka.

Čestitamo!

Obvestila matične službe

Poročili so se: Martin Tovornik iz Lok in Polonca zakošek iz Dobja; Tomaž Pipinič iz Štor in Mojca Škorjanc iz Šentjurja;

Umrli so: Jožef Vodišek (93) iz Jakoba, Ivan Vodeb (47) iz Lopace, Danica Trebovc (49) iz Dramelj.

Mali oglasi

(so brezplačni)

Prodam parcelo na Podgradu, možnost nadomestne gradnje, cca 3000 m2, lep razgled.

Telefon 041 791 279.

Nudim prevoze oseb z visokoturističnim kombijem (8+1, klima ABS...). Telefon 041 632 215.

Prodam brunarico v Dramljah, parcela 1700 m2. Telefon 041 759 816.

Vodenje dvostavnega knjigovodstva, davčno svetovanje, za gospodarske družbe in SP. Klara Koželj, 031 336 459.

Prodam barvni TV Gorenje Evelux, star eno leto, ekran 48 cm. Pokličite na številko: 031 505 917.

Polijske cvetke

Mudilo se mu je

Med tem, ko je T.S. pridno obračala otavo na svojem travniku, si je neznani mladenič, ki se mu je očitno zelo mudilo, »sposodil« njen kombi Peugeot Boxer, s katerim se je pripljela na delo, ter se ročno odpeljal. Ampak samo do Šibenika, kjer so parkiranega v občestnem jarku policisti našli še isti večer. Zmikavta pa še ne.

Nevarna punca

Dogodek, ki se je zgodil v Dolah, je že obšel vse slovenske medije. Tam so policisti dne 7. septembra sredi noči ustavili 32-letnega Celjana L.B., ki ga je spremljala 37-letna Šentjurčanka M.Š. Uporni Celjan niti pod razno ni bil pripravljen pihati in je to svojo pravico uveljavljal tudi s fizičnim napadom policista. V viteški dvoboju mož na moža se je vmešala bojevita M.Š., ki je policista, ko se je ta znašel na tleh, po fusbalsko tako obdelala, da je ostal brez enega zoba in s pretresom možganov. Kljub temu sta naša Bonnie in Clyde končala z zapestnicami na rokah v celjskem »hladilniku«. V ločenih posteljah.

Pri Macotu spet po moško

Za fešto pa so poskrbeli stari znanci policistov 20-letni D.K., 21-letni M.Z in 23-letni J.F., vsi iz Šentjurja. Dne 17. 9. ob 19. uri so tam imeli svoje manevre, ki so vključevali zvočna in fizična borbena sredstva. Po prihodu policistov sta prva dva svoje borbene aktivnosti prekinila, J.F. pa se je z »nežno« nataknenimi zapestnicami znašel v »hladilniku«. Še prej je dobil potrdilo od zdravnika, da ni smrtno ranjen.

Po orožje k I.S. iz Šentjurja!

Vendar za gotovo ne sedaj, kajti 16.septembra so bili pri njem policisti, ki so »pokupili« vso zalogo; revolver Smith&Wesson ter 250 nabojev.

Dva dni kasneje je bil ob dvocevko s pripadajočo municijo tudi 29-letni Drameljčan.

(Ne)varna pot v šolo

Kljub mnogim aktivnostim za zagotovitev varne poti v šolo, se je dne 12. septembra v Dramljah pred šolo zgodila prometna nezgoda. 11-letni šolar je tik za avtobusom nepričakovano stekel preko ceste in skoraj dobesečno trčil v mimovozeči avtomobil. Da bo ironija še večja, je avto upravljal učitelj.

Policisti ponovno opozarjajo na stalno previdno vožnjo, zlasti še v bližini šol in šolskih poti!

Alko špice

Na vrhu te razpredelnice se je tokrat znašel 35-letni Drameljčan M.R. z 2,76 promilami, tesno za petami mu sledi B.N. iz Dobja z 2,64 promilami.

PRODAJA ZLATEGA NAKITA

IZDELAVA ZLATEGA NAKITA PO
ŽELJI STRANKE Z VGRAJENIMI
DRAGIMI ALI POLDRAGIMI
KAMNI

KRSTNA IN
OBHAJILNA
DARILA

PRODAJA
ROČNIH
UR IN BUDILK

EKSPRES IZDELAVA POROČNIH PRSTANOV

PRODAJA JAPONSKIH IN
KITAJSIH BISEROV

VELIKA IZBIRA
BELEGA ZLATA

ZLATARSTVO
Milan Gajšek s.p.

V TRŽNO PRODAJNEM CENTRU V ŠENTJURJU
Drofenikova 16, tel.: 03/ 749 20 30

NOVO
v Šentjurju

**PIVOVARNA
IN PIVNICA**

MOSER

Dobrodošli v
ST. JURIJ'S PUB

Kenija? Kahuna matata

(2.nadaljevanje)

Pri zadnji vožnji, ko smo se vračali v tabor, je nenadoma sunkovito zavil s ceste. Vzrok njegovemu nevarnemu manevru je bila kakšne 3 m dolga in za dobro pest debela kača. Po svetleče modri in sluzasto rumeni barvi njene kože smo ugotovili, da se je pravkar olevila in to jo je naredilo še bolj grozljivo. Redko je videti kačo na safariju, lahko pa jih vidiš v mnogih živalskih vrtovih. Oskrbniki ti vedo povedati, da je večina kač v Afriki zelo strupenih, še posebej sta nevarni mamba in kobra. Slednja izpljune svoj strup tudi več metrov daleč in pri tem cilja oči napadenega. Nekaj je tudi nestrupenih kač, kot na primer piton, s katerim pa se menda ni dobro objemati.

Masaji in sedem žena

Masaji so bili zame največje doživetje črne celine. Z obiskom njihove vasi smo zavrteli časovni stroj naše civilizacije in vstopili v svet, ki nam je bil poznan le iz dokumentarnih TV oddaj. Masaji so v Keniji ohranili svoj tradicionalni način življenja v skupnostih, ki jo sestavlja več mož, njihove žene ter otroci. Z blatom, zemljo in travo zgrajene kolibe so v posesti žena, kajti njihovi možje se vsako noč selijo k eni izmed sedmih soprog. Ko smo postavno domačinko z ogromnimi luknjami v ušesih vprašali, kaj se zgodi, če želi mož kakšno noč ponoviti spanje pri isti ženi, je odkimala in se izvila z besedami, da je to »big problem«. Masaji so poleg pravice do mnogoženstva

ohranili tudi avtonomnost ozemlja, kjer živijo. Oblast ne posega v njihove navade in lastnino. Nekatere navade so seveda že opustili, tako na njihovem jedilniku ni več angleških in drugih nevednih prislekov, še vedno pa pijejo kri

domačih živali. Pokazali so nam posodo shranjeno v spalnici, ki je hkrati tudi kuhinja z ognjiščem, kjer mož in žena pred spanjem nagneta vrček krvave tekočine. Na zdravje! Masaji so nacionalna blagovna znamka Kenije, kjer si s turizmom služi kruh že vsak drugi Kenijec, tudi Masaji, ki so postali spretni trgovci in prekupevalci. Za obisk vasi so nam zaračunali 10 dolarjev po osebi, na blatno osrednje dvorišče pa postavili na stotine izdelkov, ki so jih povečini kupili v kakšnem mestu. Nikomur ni bilo jasno, kam dajo tako

zaslužni denar. Za ceste in vodovod gotovo ne, da o kakšni elektriki sploh ne govorimo. Vodo si delijo s kravami in z ovčami pa z divjimi zvermi, pred katerimi se varujejo z živo rdečimi oblačili in s palicami. Živali kenijske savane vsako leto pojedo kar nekaj Masajev, največ tedaj, ko so že trupla. To afriško ljudstvo namreč ne pokopava umrlih, ampak jih družinski člani odnesejo v divjino, kjer jih vključijo v prehranjevalno verigo nevegetarijskih prebivalcev te čarobno lepe pokrajine.

Jumbo (živio), Kenija

Mustafa, dvajsetletni beach boy, nas je že nestrpnost čakal z goro malih lesenih živali. »Halo, mama, halo, papa!« je vpil čez kamnito ograjo, ki loči njegovo ozemlje od zastraženega hotelskega raja. Tako zelo so nas svarili pred njimi, češ da so prava božja nadloga, da jih ne smemo najeti za mestne vodiče, da se jih ne znebiš, če si prijazen itd. Mi smo z njimi zelo lepo shajali. Povedali so nam, da imajo v Keniji letos volitve. Mi tudi. Da njihov 89-letni predsednik Daniel Arap Moi ne bo več kandidiral. Naš tudi ne. Da je sedaj v državi treba vse plačati, še šolo in zdravnika. Tudi v naši je treba. Ampak, njihova dežela je še vedno najlepša na svetu!

Ko smo po dveh tednih ponovno prestopili mejo na Šentljiu, nam je bilo jasno, da je res. Naša dežela je najlepša na svetu! Jumbo!

Tekst in foto: Anita Koleča

SPLOŠNO STEKLARSTVO

ALU in PVC stavbno pohištvo, zimski vrtovi

Franc MAJORANC s.p.,
C. Leona Dobrotniška 21, 3230 Šentjur
Tel.: 03/ 749 27 33, GSM 041/ 629 572

- ▶ PROIZVODNJA TERMOPAN STEKLA
- ▶ ZIMSKI VRTOVI - FASADE
- ▶ ALU - PVC STAVBNO POHIŠTVO
- ▶ VHODNA VRATA
- ▶ RAZNE ZASTEKLITVE
- ▶ DODATNE ZASTEKLITVE

**PREDELAVA
OBSTOJEČIH
OKENSKIH
KRIL!**

SALON ANNA MARIE

Tanja Janžek s.p.

U. Dušana Kvadra 43a,
(za sodiščem v Šentjurju)
3230 Šentjur, Slovenija
Tel.: 03/749 32 50
Gsm.: 031/ 201 202

**Vsak 5. obisk
v našem solariju
GRATIS!**

Možnost plačila s kreditnimi karticami
KARANTA, EUROCARD, BA, MAESTRO

Veselim se Vašega obiska!

*Pedikura
Solarij
Tattoo
Shujševalne
kure*

*Manikura
Depilacija
Masaže*

Delovni čas:
PON., SRE., PET.
8-13 IN 15-19
TOR., ČET.
8-14
SOB.
8-12

radio 93,7 87,6
Štajerski val

NAJBOLJ POSLUŠANA REGIONALNA RADIJSKA POSTAJA

(Mediana 1994-2001)
RADIO ŠTAJERSKI VAL d.o.o. Šmarje pri Jelšah, Aškerčev trg 21, 3240 Šmarje pri Jelšah

RENAULT

**- POPUSTI NA DOLOČENE
MODELE DO 350.000 sit
- NA RAZPOLAGO ŠE
NEKAJ TESTNIH VOZIL**

**IZKORISTITE VELIK POPUST
PRI MENJAVI STAREJŠIH VOZIL**

ŽGAJNER

ROGAŠKA SLATINA - na obvoznici
tel.: 03 818 22 52, gsm: 050 646 441, 041 817 056

• prodaja vozil • servis • avtoelektrika • rezervni deli • kleparstvo • ličarstvo • ročno pranje • montaža gum •
Kredit, Kredit na položnice, Leasing, Staro za novo, Staro za staro.

Modni kotiček Vanje Bertossi

Jesenska moda

Modne kolekcije jesen-zima 2002-03 že kažejo svoj novi obraz, čeprav v ponudbi ni ničesar, kar ne bi poznali že od prej, le sestavljene so tako, da ustvarjajo popolnoma novo celoto. Modni oblikovalci se vse bolj odločajo za naravne materiale kot so volna, tvid in žamet. Barvna paleta oblačil za letošnjo jesen in zimo je sestavljena iz temnih in svetlih nevtralnih tonov, katerim je dodana siva. Prevladuje rjava barva skupaj s črno. Rdeča, oranžna, sivo modra in zelena imajo vlogo poudarka. Pletenine bodo razveseljevale vse generacije.

Modni so grobo pleteni puloverji z visokimi puli ovrtniki, tanjšim pleteninam so dodane kitke. Poleg klasičnega angleškega karo vzorca se vse bolj uveljavlja žakardni vzorec v alpskem stilu. Modni so dolgi in široki šali, pletene kape, dolgi pleteni plašči, na katerih so krznene obrobe. Videz nedokončanega, slabo zašitega, robovi navzven (kot bi pulover oblekli narobe)

– to je moda, namenjena mladim. Večji pomen so pridobile obleke in krila. Dolžine so dokaj različne, od tistih do tal do zelo kratkih, ki kljub zimi krepko razkrivajo noge. Pa vendar nas ne bo zeblo, saj h kratkim krilom oblečemo debele enobarvne ali vzorčaste nogavice, lahko celo volnene pajkice. Poleg tega so tu še plašči – nekoliko daljši, če ne celo dolgi. Veliko je neklasičnega zapenjanja in zadrge ali pa prepanih plaščev brez gumbov. Najbolj priljubljeni so še vedno volneni ali v mehki

mešanici volne s kašmirjem. Današnja modo ustvarja ulica, naše okolje, mi sami. Modni oblikovalci nam narekujejo trende, od nas samih pa je odvisno, ali bomo izživeli sprejeli ali pa ne.

Trgovina
Vanja Bertossi
Leona Dobrotinška 5

Kotiček lepega vedenja

Tonček Bontonček in Franček Telebanček

Potem, ko se je Fraček srečno vrnil z dopusta in se pomiril z levim in desnim sosedom, pa ga križi in težave družabnega življenja nikakor ne pustijo pri miru. Povabljen je na pomembno zabavo. Tako, ki je še najmanj namenjena prav zabavi, pokazati pa se človek vseeno mora. A celo Franček se zaveda, da ima samo eno priložnost za dober prvi vtis. Tonček pa si seveda ne da dvakrat reči.

Z dobrim okusom ti jaz ne morem postreči. Tega človek ali ima ali pa nima. Na splošno je stvar sila komplicirana, zlato pravilo pa je; bolje veliko premalo, kot malo preveč. Kadar ne veš, kako se obleči, je pametno povprašati gostitelja. Drugače pa se znajdi. Kravato lahko vedno snameš in jo vtakneš v žep, če si edini, ki si si jo omisli. Ampak glej, da bo vzel ročno zavezan. Pa še nekaj; obvezno mora segati čez pas! Pri suknjiču in telovniku ne smeš nikoli zapeti vseh gumbov. Pri telovniku spusti zadnjega, pri enorednem suknjiču s tremi gumbi pa zapni srednjega. Pri dvorednem suknjiču moraš zapeti vse gumbce, le če sedeš, lahko spodnja dva odpneš. Moške torbice? Nič ni narobe z njimi, a niso prav pogoste. Morda je možatost z njimi malo vprašljiva, kaj pa vem. Tudi robčki v naprsnem žepu vse bolj izumirajo, a so lahko zelo elegantni. Ne smejo pa biti nikoli iz istega blaga kot kravata in nikoli zloženi v ravni črti z žepno odprtino. Pa pazi na žep! Stvari lahko nosiš v notranjih, a še tam le kaj manjšega, da te ne bodo imeli za železniškega prevodnika. Zelo nevljudno je spoznavati ljudi ali javno nastopati – z roko v žepu. Pa tudi sicer že na daleč deluješ malomarno. Nogavice so tudi že marsikoga spodnesle, zato si zapomni, da te vedno nadaljujejo barvo – ali čeljev ali hlač. Pa tudi s črnimi ne moreš zgrešiti. Bele pa za vekomaj spravi zraven trenerke. V nobenem primeru se ne sme videti gole kože na nogah, niti sede, kaj šele stoje.

Ne skrbi Tonček, mislim, da bom zmogel. Sicer pa gre z mano tudi Jaka. On ima pa manire v malem prstu. Samo, če ne bo svoje Ljubice s sabo vzel. Potem sta ves čas zlepljena skupaj in čisto pozabita name.

Vidiš, meni se zdi, da ima tale tvoj prijatelj res manire v malem prstu. Ampak samo tam. Razkazovanje intimnosti v javnosti je vse prej kot primerno. Držanje za roko ali bežen poljubček sta simpatična, strastno poljubljanje in objemanje pa je za okoliščine vsaj vsiljivo, če ne že čisto neprimerno. Sicer pa si sam rekel, da se ti je zdelo, kot bi vdrl v njuno spalnico, čeprav ste stali sredi ulice.

Kuharski kotiček

Še zadnje z naših vrtov

Pogled na vrtove je vse bolj žalosten – na njih najdemo vedno manj zelenjave. Nekaj pa je še vedno in to bomo izkoristili.

Pečena paprika

Vzamemo poljubno število paprik. Boljša je podolgovata, lepša pa rdeča paprika. Papriko operemo in očistimo in jo na štedilnikovi plošči ali v pečici opečemo. Pečemo jo toliko časa, da koža oz. lupina porjavi in se na njej pojavijo mehurčki. Pečeno papriko damo v skledo in jo pokrijemo z prtičem, da se lupina omehča in jo lažje olupimo. Olupljeno papriko posolimo, dodamo sesekljan česen, olje in kis. Paprika bo bolj okusna, če je nekaj časa v marinadi.

Jajčevci (melancani) v marinadi

Večji jajčevci olupimo in narežemo na pol cm debele rezine. Zavremo vodo in v slan krop pomočimo rezine jajčevca. Po desetih minutah jih položimo na prtič, da se osušijo. Rezine jajčevca opečemo na vročem olju po obeh straneh. Opečene polagamo v skledo in jih prelujemo z marinado iz olja, kisa, sesekljanega česna in origana. Po potrebi še dosolimo. Jajčevce pustimo v marinadi čez noč.

Jajčevci s smetano

Dva srednje velika jajčevca olupimo, narežemo na tanjše rezine in jih osolimo. Na maščobi prepražimo dve žlici sesekljane čebule in dodamo jajčevce. Te pred tem stisnemo, da iz njih stisnemo sok. Dodamo strok sesekljanega česna, posolimo, popoprmo in dušimo do mehkega. Dobro razžvrkljamo dve jajci, primešamo 1 dl kisle smetane in dodamo zmehčanim jajčevcem. Jed je gotova, ko jajca zakrknjejo. Nazadnje dodamo sesekljan peteršilj.

Pa še nekaj za gobarje (menda bodo gobe spet začele rasti):

Jajčevci z gobami

Vzamemo srednje velik jajčevci, ga olupimo in narežemo na kocke. Potrebujemo še na listke narezane gobe (približno 30 dag) in pol kg krompirja – tudi tega narežemo na lističe.

Na olju prepražimo 3 žlice čebule, dodamo gobe, dva stroka sesekljanega česna, solimo, popoprmo in dušimo, da izpari sok. Dodamo jajčevce, krompir in 1 dl kisle smetane ali juhe. Dušimo toliko časa, da se krompir in jajčevci

zmehčajo, dodamo še žlico masla, čisto na koncu pa še sesekljan peteršilj.

Široki rezanci z gobami

V slanem kropu skuhamo približno 30 dag širokih rezancev in skuhanne odcedimo. Na olju prepražimo nekaj na kocke narezane slanice in dve žlici sesekljane čebule. Ko to zarumeni, dodamo približno pol kg opranih, na lističe narezanih različnih gob (po želji, lahko tudi šampinjone). Gobe solimo, dodamo dva stroka sesekljanega česna, baziliko in popoprmo. Dušimo, da se sok posuši. Stepemo dve jajci, dodamo dve žlici kisle smetane in skuhanne rezance. Jed je gotova in pripravljena za postrežbo, ko jajca zakrknjejo.

Jajčevce z gobami in testenine z gobami lahko uporabimo kot samostojno jed ali pa kot prilogo k ostalim jedem.

Skutini cmoki

Prilagodimo testo iz 35 dag skute, 3 dag masla, dveh jajc in 18 dag pšeničnega zdroba. Vmešamo maslo, da naraste, dodamo jajca, skuto in nazadnje še pšenični zdrob. Testo pustimo vsaj pol ure, da se zdrob namoči. Iz testa oblikujemo cmoke. Dodamo jih v slan krop, kjer naj vrejo vsaj 15 – 20 minut. Na maslu prepražimo žlico drobtin in nanje polagamo kuhane cmoke. Cmoke ponudimo kot prilogo k mesnim jedem. Lahko pa jih posladkamo, potrosimo s cimetom in jih ponudimo s kompotom kot sladico za poobede ali za večerjo.

Na koncu bi dodala še nekaj k receptu iz zadnje številke Šentjurskih novic. Pri pisanju se mi je zgodila nesreča. Ko sem pripravljala prispevek, sem ga hotela v dobri veri smiselno dopolniti še s kakšnim drugim koristnim receptom. Tako sem našla recept za paradižnikov ketchup, ga preverila tudi v drugih različnih knjigah, ga prepisala, žal pa ga sama nisem preizkusila. Ko sem ga nekaj dni za tem tudi naredila, pa se mi je "ponesrečil". Vsem, ki se vam je zgodilo isto, se oproščam ter hkrati obljubljam, da bom poiskala pravi recept, ga preizkusila in vam ga v primeru uspeha tudi posredovala. To je še en dokaz, da se pri kuhanju ne smemo zanašati samo na prepisovanje, ampak moramo jedi tudi praktično preizkusiti.

C.H.

Pepca poroča

Spoštovani gospod urednik!

Ravno sem si malce konsolidirala moje razrahljane živce tam v penzijskih Moravcih, pa mi pridejo v roke prejšnje Šentjurske novice, v katerih me ta frklja Lucija totalno vrže s tečajev.

Najprej tarna, da na Planini ni več javne osebe, ki bi bila vredna njene pozornosti, nakar se tako napase po mojem terenu, da pokrije skoraj pol svojega čenčarenja v njeni rubriki. Na vse neumnosti, ki jih je natrosila o meni, moji županski simpatiji iz Dobjega in naših vrlih gasilcih, sploh ne mislim replicirati. Kaj ima proti našim gasilcem, tudi ne vem. Če je besna, ker ji je na gasilski veselici dal Uduč košarico, mora razumeti, da je že na pol poročen, pa tudi na dužnosti dežurnega je bil ta večer. Mi je pa popolnoma jasno, kakor piše Lucija, da bi Šentjurčani radi naše novo lepo orodno vozilo kar posvojili, kot so že marsikaj, kar je bilo namenjeno na Planino. Saj bi tudi garažo že imeli za vse svoje lepote, se jezijo, če klumpovci ne bi bili taka sponzorska zvezda, da ostala društva ne dobijo več niti miloščine od tradicionalnih sponzorjev. Pa tudi ljudi so s svojima dvema prireditvama tako razvadili, da na gasilsko in turistično veselico kljub lepemu vremenu ni bilo več obiska. Se že sliši, da bo Riko z novim letom, kljub visokemu činu, ki ga je dobil, podal nepreklicno ostavko na predsedniško mesto. Da se nam na Planini obeta splošna menjava funkcionarjev v javnem življenju, kaže tudi napovedan odstop predsednika prosvetnega društva Zarja iz Šentvida Ivana Reberničkega, ki naj bi vrgel puško v koruzo na prvem občnem zboru. Da KS Romanu sploh ne govorimo. Če mu kdo omeni volitve in kandidature, dobi takoj ošpice. Njega še najmanj razumem, zakaj se skriva, saj je pravi planinski Robin Hood: še nobenemu funkcionarju iz Planine do danes ni uspelo oskubiti šentjursko občinsko blagajno, kakor je njemu. Naj pa omenjeni ne mislijo, da se bo z njimi na Planini vse končalo, saj mladi nadobudni paninski drmatorki, kot so Grega, Marko, Iztok, pa še kdo komaj čakajo, da bodo prišli za štango. Denarja za pokranje starih grehov sicer pravijo, da nimajo imajo pa ideje in energijo. Za Gregorja Kovačevega se sploh ne ve, ali na Planini organizira svoj LDS, ali SZDL oziroma nekakšen DEMOS, saj rekrutira v svojo listo mlade vseh svetovnih nazorov.

Zelo zanimivo pa je bilo na avtobusu, ki je peljal na kmečki punt v Ljubljano. Malih kmetov, ki so na Planini v večini, sicer z njimi ni bilo, niso pa manjkali taveliki, ki so obenem tudi funkcionarji zadruge in kmečke stranke. Skupina na zadnjem sedežu je baje do kraja skritizirala šefico okolja in prostora na občini, češ da je do kraja nesposobna in nedelavna, ker v treh letih ni uspela speljati procedure prostorskega plana, za več kot eno tretjino predlaganih projektov. Najbolj jih je bolelo, ker za gradnjo na svoji kmetiji ni dobila zelene luči niti njihova bivša predsednica gospa Osetova. Če je bilo vse dogovorjeno, da bodo na naslednji seji sprožili vprašanje zaupnice za okoljsko Marijo, se je pa nekdo vprašal, kakšno odgovornost pa potem šele nosi župan Jurij. Je bil takoj dosežen konsenz, da je zadeva prevroča za predvidljivo obdobje ter jo bodo raje odložili za mirnejše čase. Ko bodo že v opoziciji. Raje so se vrnili k debati, kakšno krivico jim dela vlada, ko jim še do danes ni plačala vse škode po pomladanski pozebi ter poletni suši in toči, ker bodo v jeseni zaradi obilne letine pridelke težko prodali po pravični ceni. Jaz si seveda z mojim statusom kočarice seveda nisem izborila sedeža na puntarskem avtobusu za Ljubljano, sem pa v večernih poročilih pozorno poslušala, kaj so se dogovorili, pa iskreno priznam, da sem do danes brez škode že vse pozabila.

Vas lepo pozdravlja Pepca Planinci!

Šepetanja ob šanku

Clochemerle ob Voglajni, je bil, je, ali bo?

Točajka: Dobro jutro gospoda. Lepo, da na tako lep sončen dan prideta naokoli. Kaj bo dobrega, gospoda?

Tinček: Veš kaj točajka, z gospodom pa kar nehaj. Tako kot stvari tečejo, je tudi meni žal za časi, ko smo morali biti vsi tovariši. Dva deci kot ponavadi! In Tončku tudi!

Točajka: Prosim, prosim, brez zamere. Saj nisem hotela nič hudega. Takoj vaju postrežem.

Tonček: A tako? Ti bi rad bil tovariš, pa tako ti je šlo v nos, ko gospodov ni bilo. Jaz nikoli nisem imel težav s tem. Vedno sem bil rad gospod in upam, da vedno tudi bom, če se ne bomo delili na tlačene in tlačitelje. Tlačen nočem biti, za tlačitelja pa nimam moralno političnih sposobnosti.

Tinček: Tonček, ne sprenevedaj se. Vedno smo te klicali tovariš.

Tonček: Bo držalo. Večina ljudi, med njimi tudi ti, me je naslavljala s tovarišem, še posebej oni, ki so se radi klanjali in mi lezli v »rite«, ko je moja beseda kaj veljala. Če ti je prav ali ne, jaz sem se v prejšnjih časih počutil gospoda in s »preobratom« in naslavljanjem nisem imel nobenih težav, tako kot večina gospodov učiteljev, ki so učence kaznovali, ko so jih klicali gospod, zdaj pa, če jih kdo pokliče tovariš. Jaz nikomur nikoli nisem oporekal ali prepovedal, da me kliče gospod. Drugi so tako hoteli. Žal si bil tudi ti med njimi. Tega ti nisem zameril, čeprav sem vedel, da ti je beseda tovariš težko šla iz ust.

Tinček: Pustiva to. Ljudje smo včasih res gnetljivi. Še sam se čudim, kako se nekateri sprenevedajo. Če ne bi videl in slišal na lastna ušesa, ne bi verjel.

Tonček: Povej! Le povej, kaj te žuli? Sem takoj vedel, da te je nekaj razburilo.

Točajka: Izvolita, »gospoda tovariša«. Čisto sveže pripeljano iz Brd, toda slovensko. Naj bo na račun hiše.

Tonček: Prisedi, da slišiva, kaj tokrat žuli našega Tinčka.

Točajka: Bi, a le če se bosta menila kaj konkretnega. Tako kot sta govorila zadnjič, tako v oblakih, nič konkretnega, nič Šentjurskega, me ne zanima.

Tinček: O davkih, šušmarjenju, korupciji, bogatenju na tuj račun, raznih servisirih, te ne zanima? Ti hočeš kaj konkretnega?

Točajka: Seveda! To je za nas Šentjurčane. Nas zanima ali je župan že obral grozdje, ali županski kandidati imajo ljubice?

Tonček: Točajka, ne govori! Pusti Tinčka, da pove, kaj ga žuli! Ne zdržim več.

Tinček: Se spomnita, da je lani ob dnevu državnosti na proslavah ob raznih priložnostih naš župan govoril, da se je spoštovanemu doktorju Grdini zapisalo v Šentjurski monografiji ob epohalnih dogodkih državne osamosvojitve Slovenije o našem poslancu, kako je glasoval v parlamentu. Govoril je, da je bil eden izmed treh poslancev, ki so glasovali proti osamosvojitvi.

Tonček: Spomnim se tudi, da je to povzročilo hrup, prizadetost in govoričenje po Šentjurju. Vsi smo zato nestrpnost čakali monografijo.

Tinček: No, in ko je po neskončnih odlaganjih le izšla, o dejstvih, ki jih je tako prepričljivo govoril naš župan, nič. Nič pretresljivega o tem, kako je naš poslanec glasoval usodi Slovenije.

Tonček: Ja, to je pa res čudno. Moram pogledati v monografijo, da vidim kako pišejo imenitni zgodovinarji o novejši zgodovini Šentjurja, ki sem jo sam doživljal. Sem slišal, da je notri kar nekaj presenetljivih ugotovitev, o županovih trditvah pa ničesar.

Tinček: Drži. Kot pribito, drži. Ne vem, si je naš župan tisto preprosto izmislil ali je mogoče prišlo do tiskarske napake, ali pa si je spoštovani doktor premislil in tekst o novejši zgodovini Šentjurja prikrojil trenutnim razmeram in potrebam.

Točajka: To bo, to. Za povrh bo spoštovani doktor za monografijo dobil občinsko priznanje?

Tonček: A res? To bo prvič v Šentjurju, da nekdo dobi občinsko priznanje za isto delo dvakrat. Ta naša oblast res ceni kulturne može; ne ponavlja napak kot oblast v preteklosti, ko je našo odlično sopranistko Ano Puser – Jerič poslala v svet, namesto da bi zgradili opero v Šentjurju.

Točajka: Vesta, to je pa tako: gospod doktor je dobil prvo občinsko priznanje zato, da je napisal o bivšemu poslancu tako kot je našemu županu takrat odgovarjalo, drugo priznanje pa zato, da je to črtal iz teksta monografije.

Tonček: Zdaj nisem več prepričan, da bo koza ostala cela in se bo volk do sitega najedel.

Tinček: To bomo pa še videli.

Točajka: Nič posebnega ne bo, nič takega se ne bo zgodilo kar bi Clochemerle ob Voglajni povzdignilo v Šentjur. Papir vse prenese, če ga podpišejo učeni ljudje.

Vaša točajka

Literarni kotiček

Ženske

Včeraj opoldne me je obiskala sestra. Čeprav sva se dan prej pogovarjali po telefonu in sem jo pričakovala, me je zvonec presenetil. Ker sem imela okna zagrnjena z novimi indigo modrimi zavesami, se mi ni niti sanjalo, da je že dan. Pravzaprav se mi je sanjalo, da je dan, in sicer hladen in vetroven dan ob morju, kjer sem se v sanjah prebudila v veliki stekleni hiši, katere vrata se niso dala odpreti, tako da sem zlezla ven skozi veliko in nizko okno. Odprl se mi je prečudovit razgled na morje in ne da bi se pretirano spraševala, kje sem, sem se podala po ozki poti obdani na levi s cipresami in na desni z mehko zaobljenim velikanskim kamenjem. Sama sem bila. In počutila sem se brezsiljno...

Torej je kar precej časa zvonila in nazadnje sem morala zaklicati za njo, ko je že sedela v avto. V mislih se je najbrž že napotila planu B naproti; ne bi bilo prvič, da bi dogovor z mano splaval po vodi. Pa tudi take vrste človek je, nikoli je nisem razumela – teh njenih skrbno načrtovanih dogodkov, ki so skupaj zlepljeni tvorili to njeno življenje. In še kar lepo in še kar zanimivo življenje. Sama ga ne bi spravila skupaj, pa če bi po čudežu skovala in izpeljala prav vsak posamezen načrt. Gotovo bi se končalo nekako drugače, pravzaprav isto, podobno, v tem mojem istem in podobnem slogu. »Dobro jutro, je bila noč spet dolga?« »Še kar.« »Prinesla sem nama pomaranče, za sok, in pa kavico. Imaš mleko?«

Odgovarjala sem kratko, Nataša pa je blebetala. Bila je nasmejana – skoraj nikoli ni bila kar tako nasmejana. Pripravila je sok, skuhala je kavo, tako da sem prišla iz kopalnice na balkon, kot bi prišla na sončno teraso ob morju, na počitnicah, vse je bilo pripravljeno, še rogljički in škatlica mojih najljubših cigaret. Obe sva se že leta za krajša obdobja odrekli tej razvadi, kadili potem ob posebnih priložnostih in nazadnje spet kupovali škatlice redno poleg mleka, kruha in podobnih stvari. Vsaj nekaj, o čemer se ni bilo treba pogovarjati, ker sva se nekako strinjali, da se to dogaja izven najine kontrole.

»Ljubica moja, obiskala me je mama.« Nataša je ta stavek naglasila na popolnoma čuden način. Kar počakala sem, da nadaljuje. »Vprašala je zate. Niso je zanimale običajne stvari, samo kako si. In pogreša te.« »Lahko prosim skrajšaš tole in poveš, kam pelje?« »Prisežem, zdi se mi, da res nikamor ne pelje. Zdi se mi, da te resnično pogreša. Spremenila se je, veš. Ne prav dosti, pač pa ravno toliko, da na vse skupaj gleda malo drugače.« Nisva se več pogovarjali o mami. Tudi sama sem jo pogrešala, tako da sem se odločila, da jo kasneje pokličem. Mogoče celo obiščem. In vedela sem, da je Nataša pri meni v soboto dopoldne iz čisto drugih

razlogov. Ni me pretirano zanimalo, kaj tako zelo norega je spet doživela, bilo pa jo je lažje poslušati kot katero koli drugo žensko, če izvzamem Majo, mojo sestro po duši.

»Kar precej se je zgodilo, veš,« je začela in se ob tem spogledala prav z vsakim mimo balkona hodečim moškim. Kar me niti slučajno ni motilo, ker se sama včasih težko pogovarjam iz oči v oči. Z Natašo ponavadi sediva vzporedno, z nogama na ograji, med nama je obložena miza, ona zre na pločnik, jaz pa na sosednjo stolpnico ali v nebo. Na cesto pogledam samo, kadar me pritegne ženski, včasih pa tudi moški glas. Lep glas me očara dosti bolj kot lepo telo. Lep glas naredi vsake ustnice privlačne in vsak obraz očarljiv.

»Spoznala sem strašno dobrega tipa.«

»Kaj pa Mario, si nanj že pozabila?«

»Pusti zdaj to. Andrej je res zanimiv moški in rada bi ga podrobneje spoznala. Temu se zares ni vredno upirati, gre za klic duše. Lahko tudi, da bo zgolj en zmenek in potem prijateljstvo. Srečala sva se na Anini predstavi, njen mentor je. Nič takega.«

»Vredu. Ne zameri, toda Mario je tako dober zate. Če ne bi bil moški, bi se jaz gotovo zaljubila vanj.«

»Ne kvasi (smeh)! Gotovo bi se zaljubila v nekoga drugega – Andrejevega prijatelja namreč. Stoprocentna sem, da ti bo všeč.«

Vedela sem, da mi Nataša ni slučajno prinesla vseh teh dobrot in cigaret, da pa se je spet še v mojem imenu dogovorila za zmenek, me je totalno sesulo. Iz njenega prijema se je bilo zelo težko izmakniti, pravzaprav bi en dolgočasni zmenek zahteval dosti manj energije. Tolikokrat sem ji že zagrozila, da se ne mislim več prepirat z njo glede njenih načrtov zame, da me je od vsega včasih bolela glava. Še en zmenek bo torej...

Ko sem se nadihala in pomirila, me je Nataša vsa srečna objela in mi na hladilnik prilepila listek z datumom, uro in imenom restavracije. Romansa je ena izmed dražjih, vendar je hrana tam zares odlična. Potrebna je rezervacija, pri vsem skupaj pa je dobro tudi to, da bo to dvojni zmenek z Natašo in Andrejem, kdorkoli že pač to je, in pa, da bo to večerja – jaz namreč najraje obilno in dobro jem zvečer, ob kozarcu ali dveh kakšnega dobrega vina. Še vedno lahko pobegnem, še vedno lahko na glas oznamim svojo spolno usmerjenost, če bi me zadeva kakorkoli dolgočasila. »Ljubica moja, Sašo je stoprocentno čudovita družba zate in – pomisli – prav vseeno mu je, da si lezbijka. Rad bi te spoznal, ker mu je všeč ena tvoja pesem iz gimnazije, ki se vlačijo po moji denarnici. Ne zameri mi, dragica.« »Kaj? Sovražim, če ljudem razlagam moje osebne stvari! In to popolnim tujcem!«

(se nadaljuje)

ek

Študentska kronika

27.9. /petek/ 20^h, Prostor:
PREDAVANJE Igorja
Jurišiča: Kuba, redeči raj.
28.9. /sobota/ 17^h, Pivnica
Moser: **TURNIR V TAROKU**

@pp75.3230Šentjur
info@skms.net - www.skms.net
@031.404.146

OKTOBER

4.10. /petek/ 21^h, Prostor:
**OSNOVNA SOCIALNA
VARNOST.** Predavanje
(vzajemni skladi, zavarovanje).

5.10. /sobota/ 9^h: **OBISK
OBČINE DOBJE.** Zbor: 8^h za
KD Šentjur, ali 8^h v Dobju.

5.10. /sobota/ 14^h, OŠ F.
Malgaja: **ZAČETEK SEZONE
REKREACIJE**

11.10. /petek/ 21^h, Prostor:
**DIJAŠKI SPOZNAVNI
VEČER.** Glasba: DJ X in DJ Y

12.10. /sobota/ 20^h, Prostor:
SLOVENIJA vs. FRANCIJA.
Ogled tekme preko projektorja.

6 FEST 6 FEST 6 FEST 6
14.10.-4.11., knjižnica
Šentjur: **PREGLEDNA
RAZSTAVA.**

Na ogled bo obsežen
slikovni in tekstovni material
ter ostali »artefakti« iz obdobja
delovanja v preteklem letu.

16.10. /sreda/ izide 12.
številka klubskega občasnika
MOČ INTELIGENCE.

Izdelek v popolni domeni
članov kluba, ki je razdeljen na
informativni, kulturni, zabavni
in aktualnodružbeni del.
Tokrat bo poudarek na
delovanju mladinskih
organizacij na Šentjurskem.

18.10. /petek/ 18^h, OŠ F.
Malgaja: **OKROGLA MIZA.**
»Kaj mladi hočete od
Šentjurja?« Vodita: Katja
Senica in Luka Hvalc. Gostje:
predstavniki šentjurskih
mladinskih organizacij in
šentjurska mladina.

Udeleženci bodo v aktivni
dvosmerni komunikaciji
pozvani razmišljanju o
možnostih, predlogih in
kritikah za mladinsko
udeleževanje na Šentjurskem.

19.10. /sobota/ 20^h,
Prevorje - astronomski
observatorij: **KUKANJE V
ZVEZDE.**

Astronom Roman Ocvirk
bo udeležence popeljal v
galaktično sosesčino in jih
seznanil z astronomsko
tehnologijo.

25.10. /petek/ 20^h, KD
Gorica pri Slivnici,
KONCERT. Igrajo: Traffic
religion, Žurdov, Hladno pivo

in The Authentics. Organiziran
avtobusni prevoz.

Največja prireditve v sklopu
6 FESTA, kjer bodo zastopani
različni glasbeni žanri.

31.10. /četrtek/ 20h,
Prostor: **OTVORITEV
PRENOVLJENEGA
»PROSTORA«.**

Po delih, ki so trajala po
fazah od julija skozi avgust in
september, bodo šentjursko
mladinsko prizorišče predano
namenu v polepšani verziji.

31.10. /četrtek/ 20:30,
Prostor: **GLEDALIŠKA
PREDSTAVA. »K.A.F.K.A.«,**
klavstrofobična inproporodija
v izvedbi Burekteatra iz
Velenja

31.10. /četrtek/ 22h,
Prostor: **POLET NA KLEK.**
Čarobna zabava.

Iščemo malonogometaše

Razpisana je liga Zveze
študentskih klubov - ŠKIS.
Sodeloval bo tudi ŠKMS.
Pogoji: status študenta in
bivališče v UE Šentjur. Želiš
igrati?

Iščemo sodelavce

Če želite soustvarjati naš
program, se nam pridružite.

Obogateno spletišče

Naše spletno domovanje
www.skms.net vabi.
Obnovljeni so pretekli
dogodki, zelo živahen je forum,
na voljo pa kup uporabnih
informacij.

Mešani pevski zbor Eho
vabi vse pevce mlajše od 30
let, na avdicijo v soboto,
28.9.2002 v prostorih
Kulturnega doma Šentjur, ob
10:00 uri.

MS servis
Ulica Dušana Kvedra 26
pon-pet 11-15; tel: 749 11 50

6 FEST VOGLAJADOGAJA

25. oktober, Gorica pri Slivnici

text: ludvig

26.9.2002

Jebiga, brez dobrega rocka še nikoli ni bilo dobre veselice! V sklopu 6FESTA "Voglajadogaja" bo 25. oktobra v kulturnem domu Gorica pri Slivnici urnebesna hit fešakjer se bodo srečale punk, rock, reggie in heavy metal glasbene scene. «VOGLAJADOGAJA». V živo se nam bodo predstavili: Traffic Religion (Slo), ŽURDOV (Slo), HLADNO PIVO (Hrvaška) in The Authentics (Italija). Ta napovedani koncert je DEFINITIVNO vreden daljšega obiska.

HLADNO PIVO (HRV)

Legendarni hrvaški punk-rockerji so svojo kariero začeli pred 10. leti v zagrebškem predmestju in spadajo med najbolj himnične predstavnike punk 'n' rolla. Njihova prva plošča Džinovski še danes velja za eno najboljših punk stvaritev na območju bivše juge. Naslednje stvaritve: G.A.D., Desetka in Pobjeda govorijo o življenju na obrobju razčlovečenih naselij, in mnogi njihovo glasbo primerjajo z znanimi Deat Kennedys. Hladno pivo so tako rekoč odrasli punk.

Kaj najraje posluša
DUBRAVKA TURK
županska kandidatka
1. Andea Boticelli
2. Lenny Kravitz
3. Parni valjak

3
X
3

Kaj najraje posluša
KRISTINA ZELIČ
naj maturantka
1. Siddharta
2. Dance nations
3. Cosmic gate

Kaj najraje posluša
URBAN NOVAK
atlet
1. Iztok Mlakar
2. Vlado Kreslin
3. Zoran Predin

6 FEST
VOGLAJADOGAJA
25. OKTOBER 2002 OB 20. uri
GORICA PRI SLIVNICI

HLADNO PIVO (CRO) **ŽURDOV (SLO)**

The AUTENTICS (ITA) **Traffic Religion (SLO)**

ORGANIZATOR

MDG
Mladinski društvo
GORICA

KK Alpos Kemoplast: stati in obstati

S sobotno tekmo v Hruševcu proti Kraškemu Zidarju Alpos Kemoplast začena tretjo sezono med slovensko košarkarsko elito. V ligi desetih se bodo prvenstveno borili za obstanek, tihi cilj pa je uvrstitev med pet najboljših in s tem boj za naslov prvaka. Ekipa je kljub drugačnim napovedim ostala ista lanski, v prijateljskih tekmah pa ni preveč blestela. Spremembe se obetajo tudi v upravi kluba, kjer naj bi v kratkem prišlo do spremembe na samem vrhu.

Lahko rečemo, da letošnje moštvo sestavljajo preizkušeni borci iz najsvetlejših zadnjih treh let, sicer 33-letne šentjurske košarkarske zgodovine. Novakovič, Kahvedžič, Petrovič, Kočar in še kdo, so pod vodstvom Igorja Pučka zaznamovali zadnjih nekaj sezon, vključno z odmevno uvrstitvijo v prvo ligo. Pred vsako sezono jih imajo košarkarski »strokovnjaki« za outsiderje, toda vsakič znova presenetijo. In utišajo kibice, ki streljajo tudi iz šentjurskih tribun. Lahko legendarna generacija, verjetno v svojem zadnjem dejanju, spet preseneti. Lahko obstoji ali celo vstane? Doseže svoj zenit?

Od dolgoletnih košarkarjev letos ne bomo videli le Vinka Rovšnika, za katerega so v klubu menili, da ne dosega več nivoja šentjurske igre. Zdaj že bivši kapetan zaenkrat še nima kluba, njegov kapetanski trak pa si bo nadel lani najkoristnejši šentjurski košarkar Ilija Petrovič. Slednji bo skupaj z Andrejem Mačkom zasedal mesto organizatorja igre, na njuni poziciji igre pa bo imel Pučko na voljo le še mladega Aleša Bevca.

V primeru kakšne poškodbe - Petrovič je imel lani veliko tovrstnih problemov - bi znale na zelo občutljivem igralnem mestu nastati resne težave.

Druga, pravzaprav večna rak rana, so visoki igralci. Najvišja v šentjurski postavi sta s 198 cm Peter Jovanovič in Bojan Novak. Torej v moštvu ni niti enega dvometraša, kar je zagotovo fenomen, ne samo za prvo, temveč tudi za drugo in še kakšno ligo. Lanski center Spahić je izgubljen, v klubu pa puščajo odprto možnost, da bi se z visokim igralcem okrepili med sezono, če bi bilo to res potrebno. Seveda pa so centri najdražja košarkarska »kasta«, »na silo« okrepitve med sezono pa se navadno ne izkažejo kot zadetek v polno.

V pripravljalnih tekmah Šentjurčani niso bili pretirano uspešni, kar pa trenerja Pučka ne skrbi preveč. »Pripravljeni smo se začeli sredi avgusta kot zadnji v ligi. Na prijateljskih tekmah rezultat ni bil v prvem planu. Minuli vikend na turnirju v Zrečah pa smo se že pomerili z Roglo in našim prvim tekmečem v prvenstvu, Kraškim Zidarjem, tako da je logično, da smo skrivali nekatere taktične razlike. Ekipa je glede na

časovne zmožnosti solidno pripravljena, njena prednost pa je zagotovo medsebojno poznavanje in klapa. Spet smo tanki pod obročema, toda drugega kot boriti se nam ne ostane,« pravi trener Igor Pučko. V Zrečah so njegovi varovanci osvojili četrto mesto, zadnji test pred začetkom prvenstva pa jih čaka jutri, ko ob 19. uri v Hruševcu prihaja hrvaški prvoligaš Hermes analitica.

Boljše vzdušje med igralci je čutiti tudi zato, ker je uprava kluba uspela izplačati del zaostalih obveznosti, čisto vse pa vendarle še ne. Kljub vsemu pa so se razmere obrnile na boljše. Upravni odbor se počasi na novo formira, v kratkem pa naj bi tudi formalno predstavili njegovo sestavo z vodstvom na čelu. Skorajda zagotovo pa je, da po desetih letih predsedniški stolček zapušča Peter Lapornik.

Domače tekme se bodo igrale načeloma ob sobotah ob 19. uri zvečer, cene vstopnic pa ostajajo enake lanskim: odrasli 700 in otroci 300 tolarjev. V klubu obljublajo, da bodo tudi letos poskušali poskrbeti za kakšno nagradno igro za gledalce.

L. H.

V prvih treh tekmah - 1 točka

Šentjurski nogometaši so v nasprotju z optimističnimi napovedmi tekmovalje v celjski medobčinski ligi začeli silno slabo. V prvih treh tekmah niso uspeli doseči niti točke. Še več, tekmovalna komisija jim je zaradi nepravilne registracije odbila točko, tako da so se po treh krogih ob nadaljnjih dveh porazih znašli v »depresiji« pri - 1. Minuli vikend so doma remizirali z Oplotnico.

Na vročem derbiju v Zrečah so sicer na igrišču igrali neodločeno, toda občinska nogometna zveza je ugotovila, da sta za Šentjur nastopila dva igralca, ki jima je potekla registracija. Priborjena točka in nekaj tisoč tolarjev so tako splavali po Pešnici. Na prvi domači tekmi z Vojnikom so pred kakšnimi 50 gledalci Šentjurčani z golom Zvonarja sicer povedli, toda kaj ko so gostje v drugem delu zabili dva in se veselili presenetljive zmage. Nič bolj uspešno se ni končalo gostovanje v Laškem, kjer so pivovarji naše ugnali s 3 : 1. Prvi vsaj delno svetel trenutek letos je šentjurski nogomet doživel minuli vikend. V Športnem parku je gostovala Oplotnica, ekipi pa sta se razšli brez golov. Šentjurčani so tako po štirih tekmah z 0 točkami zadnji, osmi.

L. H.

Želijo si balinišče

Člani enega najmlajših športnih društev na Šentjurskem so se konec avgusta zbrali na občnem zboru. Pregledali so dosedanje aktivnosti in skovali smele načrte. V roku leta dni naj bi v Športnem parku stalo dvostezno balinišče.

Društvo, ki je na predlog šentjurskih študentov ustanovljeno lanskega junija, ima zaenkrat okrog 40 članov. V preteklem letu delovanja so se povezali z društvoma upokojencev in invalidov, katerih člani so se pridružili v lepem številu in podprli idejo. Glavni projekt je bila izdelava načrta za dvostezno balinišče, ki so ga skupaj s predračunom predstavili na Občini in dobili načelno podporo, podžupan Čokl pa je v medijih omenil, da bi lahko balinišče zgradili že letos.

Balinišče naj bi bilo zgrajeno v neizkoriščenem prostoru med teniškim igriščem in bazenom. Na občnem zboru je bilo slišati, da je realno pričakovati realizacijo projekta v roku leta dni. Člani bodo poskušali pridobiti sponzorje, večji del stroškov pa naj bi pokrila Občina. V društvu bodo šli tudi v projekt nakupa balinarskih rekvizitov, povezali pa se bodo s sorodnim društvom iz Štor, kjer bodo vadili, dokler ne bo balinišča v Šentjurju. Za predsednika sedem članskega upravnega odbora so izvolili Sandija Potočnika.

L. H.

Turnir v namiznem tenisu

Orač in Galuf šentjurska prvaka

Šentjurski študentski klub je prvo septembrsko soboto v športnem parku organiziral odprto prvenstvo Šentjurja v namiznem tenisu, ki se ga je udeležilo 18 igralcev.

Tekmovalje je potekalo v dvojicah. "Pingpongaši" so se razdelili v tri skupine, kjer so igrali vsak z vsakim. Zmagovalci so se uvrstili v finale, kjer so zopet odigrali po turnirskem sistemu. Po dobrih treh urah napetih bojev, sta zmago z

odlično igro slavila Šentjurčana Simon Galuf in Boris Orač in tako postala neuradna šentjurska prvaka. V odločilnem srečanju sta z 2 : 1 v nizih ugnala Aleša in Matjaža Slemenška s Pešnice. Tretja sta bila Matevž Koleča in Jure Bračun. Tekmovalje je potekalo brez prijavnine, vsi tekmovalci so prejeli ŠKMŠ majice, najboljši pa tudi praktične nagrade. V študentskem klubu razmišljajo o organizaciji zimskega turnirja, saj je sodeč po tokratnem odzivu "pingpong" zelo priljubljen med šentjurskimi rekreativci.

L. H.

V spomin

Borut Jamernik

24. 10. 1954 - 9. 9. 2002

Rodil se je v Celju, osnovno šolo pa je obiskoval v domačem Šentjurju. Šolanje je nadaljeval v Mariboru, kjer je najprej končal elektrotehniko, nato pa na višji stopnji študiral za elektro inženirja. Veljal je za brihtnega fanta, tako da s šolanjem ni imel težav. Težko pa je prenašal krivico in če se mu je kaj zamerilo, se je iz take situacije, ne da bi protestiral, enostavno umaknil. To je bil razlog, da je pred diplomo tudi prekinil s študijem. Vendar pa je ostal v svojem poklicu in se zaposlil v Elektrosignalu v Celju, kjer je ostal do konca svojega življenja in dela. Pridobil si je naziv elektro projektant, s čimer je bil poklicno zanimiv tudi vsem drugim, ki so se ukvarjali z elektro stroko. Mnogim je za simbolično ceno tudi pomagal pri meritvah ali pri izdelavi elaboratov. Na njegovi zadnji poti so ga tako pospremili številni prijatelji iz stroke in športa.

Boruta sem osebno bolje spoznal, ko mi ga je g. Kladnik predlagal za člana upravnega odbora novoustanovljenega kluba ŽKK Šentjur, saj je že prej uspešno deloval v moški košarki. Potlej sva postala sodelavca in sem ga kot marljivega in

zanesljivega predlagal za tajnika športne zveze, za kar je bil soglasno izvoljen.

Moram reči, da sva bila od takrat naprej tesna sodelavca in prijatelja. V tem času je mnogim pomagal pri organizaciji športnih tekmovanj, ves čas pa vestno opravljal svoje naloge, ne da bi tarnal kot mnogi, da ne more, nima časa... Zato ni slučaj, da so ga resni bolezenski znaki zadeli

prav na športnem igrišču - prejšnjo soboto je namreč še urejal semafor na nogometni tekmi, v ponedeljek pa ga že ni bilo več med nami. Žal, tudi takšno je lahko življenje - da se namreč vse lahko prav hitro konča.

Borut je letos za svoje neumorno 30-letno delo v športu prejel plaketo Športne zveze Šentjur. K sreči še pravi čas. Žal pa mu ni bilo dano, da bi še ustvarjal, tako na delovnem mestu kot v športu, saj je preminil na višku svojih življenjskih moči. Zato se mu na tem mestu zahvaljujem za vse dobro, kar je s svojim trudom ustvaril, v materialni in nematerialni sferi. Njegov odkrit značaj brez hinavskega sprenevedanja pa nam je lahko vsem svetlo vodilo v našem nadaljnjem vsakdanjem življenju.

Ženska košarka

Druge v Ljubljani

Kadetska ekipa ŽKK Šentjur ŠD Šmarje, ki se pripravlja na začetek prvenstva v vzhodni skupini 2. SKL, se je udeležila mednarodnega turnirja v Ljubljani, kjer se je pomerila s slovenskimi in hrvaškimi prvoligaši. Osvojile so odlično drugo mesto.

V predtekmovanju so najprej premagale košarkarice Slovana, ki nastopajo v prvi kadetski ligi. Vseskozi so vodile, le v tretji četrtini jim je zaradi poškodb šlo nekoliko slabše, vendarle pa so se zbrale dovolj moči za končno zmago 55:50. Najboljšo igro so pokazale v drugi tekmi predtekmovanja proti hrvaški ekipi iz Pule, ko so igrale hitro in domiselno in jim hrvaške igralke, kljub temu da so imele v svojih vrstah dve kadetski reprezentantki, niso mogle slediti. Zmagale so s 53:33 in se uvrstile v finale.

Tam so se pomerile z ŽKD Ilirijo, niso pa uspeli ponoviti igre iz prvih dveh tekem. Že na začetku so zaostale z 0:13, slabega štarta pa niso mogle več popraviti. Še posebej so popustile v drugem polčasu, tako da so na koncu izgubile s 66:33. »Naše igralko so šle v tekmo s strahom. Kot kaže, so še vedno imele pred očmi poraz na lanskem finalu pionirskega prvenstva. V celi tekmi smo

Na vseh treh tekmah se je še posebej izkazala reprezentantka Lili Leljak (30 točk), ki je igrala odlično tako v obrambi, kot v napadu. Z dobro igro v napadu pa se ji je pridružila Maša Šket (27 točk). Točke so še dosegle: Mateja Baloh in Tjaša Vraničar 26, Tjaša Kampuš 10, Tjaša Mlakar 7, Karmen Voga 7, Tjaša Bosio in Katja Strašek 4, Brigita Gračner 2.

naredili le sedem osebnih napak, kar je absolutno premalo,« je o finalni tekmi menil trener Jani Čede.

Navkljub finalnemu porazu pa je kombinirana ekipa Šentjurja in Šmarja pokazala odlično pripravljenost in napovedala boj za vrh drugoligaške konkurence.

L. H.

OPTIKA Glesčič

OČESNA AMBULANTA tel.: 03 492 34 10

Gosposka 23, 3000 CELJE - Ul. Leona Dobrotinška 6b, 3230 ŠENTJUR

**Največja in najkvalitetnejša izbira okvirjev
z ENO do DESET LETNO GARANCIJO!**

GUCCI
ANNE KLEIN
VERSACE

VALENTINO
GIANFRANCO
FERRE
LUNETTES

Christian Dior

VOGUE

Ray-Ban

Pizzerija - Špagetarija
Macarena
Šentjur

Macarena d.o.o., Tovarniška 22, Zreče

Drofenikova 3, Šentjur

V prostorih LIPE
(nasproti KEMOPLASTA)

Delovni čas:

PON-ČET 9.00 - 22.00
PET-SOB 9.00 - 24.00
NED in PRAZ. 12.00 - 22.00

HALO PIZZA
tel.: 03/749 12 10

PON-ČET
10.00 - 22.00
PET-SOB
10.00 - 23.00
NED in PRAZ.
12.00 - 22.00

**10 PIZZ
1 ZASTONJ!**

VULKANIZERSTVO

C&C d.o.o.

Tel.: 03/ 574 38 02

Na bencinskem servisu
OMV ISTRABENZ
- ŠENTJUR.

- prodaja, montaža
in centriranje vseh
vrst pnevmatik
- hitra popravila
pnevmatik
- menjava olja
in filtrov

TRGOVINA

pri Wiharju

SELIČ

LEON

Trgovina Selič s.p., Ul. Kozjanskega odreda 55, 3230 Šentjur,
tel.: 03/ 749 14 80

Celje - skladišče

D-Per

18/2002

5000010979,9

COBISS 0

Dobra trgovina

**UGODNA
PONUDBA
OZIMNICE!**

PREVOZI - TRGOVINA

TRGOVINA Z GRADBENIM IN IZOLACIJSKIM MATERIALOM

VSE NA ENEM MESTU!

Cesta pod Rifnikom 27, ŠENTJUR

Peter Jeršič s.p.,
Cesta pod Rifnikom 27,
3230 Šentjur

Tel.: 03/ 749 18 77
fax: 03/ 749 18 78

DELOVNI ČAS
pon - pet
7.00 - 18.00
sob
7.00 - 13.00

NUDIMO VAM:

- PVC cevi
- betonske zidake
- vse vrste opek
- Schidel dimnike
- cement, apno, mivko
- različne vrste betonskih plošč in tlakovcev - Podlesnik in Stavbar
- nosilce in polnila
- barve Jupol, Belton in Beltop
- demit fasade, stiropor
- kombi plošče
- izolacije Novoterm in Tervol
- opeko Bramac
- opeko modul

**MOŽNA DOSTAVA
NA DOM TER
RAZKLADANJE Z
AVTODVIGALOM**

**PRODAJA
PLINA**

